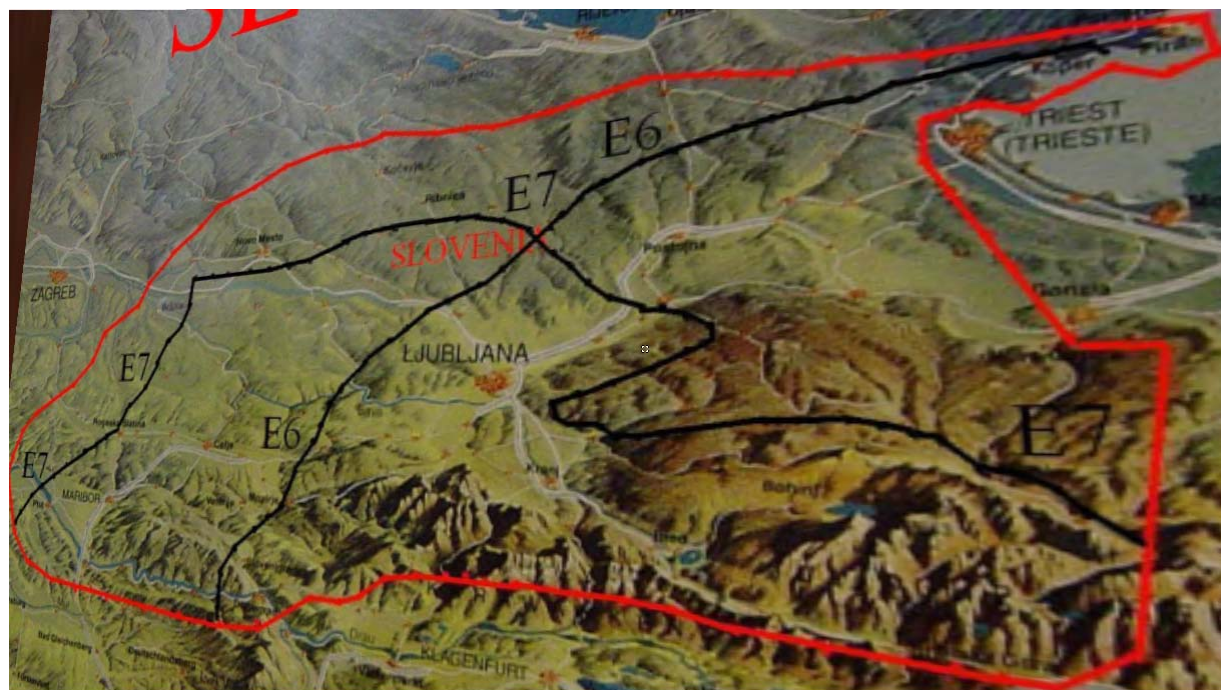

KAKO JE BILO NA EVROPSKI PEŠPOTI E7?

Janez ČERNILEC

Strahinj, april 2008

KAZALO

1 Kako je bilo na Evropski pespoti E7 Slovenija?	3
1.1 Pohod mejni prehod Robič - Tolmin	3
1.2 Pohod Tolmin - Petrovo Brdo	13
1.3 Pohod Blegoš – Škofja loka	23
1.4 Pohod Škofja Loka - Govejek	27
1.5 Pohod Vrhnika - Sv. Vid	36
1.6 Pohod Sv. Vid - Velike Lašče	46
1.7 Pohod Velike Lašče - Žužemberk	55
1.8 Pohod Žužemberg - Dolenjske Toplice	65
1.9 Pohod Dolenjske Toplice - Planinski dom pri Gospodični	71
1.10 Pohod Planinski dom pri Gospodični - Kostanjevica na Krki	78
1.11 Pohod Kostanjevica na Krki - Podsreda	84
1.12 Pohod Podsreda - Jelenov greben nad Podčetrkom	94
1.13 Pohod Olimje - Rudijev dom na Donački gori	106
1.14 Pohod Rudijev dom - Podlehnik	114
1.15 Pohod Podlehnik - Ormož	124
1.16 Pohod iz Ormoža do Jeruzalema	135
1.17 Pohod Jeruzalem - Moravske toplice	147
1.18 Pohod Moravske Toplice - Hodoš	163

1 KAKO JE BILO NA EVROPSKI PESPOTI E7 SLOVENIJA?

1.1 POHOD MEJNI PREHOD ROBIČ - TOLMIN

Na mejni prehod Robič, ki je 10 km oddaljen od Kobarida sva z Mihom prispela v zgodnjih jutranjih urah, ko še ni bilo sonca nad visokimi vrhovi nad Robičem.

Cesta iz mejnega prehoda Robič naju je vodila navzdol proti Kobaridu mimo vasi Robič, Sužid in Svino. V vasi Robič nama ni v prvem poskusu uspelo zaviti v desno po makedamski poti v Sužid zaradi zelo obledele oznake ob robu ceste. Šele, ko sva prišla do pokopališča v Robiču, naju je gospod iz teh krajev usmeril na pravo cesto. Ob tem pa nama je povedal, da je gora s strmimi pobočji na desni strani Matajur. On kot lovec se lahko povzpne na njega, ostalim pa odsvetuje vzpon iz te strani. Našel nama je tudi njegove trofeje: medveda, muflona itd.

Po prej navedeni cesti sva prišla na rob Matajurja, kjer je žuborela voda iz vodnjaka. Miha si je natočil vode iz njega.

Vasi Sužid in Svino sta si zelo podobni med sabo, obe imata cerkvi, veliko kmečkih hiš v mediteranskem stilu in nekoliko oddaljene višje gore. Gozdne gore pa so v neposredni bližini.

Po dobrih 2 urah hoje sva se pričela približevati Kobaridu, ki ima še bolj značilno panoramo kot prej opisane vasi. Kobarid je turistično razvit kraj. V njem sva opazila številne tuje goste, dokaj bogato turistično ponudbo od prenočitvenih kapacitet, gostiln, trgovin, športnih storitev, kamp ipd.

Tudi midva sva se odpravila v hotel Hvala po najina nahrbtnika, da sva lahko nadaljevala pot. Naj omenim, da sva v tem hotela prenočila. V jutranjih urah sva se z najetim avtomobilom odpeljala do mejenega prehoda Robič, da sva lahko pričela z najinim pohodom.

Iz središča Kobarida sva se odpravila proti vasi Krn, ki leži visoko nad Kobaridom in preko katere se pride čez planine do Tolmina. V kobariški trgovini sva si kupila nekaj hrane in pijače, da bi zmogla naporno pot čez hribe.

Najprej sva se odpravila proti Napoleonovemu mostu, pod katerim teče v soteski turkizna Soča.

Tu sva za mostom zavila desno proti vasem Ladru, Smastu, Libušnjam, Vrsnu in na koncu Krnu.

Cesta je šla ves čas navzgor. Prej omenjene vasi so se vrstile ena za drugo. Najprej nama je pozornost vzbudila tabla grob slovenskega pesnika Simona Gregorčiča. A po pogovoru z domačinom sva ugotovila, da je nekoliko oddaljen od najine poti, zato ga nisva obiskala.

Ustavila sva se v vasi Libušnjah, pri cerkvi z oker fasado, kjer je bil lep pogled na Kobarid in njegovo okolico. Sprva sva mislila, da je v tej cerkvi pokopan Simon Gregorčič, a sva po pogovoru z domačinko izvedela, da je pokopan v cerkvi Sv. Lovrenca nekoliko nižje, kjer je pokopališče tudi za Vrsno. Zanimivo iz njenega pripovedovanja je bilo, da so vse domačine v času 1.svetovne vojne in Soške fronte preselili v italijanski Napoli.

Prepašala sva v vas Vrsno, kjer je smerokaz kazal k rojstni hiši Simona Gregorčiča. Upala sva, da ni predaleč iz poti, kar se nama je tudi uresničilo. Rojstna hiša goriškega slavčka je samo par korakov iz poti E7. Hiša pesnika je spremenjena v muzuj. Oskrbnica pa ima v hiši

tudi manjši bife, tako da se je moč odžejati.

Oskrbnica nama je dovolila, da si ogledava muzej tudi od znotraj, ker je ravno pomivala tla muzejske hiše in je menila, da je že suha. Muzej prikazuje življenje in delo pesnika skozi njegovo življenje v 19. in začetku 20. stoletja.

Ko sva bila zopet na cesti, vročem soncu sva nadaljevala pot proti vasi Krn. Še prej sem se ozrl nazaj proti Vrsnu in zagledal lep panoramski pogled na to vas, kar sem zajel tudi z objektivom.

Po strmi cesti sva prišla do vasi Krn, ki je najvišje ležeča vas od prej omenjenih. Tu sva se zavedala, da je konec asfaltne ceste in da bo potrebno od sedaj naprej hoditi po gozdnih, planinskih poteh in mulatjerah. Mulatjere so ceste po planinah in gozdovih v teh krajih, ki so jih gradili Italijani in morda tudi Avstro-ogrska vojska, in so jih uporabljali v vojaške namene med 1. svetovno vojno in po njej.

Nad vasjo sva zagledala Srednji in Mali vrh, Maselnik ter Mali Stador.

Priti je bilo potrebno samo do začetkov pobočij pod Krnom, da sva lahko nadaljevala pot proti Tolminu. Avto na sliki je bil boljši pohodnik od naju po kolovozih kot so na sliki, pa tudi on je imel težave z vzpenjanjem kot midva, kljub temu, da sva hodila v nordijski tehniki hoje. Ravno tako na "Štirih kolesih" kot džip.

Prispela sva na najino prvo mulatjero, ki je udobna in varna pot za pohodnike.

Čakala sva Puščavnikovo jamo, ki je na tabli opisana: Nad potjo je kaverna, kjer je 18 let živel Gabršček Franc, imenovan Puščavnik (Majdičev). Rojen je bil 1876, l. 1952 ga je zasul snežni plaz, kjer je premenil.

Vstopila sva v gorski svet, kjer so "doma" planinske poseke, pašniki, pobočja poraščena z gozdovi, bele skale, krave na paši, planšarije. Prva planina, mimo katere sva šla, je bila Pretovč.

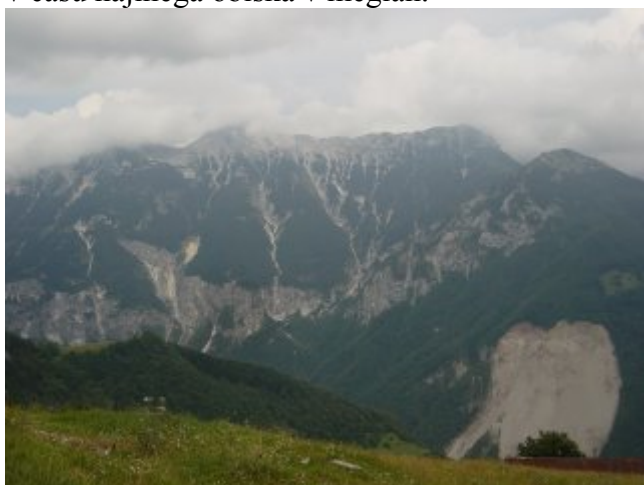
V foto-objektiv sem ujel tudi sosednjo planino Medrjo.

Še nekoliko nižje je bila planina z zanimivim imenom Laška seč, kjer sva se natočila vode v vodnjaku. Voda je bolj kaplala kot tekla, vendar če ti uspe pravilno namestiti bidon ob vodnjaku stoji samodejno in v nekaj minutah je poln. Klopco ob koči sva uporabila za krajši počitek.

Iz teh področij je tudi najlepši pogled na gore Tolminski Kuk, Migovec in Grušnico, ki so bile v času najinega obiska v meglah.

Po strmih pobočjih, kjer je potrebno premagovanje ovir v obliki žičnatih ograj kot ovire. Vendar je narava tu poskrbela tudi za nagrado v obliki sladkih robid črne barve. Vredno se je poslatkati z njimi. Na koncu tega pobočja čaka še ena paša za oči: Spominska cerkev Sv. Duha na Javorci.

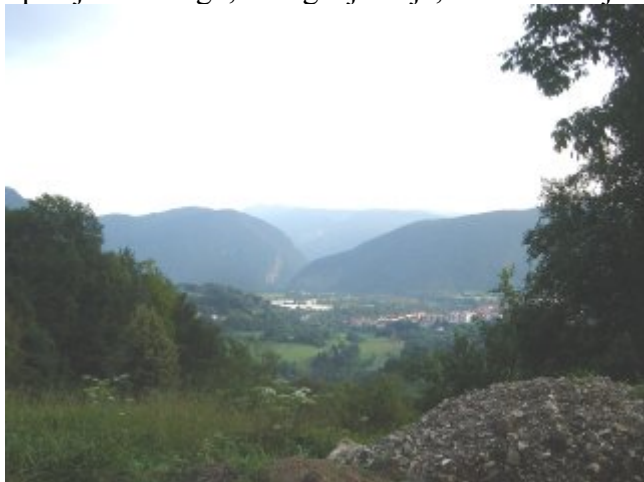
Cerkev Sv. Duha v Javorci so gradili avstrijski vojaki od marca do konca oktobra leta 1916 leta po načrtih avstrijskega arhitekta. Zamisel o spominski cerkvi je uresničena v hrastovih ploščah z vžganimi imeni avstro-ogrskih vojakov iz 3. gorske brigade, ki so padli do poletja 1916 na Vodil vrhu, Mrzlem vrhu, Rdečem robu in Slemenu.

Pot naju je vodila večinoma po makedamski, deloma pa po asfaltni cesti do Tolmina okoli 10 km. Po takšnih potej je potrebno samo hoditi. Okoli poti so bila strma pobočja, ki so se spuščala v sotesko. Na vsake toliko časa naju je prehitel avtomobil. Šla sva mimo cevi z vodo, kjer je pisalo zdravilna voda. Težko se je odreči ob takem napisu, da jo ne bi natočil v bidon. Najprej te zanima, ali je moč čutiti, kakšen poseben okus te vode. Ugotoviš, da je okus običajen. A še vedno verjameš, da je zdravilna. Glede teh stvari težko verjameš, da bi se kdo šalil iz tako pomembnih sporočil. Več o zdravilnih vodah na tem področju si preberite na spletni povezavi: http://www.lto-sotocje.si/slovensko/zdravilne_vode-izviri.asp . Šla sva mimo še ene cerkve, ki pa nima toliko obiskovalcev kot prej omenjena, čeprav sta si v določenih elementnih podobni.

Srce popotnika se razveseli, ko po 40 km zagleda cilj, v najinem primeru Tolmin. Mogoče so to najlepši trenutki popotnika in tudi vsakega planica, ko doseže svoj cilj. Hoja po pešpoteh v dolžinah okoli 30 km niso samo užitek, je veliko fizičnih bolečin med hojo, naveličanosti s hojo. A tudi veliko lepega npr. veličastno lepa narava, kar prav gotovo velja za te kraje, ki jih opisujem v blogu, doseganje cilja, uresničevanje načrtov, stik s kulturnim okoljem ob poti ipd.

A še prej sva šla skozi vas Zatolmin, ki je premetje Tolmina. V zraku sva opazila nekaj jadralnih padalcev, ki na najino presenečenje niso pristajali na travnikih v bližini Tolmina, ampak nekje zunaj naselja.

Po cesti sva prišla v center Tolmina, kjer sva vstopila v trgovino z živili tik pred njenim zaprtjem. S polnimi vrečkami sva se odpravila v hotel Krn, kjer sva si naročila večerjo in

prespala v urejeni in udobni sobi.

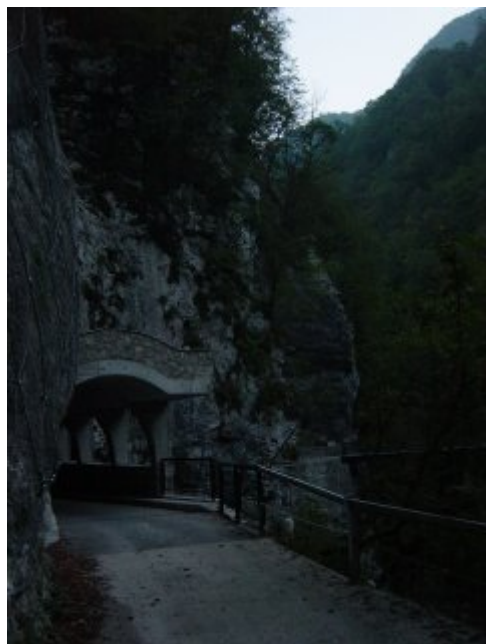

1.2 POHOD TOLMIN - PETROVO BRDO

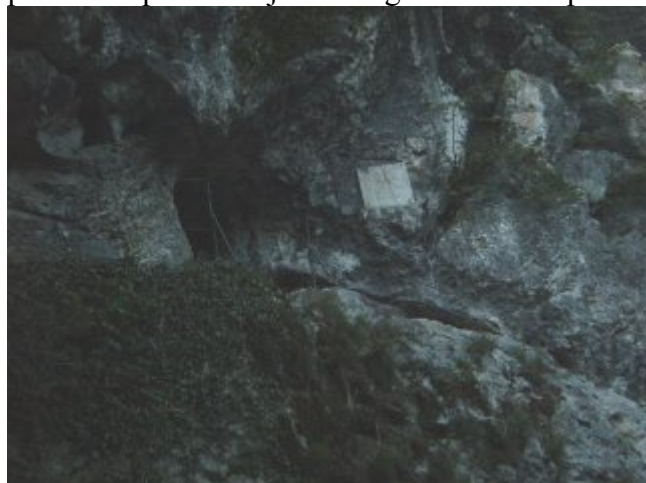
V zgodnjih jutranjih urah sva krenila iz hotela Krn v Tolminu proti planini Razor. Najprej sva hodila skozi mesto Tolmin, ki je upravno središče Posočja. Zunaj naselja sva šla najprej mimo Loč, ki je vojaško pokopališče padlih v 1.svetovni vojni. Kot je bilo že predhodno omenjeno, so pokopani na tem pokopališču izpisani v cerkvi sv. Duha na Javorici.

Tu se je začela pot vzpenjati navkreber proti planini Razor. Od tega mesta naprej gre pot ves čas navzgor, nekje položnejše, drugje strmeje, predvsem v zadnjem delu poti. V spodnjem delu poti je zanimiva soteska, čez katero vodi Hudičev most.

Nekoliko višje sva šla mimo Zadlaške (Dantejeve) jame. Na tabli triglavskega narodnega parka je naslednje besedilo: Zadlaška jama, imenovana po vasi Zadlaz, je ena od mnogih jam, po katerih so se odtekale vode soškega ledenika. Jamski splet je dolg 1140 m, globok 41 m, v jami pa so tudi tri dvorane. Pripovedujejo, da je v začetku 14. stoletja partiarh Pagano della Torre v Tolminu gostil pesnika Danteja Alighlerija, ki naj bi takrat obiskal jamo in v njej našel navdih za Pekel v pesnitvi Božanska komedija. Po pesniku je jama dobila tudi svoje drugo ime... V jami najdemo endemno vrsto hrošča - tolminskega brezolca, prezimuje pa tudi netopir - mali podkovnjak. Zadlaška jama sodi med zahtevne turistične jame, zato je za obisk potrebno spremstvo jamarskega vodnika in primerna pohodniška oprema.

V nadaljevanju poti sva hodila po planinski poti, ki je bila vrezana v stma pobočja.

Šla sva tudi skozi gorsko vas Zadlaz-Čadrg. V to vas se očitno pride z avtomobili glede na njihovo prisotnost, vendar iz neke druge, nama nepoznane smeri.

Kmalu iz vasi sva prišla na asfaltno cesto, ki je vodila na Tolminske ravne. Cesta je bila presenetljivo prometna, saj so naju zelo pogosto prehitevali avtomobili.

V bližini vasi se je odprl lep pogled na Julijske alpe.

Tudi na to mesto je možen prevoz z avtomobili, torej na višino okoli 900 m. To so dokazovali avtomobili, ki so bili parkirani in planinci, ki so se pripravljali za vzpon na gore nad planino Razor. Hodili naj bi na Vogel, veliko manj planincev na Krn, ki je zelo oddaljen od planine Razor.

Tukaj narava dovoljuje, da naredimo s fotoaparatom "spoj" vaškega naselja in gor v ozadju.

Planinska pot iz Tolminskih raven gre od tu naprej samo še strmo navzgor. Na tem delu sva premagovala najstrmejšše dele pohoda. Po dobri uri hoje sva dospela na planino Razor, kjer se

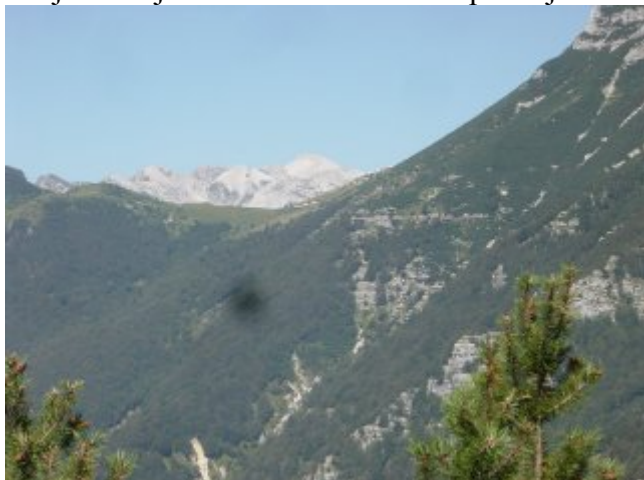
je zopet odprl pogled na mogočne Julijce.

Planinska koča Razor je prijetnega izgleda in urejena. Ponujajo sorazmerno veliko jedi: makarone oziroma špagete z golašem, žgance, štruklje, joto ipd. Možno je tudi prenočiti. V razgovoru z oskrbnikom nama je bilo jasno, da planinci ne hodijo po najini smeri. Kot običajno na evropskih pešpotah bova na poti zopet osamljena.

Iz koče Razor sva se usmerila proti Stržišču, ki pa je od tu še zelo daleč. Na pamet rečeno okoli 20 km. Pogled na okolico je nudil informacijo, da bo potrebno hoditi čez strma pobočja. Verjetno naju bo "držala" na strmih pobočjih vrezana mulatjera.

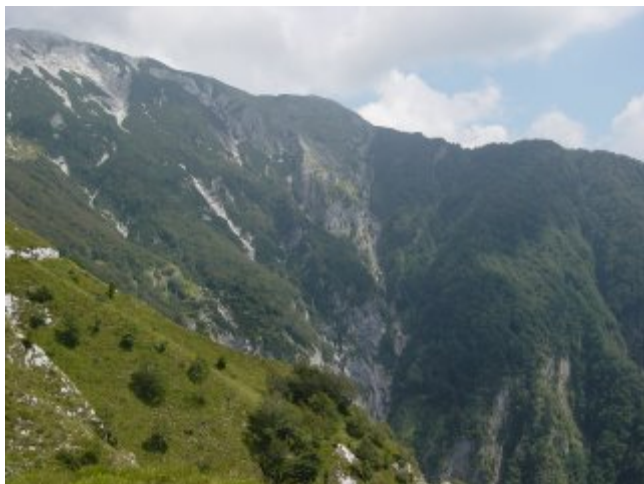
Nekaj časa sva hodila bolj po gozdni poti, kjer sva srečevala planince. Prepričan sem bil, da prihajajo iz doline, vendar sva nekoliko nižje opazila parkirišče kot izhodišče omenjenih planincev. Kmalu sva tudi ogledala mulatjero, ki naju bo "ponesla" čez Baško grapo.

Po približno nekaj ur hoje so se končala strma pobočja in pokrajina je postajala bolj ravna. Človek pomisli, da je konec strmih pobočij, kjer se tudi ne upaš pogledati navzdol. Ko pa še zagledaš lično lovsko kočo sredi romantičnega gozda, si še bolj prepričan v "boljše čase". V toplem vremenu bi lahko pod podstrežkom te kočice tudi prenočeval. Drugače pa tu ni bilo žive duše.

Tu sva z Mihom za kratek čas posedela, da sva si nabrala novih moči za prečkanje najbolj strmega pobočja na slovenskih evropskih pešpotih. Pravo mesto za nastanek adrenalina v telesu. Mene je bilo precej strah tega dela, na kar so nakazovali tudi opisi v vodniku: strma pobočja, varen korak, jeklenice. Zadnje čase nisem veliko hodil po takem terenu. Malo pa sem imel tudi strahu iz predhodne poti po E7, natančneje iz Kobil pod Trdinovim vrhom, kjer niso bile tako visoka pobočja, a kljub temu dovolj strmo za zdrs. Vendar tam je bil problem, da je bila pot slabo vrezana v pobočje. Tu pa je bila pot dobro vrezana v goro. Le na enem mestu jo ni bilo, kar bom opisal v nadaljevanju.

Nekajkrat sem si celo upal pogledati navzdol in je izgledalo takole.

Že iz predhodnega pogleda na goro, je bilo jasno, da bodo opisane jeklenice iz vodiča takoj, ko bova šla skozi tunel. To so pričali tudi klini v njem. Tunel sredi gora, kjer srečaš planinca zelo redko, naredi lahko samo vojska za svoje namemene.

Izza mostu sva srečala gamsa, ki se je graciozno gibal po strmih skalnatih pobočjih. Vidiš ga in ga že ne vidiš. Fotografirati ga je praktično nemogoče, če hodiš po planinah kot midva. Vprašal se, kako gams preživi plazove, ki jih mora biti tu ogromno. Odgovor sva našla pri

domačinu v bližini Podbrda. Povedal nama je, da se gamsi pozimi omaknejo nižje v gozd, kjer ni nevarnost plazov. Kako naj preživi žival, ki nima pravega načina preživetja? Človek mora preživeti tudi mesto kmalu po tunelu, kjer "zmanjka" poti. Na razpolago je samo strmo mokro skalnato pobočje. Na obeh straneh teh skal sta jeklenici. Med njima pa klin za oprijem desne roke. Mokre skale nudijo redke police, na katere lahko stopiš s pol stopala ali samo s četrto stopala. Meni je bil razmak med jeklenico in klinom prevelik, da nisem čutil, da se trdno držim z rokami. Čvrstost oprijema nog je bila bolj nična. Z veliko težavo sem stopil na eno od polic in se "pognal" na drugo stran skal. Od adrenalina me je kar "razganjalo". Ne vem, kako bi to še enkrat izvedel.

Po taki izkušnji ti je hoja po planinskih poteh otroško lahka. Potrebno se je bilo vzpeti na prelaz, kjer sva kmalu zagledala avto. Če pa je prisoten avto, potem je pot super, sva si mislila in res je bilo tako. Nekoliko nižje sva srečala planince, ki so se spuščali iz Rodice. Spustila sva se po makedamski poti, kjer vozijo džipi proti Stržišču, vasi pod Črno prstjo. Najprej sva se spuščala po dokaj strmi poti, nato pa je zavila v desno in ni bila pretirano strma. Vendar se je pot zelo "vlekla" do Stržišča.

Črna prst v teh krajih predstavlja estetski užitek, rekreacijo v obliki hoje in gorskega teka ipd. Mnogo rekreativnih tekačev je že sodelovalo na gorskem teku Črna prst in maratonu štirih občin. Slednji ima kar trajne pločevinaste tablice za označevanje proge.

Iz Stržišča, kjer sva naredila krajši počitek, sva se odpravila v vas Kal, malo naprej od Stržišča.

V vasi je vodnjak z vodo, kjer lahko dobimo nove zaloge vode. Najprej hodimo navkreber po isti poti, ki vodi na Črno prst. Na sedlu gre slednja levo, E7 pa naravnost navzdol, kjer pridemo najprej do zapuščene hiše v gozdu.

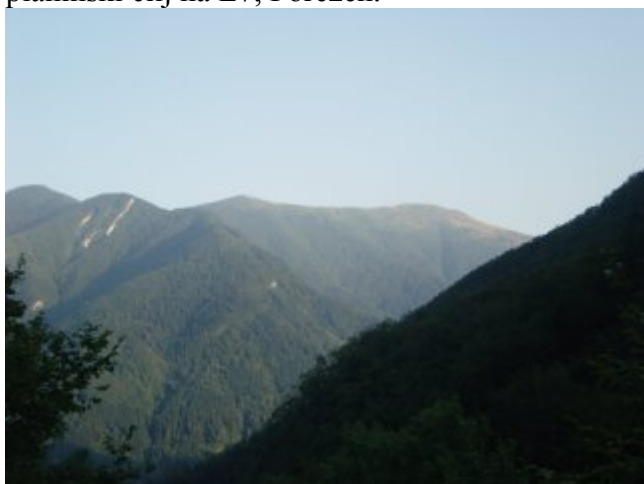
Sledi pa ji kmetija, katere lastnik nakazuje svojo inovativnost s kovinskimi vrati, ki vodijo na njegovo posestvo. Narejene so z namenom, da jih ni potrebno zapirati, pa so kljub temu zaprte. To se je domislil lastnik oziroma je dobil idejo nekje drugje, ker ljudje niso zapirali vrat. Posledica pa so bile pobegle živali.

Ukvarjal se je z rejo jelenov, imenovanih lopatar. Te živali so razširjene v Dalmaciji, Madžarski, Veliki Britaniji itd.

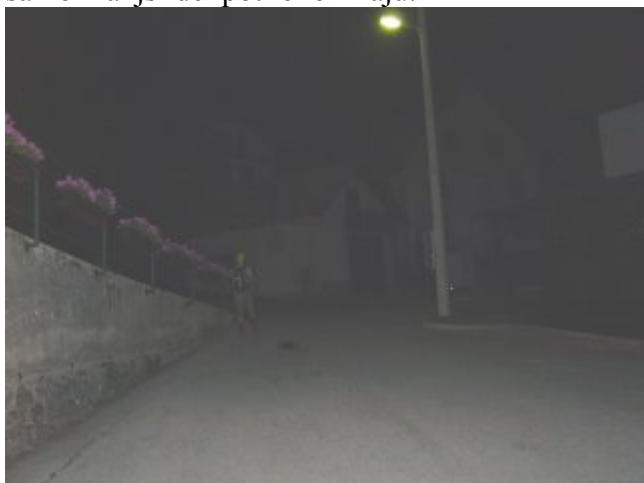
Iz te kmetije so bili zelo vidne naslednje gore: Kobla, Soriška planina in najin naslednji planinski cilj na E7, Porezen.

Pot naju je vodila proti Bači pri Podbrdu, na višini 770 m.

Človek bi pričakoval, da se bo spustil proti Petrovemu Brdu iz tega kraja. A bilo je drugače. Najprej sva se vzpela nad vasjo v smeri gore Bača. Ko sva višje zagledala hiše, sva zavila proti njim. Sledil je dolg spust ob mladi Bači v dolino, kjer pridemo na staro makedamsko cesto za Petrovo Brdo. Pot je v redu, če niso prisotni določeni dejavniki kot v najinem primeru: utrujenost po številnih kilometrih hoje in noč. Ko sva prišla do prej omenjene ceste, sva morala še 3 km hoditi navkreber do vasi Petrovo brdo, kjer je tudi planinski dom, kjer sva prenočila. Hodila sva po poti, kjer je bilo temno kot v rogu. Z svetilkama sva osvetljevala samo manjši del poti okoli naju.

1.3 POHOD BLEGOŠ – ŠKOFJA LOKA

S prijateljem Tomažem Zupančičem sva se odločila, da narediva del E7 pešpoti v avgustu 2005, in sicer: Hotavljje – Bleguš – Mladi vrh – Stari vrh – Lubnik – Škofja Loka. Prvi del trase s Hotavlj proti vrhu Bleguša ne spada v E7 evropsko peš pot, vendar je bilo potrebno nekje priti na to pot. Kot je bilo že omenjeno, poteka del E7 izpod vrha Blegoša proti vrhu in dalje preko Črnega kala, Mladega vrha, Starega Vrh, Lubnika in Škofje Loke dalje proti Polhograjskim Dolomitom (Osolnik, Govejek, Tošč, Grmada, Polhov Gradec itd.) Dne 17. 08. 2005 sva se s Tomažem ob 5 uri zjutraj odpeljala iz Strahinja proti Škofji Loki. S seboj sem vzel nahrbtnik, v katerem sem imel 2 l vode, zgornji del anoraka, kapo, rokavice, bombažni trak za glavo, sončna očala, pohodniške palice, 2000 tolarjev gotovine in zemljevid poti. Ob 6 uri zjutraj smo se z avtobusom odpeljali proti Hotavljam. Po pol ure vožnje smo dospeli do Hotavlj, kjer sva s Tomažem začela hoditi.

Najprej sva hodila nekaj kilometrov po asfaltni poti, tudi mimo znane tovarne Marmor Hotavlje. Gre za napredno tovarno z izdelki iz marmorja. Pot se je potem strmo vzpenjala proti vrhu Blegošu po gozdnih, makedamskih in asfaltnih poteh. Šla sva tudi mimo vikendov, vasi Čebrače in številnih bunkerjev, ki so bili zgrajeni pred 2. svetovne vojne, ker je šla po teh krajih meja z Italijo. Pod vrhom Blegoša sva prišla do markacij E7 (rdeča obroba in rumena notranjost), ki so naju vodile na vrh Blegoša.

Po 2 urah in 30 minutah sva dospela na vrh Bleguša, kjer sva pojedla nekaj hrane in popila ananasov sok oziroma vodo. Malo časa sva se zadržala tudi na vrhu Bleguša, kjer je bil čudovit pogled proti Poreznu, Julijskimi alpami okoli Bohinja in Karavankam oziroma Savinjskim Alpam na Vzhodu. Na jugu pa je izstopala okolica Ljubljane, Škofje Loke in Kranja. Malo naju je motil samo severni veter, ki je bil sorazmerno močan.

Iz vrha Blegošja sva nadaljevala pot proti Črnemu kalu. Spustila sva se po strmi planinski poti, ki se je “vlekla” kar nekaj časa. Končno sva dospela do parkirišča Črni kal, od koder hodi veliko ljudi proti Blegušu. Tudi tega dne ni bilo nič drugače.

Markacije E7 so naju vodile najprej po makedamski poti in kasneje po strmi gozdni planinski poti na vrh Mladega vrha. Zopet se je odprlu lep pogled proti Polhograjskim dolomitom, bližnjim škofjeloškim vasem in ljubljanski kotlini.

Iz Mladega vrha sva hodila po dokaj strmi planinski poti navzdol, potem malo gor, da sva dospela na vrh grebena, od koder so se lepo videle vasice spodaj. Čez nekaj časa sva dospela do štartne hišice za veleslalom oziroma slalom na Starem vrhu. Po smučišču sva se spustila do planinskega doma Stari vrh.

Iz Starega vrha sva se odpravila proti Škofji Loki, ker je moral biti Tomaž službeno ob 17 uri v Kropi. Drugače bi se odpravila še na Lubnik in prehodila del E7 poti z Blegoša do Škofje Loke. Nekoliko sva bila razočarana, ker na poti ni bilo nobene oznake E7. Pomagala sva si s smerokazi, ki so naju usmerjali v Škofjo Loko. Kar nekaj ur sva hodila po makedamski in asfaltni cesti gor in dol, da sva prišla do planinske poti, ki je vodila proti vrhu Lubnika pri okrepčevalnici Nace v bližini Zminca.

Od okrepčevalnice Nace sva se spustila proti Zmincu po novi asfaltni cesti. Pri tabli Škofja Loka sva zavila iz te ceste in po 20 minutah dospela do škofjeloškega gradu in malo kasneje preko starega mestnega jedra na avtobusno postajo, kjer sva imela parkiran avto (slika 33). V 9 urah sva prehodila načrtovano pot: Hotavelje, Blegoš, Mladi vrh, Stari vrh in prispela v Škofja Loka.

Pomembno je bilo, da sva hodila v enakomernem tempu, preživela brez večjih žuljev in se uspešno orientirala v prostrani planinsko gozdni pokrajini. K zadovoljstvu je svoje prispevalo sončno vreme, z ne preveč visokimi temperaturami. Prijetno osvežilo na poti pa so bile črne in rdeče robide.

1.4 POHOD ŠKOFJA LOKA - GOVEJEK

Pot po E7 sem začel v Škofji Loki. Pravo zgodovinsko mesto, z markantnimi srednjeveškimi objekti, Soro ujeto v urbanizirano mestno jedro. V jasnem vremenu se je mesto razkazovalo v vsej svoji lepoti.

Na obrobju mesta v Puštalu pa so se že dvigovali Polhograjski dolomiti. Planinske table so usmerjale proti Osolniku, Tošču kot najvišjemu vrhu Polhograjskih dolomitov in Črnemu vrhu.

Ko sem se nekoliko povzpел v hrib, sem lahko opazoval Škofjo Loko iz ptičje perspektive.

Takšen pa je bil pogled pred Osolnikom na bližno in daljno okolico.

Vrh Osolnika krasi cerkev, ki krepi njegovo karizmo.

Pod Osolnikom pa so velike kmetije. Na tem mestu je potrebno paziti, da se usmerimo proti Govejku po E7. To pomeni, da ne smemo slediti markacijam Loške planinske poti, ki vodi direktno proti Tošču. Če se nam to zgodi, mora priti do table za Govejek in se spustiti do te koč, ki ima skandinavski predih.

Slediti je potrebno temu smerokazu, da gremo po E7.

Koča na Govejeku je naslednja postaja E7 poti, nato nas pot vodi proti vrhu Tošča. Tu je posebno opazen vrh Sv. Jakoba s cerkvijo.

1.5 POHOD GOVEJK – SUHI DOL

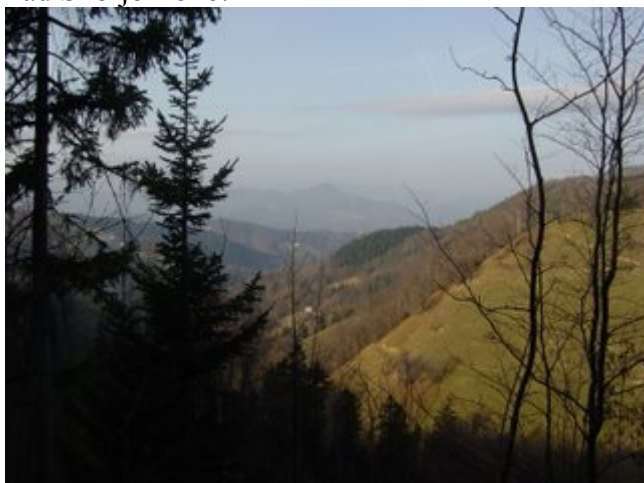
Pred kakšnim letom dni in pol sem hodil po e7 iz Škofje Loke do Govejka. Pri koči na Govejeku sem prekinil pot. Sredi decembra 2006 sem s prijateljem Mihom začel pohod v dolini Ločnice pri Medvodah in se najprej povzpел do Govejeka. Ko sva prišla do tega planinskega doma v skandinavskem stilu, sva nad kočo zagledala markacije e7 poti.

Odšla sva navkreber v gozd, dokler nisva zagledala izza dreves vrh Jakob z cerkvijo, verjetno tudi vas Medno v Dolini. Pot naju je nato vodila po ozki planinski poti mimo golih neporaščenih bregov, največ pa je bilo iglastega gozda.

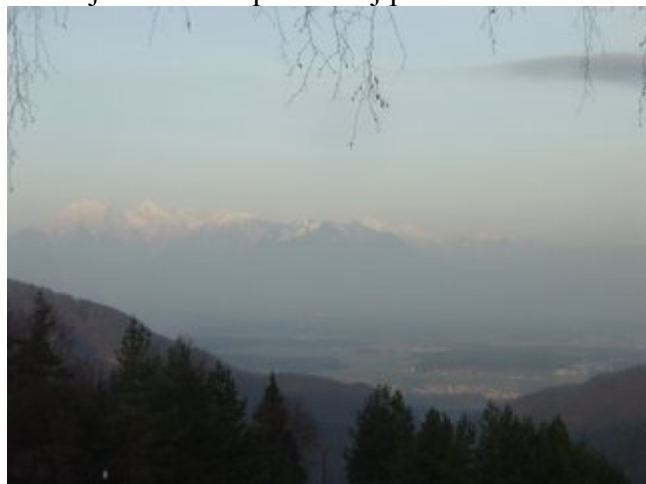
Ko sva se začela spuščati, sva kmalu dospela do osamljene visokogorske kmetije. Širša makedamska pot je zavila na levo za 90 stopinj. Iz te poti se je ponujal lep pogled na najvišji vrh Pohlgorajskih dolomitov Tošč. Iz tega pogleda je bil videti resnično mogočen. Na tem delu pa sva lahko tudi opazovala našo že prehojeno pot po E7, in sicer se je lepo videl Lubnik nad Škofjo Loko.

Na tem delu je pot bolj položna z rahlimi vzponi. Vendar ko v daljavi zagledamo Grmado na levi strani, se pot povzpne v strmo pobočje. Kar okoli pol ure je potrebno hoditi v dokaj strm hrib, da pridemo na vrh Tošča. Glede na bližino novega leta je bil vrh okrašen z novoletnim dreveščkom, kar mu je dajalo poseben čar. Na vrhu je bilo več pohodnikov - domačinov, bodisi iz Medvod, Polhovega Gradca - verjetnopogostih obiskovalcev te lepe pokrajine. Z zanimanjem sem si ogledal pokrajino pod Toščem v smeri proti Črnemu vrhu, ki sem jo prehodil pred letom dni. Iz tega vrha smo si lahko ogledovali ponovno že prehojeno pot E7, tokrat še bolj celotito: Blegoš, Stari Vrh ipd. Lepo so bile vidne tudi Savinjske alpe, ki pa so vidne iz skoraj cele Slovenije, če smo na kakšnem višjem vrhu, npr. iz Slavnika, Snežnika itd.

Sledil je še 2 urni spust nazaj proti dolini Ločnice pri Medvodah.

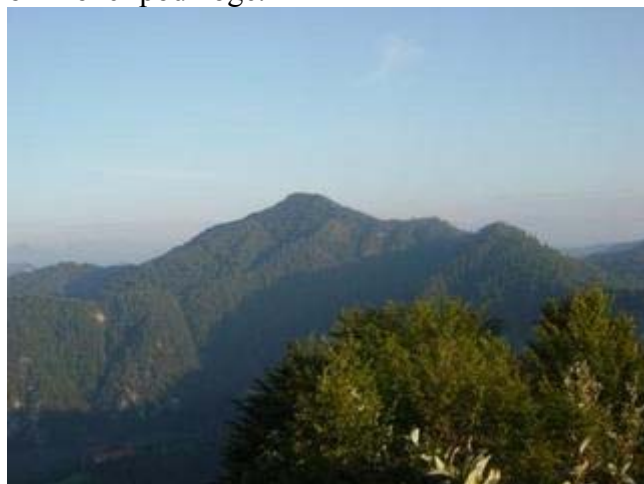

Moj koncept je, da ne hodim po E7 in E6 v eni turi, ampak delam enodnevne ture. Morda v prihodnosti tudi 2 ali 3 dnevne. Zato je potrebno najprej opozoriti, da moji pohodi običajno ne potekajo v celoti po zamišljeni trasi E7 oziroma E6 poti. To velja tudi za današnjih pohod. Svoj pohod sva s Tomažem Zupančičem začela v Polhovem gradu, ki je bil najbolj prikladen, da prideva na E7 pot, in sicer na Tošču. E7 pač pride iz škofjeloške smeri preko Osolnika, Govejka na Tošč. Pa kljub temu bi opisal tudi del prehojene poti, ki ne poteka po E7 poti. Večji del opisa pa se bo nanašal na traso E7, po kateri sva tudi največ hodila s Tomažem in je bila najin cilj. Okoli 6. ure zjutraj sva se dne 24. 9. 2005 z avtobusom

pripeljala v Polhov gradec, kjer je bila še popolna tema.

Odpravila sva se proti Grmadi, ki se dviguje nad Polhovim gradcem. Najprej sva hodila po asfaltni cesti mimo graščine z značilno velbano, pod katero gre lokalna cesta. Za graščino pa naju je navdušil ribnik z labodi, ki so napol spali. Še malo sva hodila po asfaltni cesti in sva že kar malo nastrpno čakala, kdaj bova zapustila asfalt in se začela po kakšni makedamski ali gozdni poti vzpenjati proti Grmadi oziroma Tošču. Kmalu sva zagledala zeleni odcep in vesela, da gre vse po načrtih, krenila v hrib. Kar nekaj časa sva hodila po lepo urejeni makedamski cesti navkreber. Po kakšni uri hoje sva dospela do gorske vasice Setnica, kjer sva zagledala lično gostilno. Nekoliko naju je vznemirjal samo pasji lajež "cucka", medtem ko je ovčjak samo graciozno tekal po dvorišču. Za vasjo se je pot začela strmo vzpenjati po gorskih pašnikih proti Grmadi. Pokrajina je izgledala zelo gorska kot bi bila v Savinskih ali kakšnih podobnih alpah. Motila naju je samo rosna trava. Na srečo sem imel goratex obutev, da nisem bil moker pod noge.

Nato sva dosegla vrh Grmade in se odpravila proti Tošču, ki se je dvigoval v daljavi, ves pokrit z gozdovi in svojo značilno piramidasto obliko. Najprej sva se spustila proti kmetiji Gente, potlej pa zopet v hrib proti Tošču. Pot je potekala po gozdnih poteh. Med potjo sva srečala tudi gorskega tekača, ki je bil ravno tako namenjen proti Tošču. Čez nekaj časa sva ga zopet srečala, a on se je že spuščal iz gore. Na vrhu Tošča sva se nekoliko odžejala. Občudovala sva lepe klopce, na katere bi se kar usedla. A ko je človek prepoten, ga hitro zazebe in prehlad je tu. Kar hitro sva se odpravila naprej. Pot je zopet tekla predvsem po iglastih gozdovih, a pokrajino so krasile tudi meni ljube breze. Malo kasneje sva prispela do cerkvice Sv. Jedert in nato do vasi Selo.

Sledil je zopet pohod po gozdovih, travnikih, asfaltnih poteh mimo Pasje ravni. Potem pa sva prišla do križišča, kjer nama ni bilo povsem jasno, po kateri poti nadaljevati. Po intuiciji sva se odločila za južno pot, ki naju je pripeljala do velike lepe kmečke stavbe. Prisiljena sva bila pozvoniti. Gospodinja naju je usmerila proti Sivki. Kasneje sva ugotovila, da bi morala v tem križišču slediti smerokazu Lučine. Na tem mestu pa je potrebno omeniti tudi problematiko označitve E7 poti na tem delu. Na Tošcu sva pričakovala prve rdeče rumene oznake, ki sva jih res opazila nekoliko pod vrhom, sicer že bolj ali manj zbledele, a so bile. Na določenih mestih pa so se kar zgubile, tako da se nisva mogla pomagati z njimi. Ostal nama je samo še zemljevid in kompas. Ker pa nisva bila zelo večča s temi dvema instrumentoma, pa je bila logična posledica, da sva skrenila iz E7 poti in potem sva zopet skušala priti na to pot. A več o tem v nadaljevanju. Potem, ko sva nekoliko skrenila s poti, sva preko travnikov zopet prišla na široko makedamsko cesto, po kateri sva šla proti Lučinam. A tu sva zgrešila pot. Midva sva šla proti vasi Rovt. Da bi šla po E7 poti, bi morala iti nekoliko bolj zahodno mimo kmetije Mršon, Mehuš, Vrbanček, skratka zelo blizu vrha Sivka. V bližini kmetije Lomovec pa bi morala zaviti proti Planini nad Horjulom, ne proti Lučinam kot sva storila midva. Pa nič se ni bilo prijetno spuščati po strmi asfaltni cesti. To križišče se mi je zdelo najbolj sporno na celotnem delu trase, kajti na tem mestu bi bilo potrebo postaviti kakšne oznake za Planino nad Horjulom.

Po asfaltni cesti sva nenačrtovano prišla v vas Lučine, kjer naju je domačin usmeril proti Suhemu dolu. Zopet sva hodila po široki asfaltni lokalni cesti proti Suhemu dolu. Tam pa sva videla, kje bi morala priti v vas, če bi sledila E7 poti oziroma Loški planinski poti (rdeče bela oznaka), ki ima ravno tako markacije v tem delu dežele kot tudi Pot kurirjev in vezistov (plavo rumene oznake). Meni je bilo kar malo žal, da nisva sestopila preko Planine nad Horjulom, kjer je tudi moto kros steza, kot sem kasneje videl iz plakatov. V vasi Suhi dol pa

sva se morala s Tomažem odločiti, ali nadaljevati pot proti Smrečju in dalje proti Vrhniki ali iti proti Horjulu. Odločila sva se za pot proti Horjulu, ker sva imela do noči na voljo še kakšnih 5 ur. Kilometrov pa po informacijah domačinov okoli 20. Občutno preveč za utrujena pohodnika.

Posebno mene je že kar mučila utrujenost in žuljevi podplati. Na srečo je Tomaž uspel s štopanjem in prijazni domačin naju je odpeljal do Polohovega gradca. Povedal nama je, da avtobus odpelje proti Ljubljani ob 17 h.

Cel pohod se je z malo sreče kar uspešno zaključil. Glede na to, da posebno E7 ni najbolj bleščeče označena na tem delu, je potrebno kar precej znanja iz čitanja zemljevidov. V nasprotnem primeru pa je pohodniku usojeno izgubljanje. Vendar praksa dela mojstra. V bodočnosti pa še načrtujem podobne pohode, trenutno imam v mislih pohod iz Petrovega Brda na Porezen, Blegoš in iz blegoša v Hotavljje. Ter Ilirska Bistrica - Slavnik - Koper - Strunjan.

1.5 POHOD VRHNIKA - SV. VID

Pohod smo začeli trije pohodniki v Vrhniku: Janez, Miha in Tone.

Potem, ko smo izstopili iz avtobusa, ki nas je pripeljal iz Ljubljane v Vrhniko, smo se v toplem sončnem junijskem jutri odpravili proti bližnjim gozdovom, ki so se dvigovali nad Vrhniko. Bolj točno odpravili smo se proti Močilniku. Pot nas je najprej vodila po ulicah Vrhniko, dokler nismo prišli do osrednje vrhniške cerkve, kjer se je ravno "odvijala" nedeljska maša. Nekaj vernikov je obred prisostvovalo kar zunaj. Oko so vrgli tudi na nas in nas iz radovednosti ali iz dolgočasje vprašali, kam gremo. Povedali smo jim, da gremo proti Pokojišču in dalje proti Sv. Vidu. Nekoliko so se začudili, da gremo peš proti kraju, proti katerim bi bilo logično, da bi se peljali z avtom.

Odpravili smo se najprej in kmalo prišli do prometne ceste, ki je vodila proti Logatcu. Tu smo je prečkali in zavili v breg proti hišam ob gozdu. Ko smo šli mimo hiš smo se znašli v gozdu, malo naprej smo lahko opazovali Ljubljano.

Nekaj sto metrov naprej pa smo šli mimo velikega gostinskega obrata Močilnik. Tu imajo ljudje verjetno piknike glede na izgled okolice obrata.

Malo od tu naprej smo se začeli vzpenjati po gozdni poti proti železniški progi Koper - Ljubljana, dokler nismo prišli do podvoza te proge nad vasjo Verb.

Od tu naprej nas je pot vodila, najprej po širši gozdni poti do brezplačnega muzeja stare strojne opreme na prostem ob stanovanjski hiši. Tu smo si ogledovali kolarske izdelke: vozove, samokolnice ipd.; kotel za kuhanje hrane iz 1. svetovne vojne, težko motorko, ročne žage za debla ipd.

Od tu najprej smo zopet hodili po gozdarski makedamski poti, dokler nismo zavili levo iz nje na ožjo gozdno pot, ki se je končala, ko je prišla na širšo gozdarsko pot, ki je vodila iz Bistre.

Sedaj smo po gozdni poti zavili proti Borovnici.

Borovnica je vas, ki je vidna iz terenov, kjer smo hodili, zelo dolgo, najprej skozi krošnje dreves. Najlepše se ta vas vidi, ko nas gozdna pot po uri hoje pripelje na vrh hriba, na čistino, kjer se odpre pogled proti najbližjemu naselju Borovnica, pa tudi proti Ljubljani in njeni okolici.

Od tu najaprej smo hodili po travnikih v bližini Malega Trebelnika, dokler nismo prispeli v to majhno vasico, iz katere lahko opazujemo hribovje nad Cerknico. Prispeli smo v osrčje Notranjske.

V naših mislih smo že bili v gostilni v Pokojišču, kjer bi želeli kupiti pijačo, morda tudi kaj pojedli, če bi bila možnost. Čez nekaj časa smo ogledali tablo Pokojišče in malo naprej tudi gostinski lokal, ki je izgledal zapuščen. To ugotovitev, smo lahko potrdili, ko je Tone poklical lastnico gostilne, ki je povedala, da je gostilna zaprta. Med drugim tudi zaradi bolezni lastnice. Ni nam preostalo nič drugega, kot da smo vzeli hrano iz nahrbtnika in jo pojedli za mizo ob balinišču. V tem času sta prišla mimo tudi dva pohodnika-verjetno mož in žena-ki sta nameraval iti v Pekel, skozi katerega vodi tudi ena izmed variant E7 poti. V bližni hiši smo se po Mihovi zaslugi napolnili naše bidone z vodo.

Iz Pokojišča smo se mimo cerkve odpravili proti vasi Padež.

Tu smo hodili bolj po ravnem terenu in okolica je bila zelo podobna tisti okoli Pokojišča: neskončni travniki, z vseh strani nižji hribi, poraščeni z gozdovi.

Malo naprej od vasi Padež smo zavili proti gozdu. Najprej se je pot položno vzpenjala, potem pa je kolovoz postal vse bolj strm, očitno ob deževju tu nastane struga občasnega potočka, kar je bilo razvidno glede na obliko prsti. Ta klanec pa je bil neugoden, ker se je menjavala njegova strmina, kar je izredno naporno za pohodnika, ker neprestano menjava svoj ritem. Ni šlo za neki kratek klanec, ampak se je "vlekel" okoli 3/4 ure hoje. Kasneje, ko smo pogledali na zemljevid, smo ugotovili, da smo se vzpenjali na Vinjih vrh, ki je visok skoraj 1000 m. Ko smo prišli na sedlo tega hriba, smo se strmo spustili proti vasi Kožljek. Predno smo prišli v vas, smo prišli do križišča cest, izmed katerih je ena vodila tudi proti znanemu turističnemu kraju Rakitna. Mi smo šli po širši makedamski cesti v vas Kožljek. Šlo je za tipično notranjsko vas, v kateri je bilo nekaj podobnih hiš: niso imele ometa in grajene so bile v kombinaciji kamna in opeke. Miha so te hiše asocirale na arhitekta Plečnika, ki naj bi uporabljal podobne materiale za svoje zgradbe. Kasneje, ko smo mlajšega domačina prosili za vodo, nam je povedal, da je bila vas požgana med 2. svetovno vojno, leta 1942 s strani Italijanov in je bila vas ponovno zgrajena po tistem dogodku. Zgorela naj ne bi samo ena hiša, ki je bila tik ob hiši iz kamna in opeke in kjer nam je prijazen mladenič natočil hladne vode, ki je preprečevala našo dihidracijo med hojo. Resnično je ta dan sonce mončno pripekal.

Po asfaltni poti smo se odpravili navkreber proti vasi Stražišče. Enako ime nosi tudi vas v bližini Kranja. Pot do te vasi je bila resnično slikovita, še posebej neskončni pašnik s travniki in redkim drevjem, se je vzpenjal "v nebo".

Vas Stražišče se nahaja na manjšem hribu tako, da so hiše postavljene v breg. Pred hišo sta se igrali dve mlajši deklici. Ena izmed njih je bila zelo cinična do nas. Ko sem jo pozdravil z Dober dan, mi je takoj povedala, da tukaj ni nobenega pravega hriba, da se s tako težavo premikamo. Odvrnil sem ji, da hodimo že več ur po vročem sonce iz Vrhnik. Deklica pa je takoj dodala, da ona ne bi bila nič utrujena, če bi prišla v Stražišče iz Francije.

Iz te vasi smo prišli do ceste Cerknica - Rakitna.

Od tu smo zavili proti vasi Gorenje Otave. Da smo prišli do te vasi, smo se morali vzpeti po asfaltni cesti, da smo zopet dobili vodo pri domačinu, ki nam je dovolil, da smo si natočili vodo v prostoru, kjer je imel tudi lovske trofeje: rogovje jelenov, srnadi ipd. Prava oseba sem si mislil, da ga malo povprašam, če je že ustretil medveda in ali jih je moč srečati tukaj v bližini. Ljudje v teh krajih govorijo o medvedih kar malce s strahom, češ da so lahko nevarni in da jih pogosto srečujejo.

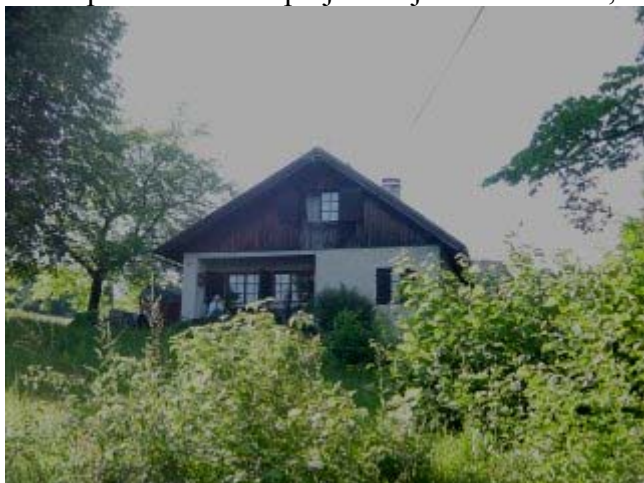
Nekdo se je potrudil in v teh krajih v travnik vrezal napis Xena. Tone in Miha sta ugotavljala, da je to tista Xena iz nadaljevanke na POP TV.

Iz te vasi smo se odpravili v vas Župeno. V tej vasi so bili vaščani zaposleni s spravljanjem sena iz travnikov. Ko smo prišli do hiše, kjer je bil smerokaz Sv. Vid 4 km, se je nenadoma pripeljal avto, ki se je želel zapoditi, kar pod moje noge. Odskočil sem na livado ob hiši. Vendar voznik ni slučajno zapeljal na tak način, kajti z jeznim glasom nam je nekaj očital. Očitno mu nismo bili preveč všeč.

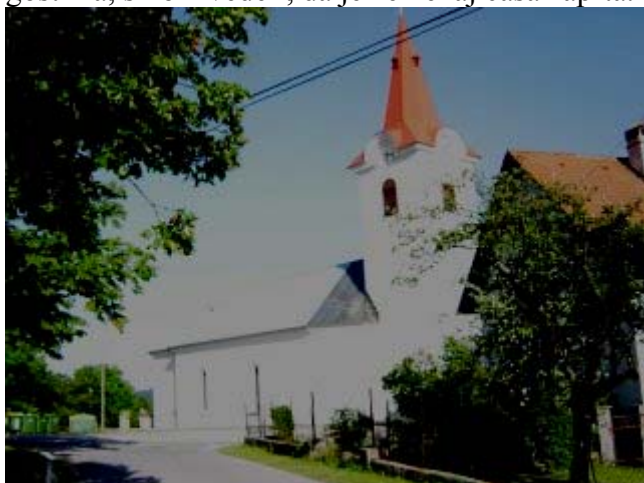
Od tu naprej nas je vodila makedamska pot navkreber skozi gozd, kjer smo vseskozi srečevali avtomobile, ki so v zrak dvigovali prah. Sam pri sebi sem si mislil, pravi kraj, da srečamo medveda glede na pripovedovanje domačina. Po drugi strani pa me je tolažilo, da so mimo nas neprestano vozili prej omenjeni avtomobili, na vrhu hriba so bili vikendi.

Na dnu hriba nas je čakala vas Korošce. Tu smo videli nek smerokaz za pešpot. Miha je želel vode in je zavil do bližne hiše, kjer je v razgovoru z domačinom izvedel, da je njegova sestrčna Ivanka Zalar lastnica apartmaja v Hruškrajih, kjer smo želeli tega dne prespati.

Iz te vasi smo prišli do vasi Sv. Vid, ki je končna postaja v opisu vodnika E7 določenega dne. Ta vas je na visoki nadmorski višini okoli 850 m. Vzpeli smo se na vrh vasi do cerkve, kjer smo iskali gostilno. A nikjer nobenega napisa. Mlajši moški nas je usmeril v bližino gasilskega doma, kjer naj bi bila gostilna. Potem, ko smo našli stavbo, kjer je bila nekoč gostilna, smo izvedeli, da je že nekaj časa zaprta.

Ni nam preostalo nič drugega kot, da se odpravimo proti Hruškarjem, kjer smo si tega dne rezervirali apartma pri Ivanki Zalar. Domačine smo še povprašali, kje moramo iti za Hruškarje in ko so nam povedali, da po cesti navzdol proti dolini, smo se odpravili na pot. Pot nas je okoli 3 km vodila navzdol, dokler se ni začela pokrajina ravnati in so se pred nami "odprle" hiše vasi Hruškarje.

Vaščani so nas usmerili proti Zalarjevim. Pred hišo nas je pričakala gospa Ivanka Zalar, ki je bila prav navdušena nad našim prihodom. Pokazala nam je leseno hišico, kjer naj bi prespali.

Z zadovoljstvom smo ugotovili, da smo prišli v urejen apartma s sobami za spanje, kuhinjo, tuši, WC ipd. Na pol odprt prostor, kjer sta bile tudi dve mizi in stoli - očitno je šlo za jedilnico - je bil okrašen s starimi smučmi, žagami ipd.

Gospa Ivanka nam je pripravila okusno večerjo, v kateri je prevladovalo mešano meso in jed iz špinače in smetane. Dobili smo tudi lubenico, narezano na manjše kose. Po pojedini in krajšem pogovoru, smo se odpravil v naše sobe, v katerih smo prespali tega dne.

1.6 POHOD SV. VID - VELIKE LAŠČE

V nedeljo zjutraj, po zajtrku, na dan državnosti smo se družina 3 popotnikov odpravila iz apartmaja Dialog v Hruškarjih nazaj proti Sv. Vidu. Čakal nas je rahel vzpon po asfaltni cesti proti eni najvišje ležečih vasi v Sloveniji. Občutek sem imel, da smo hitreje prišli gor kot prejšnji dan navzdol v Hruškarje.

V Sv. Vidu smo si ogledali trgovino, ki je nekoliko odmaknjena iz poti.

Nato smo se mimo cerkve odpravili po cesti navzdol proti vasi Jerišče. Šli smo tudi mimo mesta, kjer so imeli prejšnji dan domačini kresovanje. V tem času so ravno pospravljali mize.

Iz vasi Jerišče smo hodili naprej navzgor in navzdol proti vasi Polšeče. Vas se je nahajala na vrhu hriba, mi smo šli mimo te vasi po cesti, ki se je vila pod njo.

Hodili smo zopet stisnjeni med gozdovi, hribi in travniki po dolini proti vasi Zavrh. Malo pred vasjo smo opazili oznake poti Kurirjev in vezistev, ki je prišla iz smeri Pajkovo.

Vas Zavrh nam je najbolj ostala v spominu po volu iz žice, ki je bil postavljen na vrhu hriba na začetku vasi.

Iz vasi Zavrh smo se spustili najprej po makedamski cesti, nato pa po ozki strmi gozdni proti dolini Iške.

Nekaj minut smo hodili po dolini Iške, nakar smo šli čez betonski most Iške.

Od tu najprej smo se začeli vzpenjati po enakomerni gozdni makedamski cesti, dokler po slabi uri hoje nismo prišli do Predgozda, ki je sestavni del vasi Sela pri Robu.

Pri Silvi, oskrbnici lovske kočice, smo se odžejali in pojedli naše sendviče. Žigosali smo tudi naše knjižice s štampljkami E7, ki se nahajajo v koči, ki je namenjena pohodnikom po evropskih pešpoteh.

Po pol ure počitka smo se odpravili naprej po že znani poti, kajti pred približno pol leta smo po tej poti hodili po E6. Šli smo skozi vasi: Rupe, Mohorje, Boštetje. Značilno za te kraje vse do Velikih Lašč je, da so ob cesti panoji, ki opisujejo vas skozi katero hodimo in njeno zgodovino in pomebne ljudi, ki so živeli v teh vaseh. Malo naprej iz vasi Selo pri robu nas je čakal prvi pano, ki je opisoval Pešpot ob rimskih obrambnih zidovih ali Claustra.

Naslednji pano smo si lahko ogledovali in prebrali njegovo vsebino v vasi Mohorje. Ta pano opisuje 9 vasi v bližini, ki tvorijo zaokroženo celoto.

Po dobri ure hoje smo prišli do razcepa poti E6 in E7 v kraju Naredi, kjer smo opazili tudi nekaj vikendov.

Res pa je, da je bila vas še nekoliko oddaljena od razcepa 2 slovenskih evropskih pešpoti.

Mi smo tokrat zavili po E7, ki nas je vodila v naslednjo vas Bane. Pri kmetiji, mimo katere nas je vodila pot, smo opazovali lepe nasade rož.

Nato nas je pot vodila proti Zgončam, kjer je bilo potrebno iti po dokaj strmi makedamski cesti, da smo prišli pod vasjo, kjer smo zavili desno proti dolini, kjer so tudi Velike Lašče.

Tudi tu je bil pano, ki je tokrat opisoval vas Zgonče.

Od tu naprej smo šli po asfaltni cesti navzdol do vasi Logarje. Kmalu smo zavili iz asfalta na gozdno cesto, ki nas je pripeljala do Logarjev, ki so praktično že v dolini.

Sedaj smo prišli že kar krepko na Dolenjsko, začutili smo lahko drugo pokrajino, ki je očitno bolj odprta kot Notranjska, kajti prva je bila stisnena med hribi. Čeprav je bil ta prvi del zelo podoben notranjski pokrajini hribi, doline, travniki in manjše vasi.

Pri vasi Kaplanovo smo zavili navkreber po asfaltni cesti proti vasi Podsmreka.

V tej vasi je tudi rojstna hiša slovenskega književnika Josipa Stritarja.

Poleg tega pa lahko preberemo zopet pano z opisom značilnosti kraja, kjer je bil postavljen.

Iz vasi Podsmreka smo nadaljevali pot navkreber, dokler nismo prišli na vrh hriba, kjer je bila tudi kapelica. Tone in Miha sta govorila da je tukaj vlak, kajti bila je bila krajevna tabla z napisom vasi ulak.

Tukaj se je bilo potrebno samo še spustiti proti Velikim Laščem. Približno po 3/4 ure hoje smo prispeli v to malo večje naselje, ki je po velikosti takoj za Vrhniko, če upoštevamo našo 2 dnevno pot.

Nekaj časa smo hodili skozi vas, dokler nismo končno prišli do ceste Ljubljana-Kočevje. Na hitro smo si kupili nekaj sadja in pijače na stojnici s sadjem in zelenjavo, kajti ura se je približevala tretji uri popoldan, ko pride avtobus iz Kočevja. Resnično je prišel ob tej uri avtobus, s katerim smo se odpeljali do Ljubljane.

1.7 POHOD VELIKE LAŠČE - ŽUŽEMBERK

Z Mihom sva se v sobotnem jutro pripeljala z avtobusom v Velike Lašče iz Ljubljane. Lastnik stojnice s sadjem so ravno nalagali sadje na prodajne police. Miha je odšel po sendvič, jaz pa semi siogledoval velike može tega kraja: Levstik, Stritar, Trubar, ki so bili v obliki fresk upodobljeni na kulturnem domu. Ko prideš v nov kraj se vedno postavi vprašanje, v katero smer oditi. A je bil o tem seznanjem že Miha, kajti na poti v trgovino, je po mojih predvidevanjih opazil znak E7. Šla sva proti cerkvi, ki je v tem kraju velika in lepa. Očitno ljudje tu niso revni, kajti mimo njih pelje cesta za Kočevje in Hrvaško. Očitno se ukvarjajo tudi s kmetijstvom in obrtjo.

Kot že rečemo sva šla najprej skozi vas proti gozdu. Nato sva kar nekaj časa hodila po kraškem gozdu z značilnimi drobnimi skalami in vrtačami. Potem, ko bi morala zaviti navzdol v gozd proti Podpeči, naju je pot "potegnila" naprej. Ko sva opazila, da ni več oznak, sva se vrnila, da sva jih zopet ogledala. Miha je tudi opazil spomenik iz 18. stoletja, kajti na tistem mestu je umrl pred mnogimi leti gruntar iz teh krajev.

Nato sva hodila navzdol po nekoli bolj zaraščeni poti, dokler nisva po kakšni uri in pol hoje prispela na makedamsko gozdno pot. Popotnik naj bo tu previden, kje je potrebno zaviti navzdol, kajti znak E7 s puščico na kamnu označuje kot da se gre naprej po cesti, potrebno pa je zaviti levo navzdol proti Podpeči. Midva sva šla kar naravnost po tej poti, čeprav sva si ogledavala tisto pot, ali naj greva po njej. Pa sva se odločila za varianto, ki naju je pripeljala

do markirane poti, ki je vodila na Kamni vrh. Rekla sva si, ta pot gre v Podpeč in sva se spustila po njej v to vas.

Najprej sva prišla do vaške cerkve, do katere so vodile stopnice z kovinsko ograjo. Miha se je kar po ograji spustil do cerkve.

Sledil je spust po lično okrašenem hribu nad Podpečju do vaškega vodnjaka, kjer je možno natočiti vode. V bližino vodnjaka sva opazila tudi palčka iz gline. Miha se je pošalil in dejal, da palček ureja ta hrib, da je na njem toliko cvetja, prijetnega za oči.

Jasno, nama je bilo, da morava iz Podpeči iti v Videm, kajti vas sva že videla z očmi in njihovo cerkev. Midva se nisva odpravila proti tej vasi po načrtovani poti, ampak sva nevede izbrala drugo, ki naju je ravno tako pripeljala v Videm. Na poti do Vidma sva opazovala sokole, ki so krožili nad nama.

Po pol ure hoje ali še manj sva prispela v Videm, sicer ne po načrtovani poti, zato se niso ujemali tudi opisi v najinem vodniku, a sva kljub temu prišla do Tuševe trgovine, kjer je meni "zapasal" sendvič. Mihi pa marelice, a ne vem točno, kje jih je kupil, kajti iskal je pekarno Blatnik, ki so jo že preselili malo ven iz vasi. To hrano sva pojedla pred veličastno cerkvijo v Vidmu.

Iz Vidma sva šla proti Mali vasi, ki si sploh ne zasloži tega imena, kajti ne gre za majhno vas. Je srednje velikosti za vas.

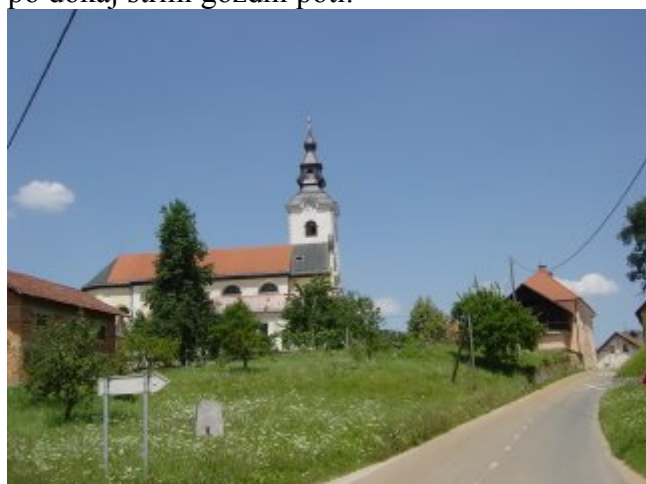
Po Mali vasi naju je čakal zopet gozd, in sicer sva hodila najprej navkreber vsaj 45 minut, nato se je teren zravnal, a tu je bilo potrebno hoditi po neshojeni stezi. Reševale so naju oznake E7, ki so naju vodile po neznanem terenu. Prišla sva v pravo goščavo, skozi katero sva hodila nekaj minut in človek pomisli, da je zašel, kajti pričakuje le malo bolj shojene poti. A je jasno, da morajo biti tudi take, da se lahko pride v najinem primeru v Krko.

A da pridemo v Krko je potrebno veliko hoditi po prej opisanih poteh, gozdnih cestah in vlakah. Pa še je potrebno biti pazljiv na odseku, že kar blizu Krke, da zavijemo levo iz poti. Če bi šel kar naravnost, bi šel povsem v drugo smer. V takem gozdu človek prav hitro zaide, zato je najboljšo, če ne opazi oznak, da se vrne do zadnje in od tu naprej jih skuša najti. Ko pridemo po hoji v gozdu do hiše z ličnim vikendom, je to znak, da se bomo spustili proti vasi Krki, ki je v bližini ceste Ljubljana - Žužemberk - Novo Mesto.

Od tu najprej se je samo še potrebno spustiti v že večkrat omejeno vas Krka. V vas pridemo po dokaj strmi gozdni poti.

Tu lahko prvič opazimo reko Krko, ki nas bo spremljala vse do Žužemberka in potem jo bomo v nadaljevanju srečali tudi v okolici in v samih Dolenjskih toplicah.

Iz Krke gremo proti vasi Podbukovje, kjer sva dobila vodo od prijaznin in dobrih ljudi.

Iz te vasi sva zavila na travnike, zelo malo sva hodila po gozdu, šla sva tudi mimo kmetov, ki so se ukvarjali z otavo. Pot naju je pripeljala v vas Male lese, kjer sem si najbolj zaponil hišo, ki so jo prekrivali z opeko. Mladi fantje so stali na vrhu strehe, brez majic in pomisliš, kako nevarno in težko delo imajo.

Nato sva prišla v vas Veliko globoko, kjer sva šla mimo zelo lepe hiše.

Od tu naprej sva se začela približevati cesti Ljubljana - Žužemberk in na najino veselje sva se spustila čisto do te ceste. Še prej sva šla mimo umetnih jezov reke Krka. Od tu sva se samo še strmo vzpela do ceste.

Vendar sva se v naselju Fužine takoj zopet obrnila za 180 stopinj in se spustila proti strugi Krke.

Potrebno je povedati, da sva že nekaj časa imela dokaj hiter tempo, kajti lovila sva avtobus v Žužemberku, ki odpelje proti Ljubljani ob 17:30. Nato sva prišla najprej do Dečje vasi.

Nato pa še do Draščo vas, ki imata na hitro kar zelo podobno ime za mimoideočega.

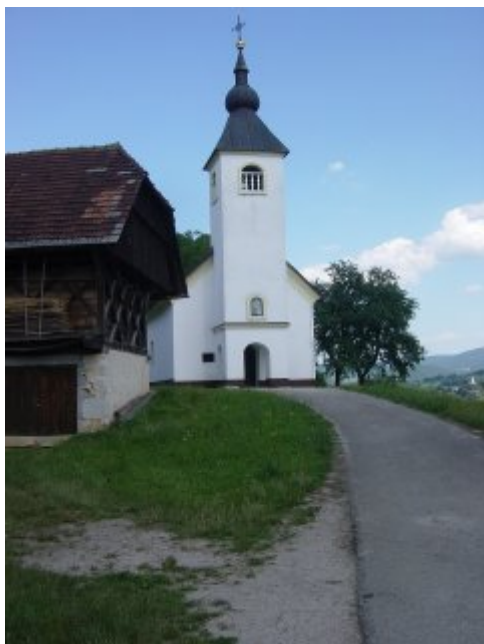
Šla sva še mimo ena vasi, ki se začne na d, in sicer Dešečo vas.

Potem se spominjam, da sva hodila po kolovozu sredi travnika, kjer sva lahko prvič videla cerkev v Žužemberku. Kasneje sva lahko opazila, da je ta cerkev, kar krepko v hribu nad Žužbemerkom.

Tu sva opazila, da bo potrebno iti po klanecu v Budganjo vas. Na vrhu Budganje vasi sva opazila cerkev. Na sliki je tudi viden del prej opisanega klanca.

Tu sva pa bila že zelo blizu Žužemberka, šla sva mimo vinograda, kjer nama je prijazen lastnik vinograda povedal, da imava do žužemberka slaba 2 km in sicer od centra. Mercatorjeva trgovina v Žužemberku je v sobotah popoldan zaprta, odprta pa je Tuševa v bližini cerkve, vendar je do nje iz centra Žužemberka okoli 1 km poti.

Potrebno je bilo še malo hoditi po kolovozih sredi travnikov, ki so značilni prav za ta del E7.

Ko sva prišla do table Žužemberk in prvih hiš tega mesta sva se odahnila, kajti kazalci na uri so kazali okoli 5 ure, kar je pomenilo, da bova ujela edini avtobus tega dne iz Žužemberka.

Po slabem kilometru hoje sva se spustila po klancu navzdol to turistične kmetije Koren. Vendar gre za bolj gostinski obrat, z lastno plažo ob Krki, šankom, kjer strežejo kopalcem. Miha se je na hitro okopal, sam pa sem naredil nekaj fotografij tega zanimivega turističnega kraja, kjer se ljudje kopajo in vozijo s kajaki.

Tri kajuniste, ki se se spuščali proti Korenu, si lahko ogledate na spodnji sliki.

Seveda človek z zanimanjem opazuje tudi Žužemberški grad, ki ima polno obliko, vendar je takoj opaziti, da je v fazi razpadanja. Čeprav ne vem, če je to res, kajti po mestu so viseli letaki, da je v njem dan prej igrala kanadska kraljica slovenske polke.

Potrebno se je bilo povzpeti po dokaj strmi asfaltni poti v središče Žužemberka na avtobusno postajo. Tu sva se prej še najedla sladkarij in odžejala v slaščičarni tik ob avtobusni postaji. Z avtobusom sva se nato odpeljala v Ljubljano.

1.8 POHOD ŽUŽEMBERG - DOLENJSKE TOPLICE

Za prvomajske praznike 2007 sva se s prijateljem Mihom Sketom odpravila po slovenski evropski pešpoti E7 od Žužemberga do Olimja nad Podčetrtkom. Prvič sva hodila po tej smeri, zato je bilo za naju vse "novo" ob poti.

V nadaljevanju bo opisana najina prva etapa: Žužemberk - Dolenjske Toplice. Z avtobusom sva se iz Ljubljane pripeljala v jutranjih urah v Žužemberg. Vreme je bilo toplo in sončno, zato je bilo na terasi gostilne sredi Žužemberga, kjer je tudi trgovina, že veliko ljudi ob jutranji pijači.

Nekaj korakov stran od gostilne je imel stojnico domačin, ki je prodajal izdelke iz medu: propolis namočen v žganje, medico ipd. Ker je bil Miha nekoliko prehlajen sva kupila propolis v žganju.

V oči "pade" Žužemberški grad, ki stoji v samem središču Žužemberka. Za kakšen bližnji stik z njim ni bilo časa, opazovala sva ga samo vizualno iz daljave. Prvo vprašanje, ki se nama je pojavilo, je bilo, kam iti, da bova našla E7 pot.

Povprašala sva domačine, kje je Stranska vas, ker tam mimo vodi E7. Pokazali so nama stopnice, po katerih sva šla navzdol proti Krki in turistični kmetiji Koren, kjer je možno dobiti hrano, pijačo in prenočišče. Tokrat ga midva nisva potrebovala.

Krenila sva navkreber v gozd po dokaj strmi gozdni makedamski cesti, ki se je kmalu spremenila v kolovoz. Iz vodiča sva razbrala, da morava iti mimo lovske kočje Žužemberk, kar se je zgodilo po približno 3/4 ure hoje.

Nato naju je pot vodila navzdol še vedno po gozdu. Ko sva prišla do makedamske ceste, na kateri sva srečala tudi "džip", sva zavila za 90 stopinj v levo. Ko je bilo konec gozda, sva prišla do vinogradov in zidanic v Stari gori. Ogovorila sva moža in ženo, ki sta sedela v senci zidanice.

Povabila sta naju na pijačo in povedala nekaj zanimivosti o krajih, kjer sva hodila. Izvedela sva, da gojijo "šmarnico". Nekoč sta vodila gostilno v Laščah, na poti v Kočevje. Sedaj ko sta v pokoju in prihajata v zidanico, kjer je več miru. Opazila sva tudi maketo cerkve, ki stoji v Laščah. Vse te navedbe sva si lahko kmalu ogledala z lastnimi očmi na poti, ki je sledila.

Prispela sva v Lašče, vas ob cesti za Kočevje. V živo sva videla prej omenjeno cerkev.

Ob cesti za Kočevje gostilno, kjer so pekli odojke. Začutila sva značilni vonj po bukovih
drvih. Mir v teh krajih so zmotili brneči motoristi, ki so šli očitno proti morju.

Kratko sva hodila po asfaltni cesti za Kočevje, nato sva zavila levo navzgor v gozd. Hodila
sva po urejeni gozdni poti po pobočjih Svetega Petra, a na njega se nisva povzpela. Kasneje
sva lahko videla, da se na drugi strani tega hribovja nahajajo vasi v bližini Dolenjskih toplic.
Šlo je za gosto poraščene listnate gozdove na obrobju Kočevskih gozdov.

Na tej poti je bila simbolična tabla za pričetek kraja Oražem, kjer je nekoč stala vas kočevskih
Nemcev. Prav čudno je bilo, da ni bilo nobenih ostankov hiš.

Iz tega hribovja pripelje pot v vas Podhosto na obronkih gore Svetega Petra, a na drugi strani, kjer sva midva vstopila v gozd iz ceste za kočevje. Gozdna pot se je spremenila v asfaltno, ki je vijugala mimo hiš Podhoste. Na asfaltu je bilo sorazmerno vroče. Odprel se je tudi pogled na okoliške vasi, travnike.

Šla sva mimo trgovine Tuš v Meniški vasi, kjer sva zavila za 90 stopinj iz ceste desno.

Najprej sva dospela do naselja, kjer je bilo potrebno zaviti navzgor po kolovozu čez travnike. Iz tega mesta je bila lepo vidna struga reke Krka, ki je tekla po ravnini, verjetno proti Dolenjskim Toplicam.

Skozi manjši gozd sva prispela v vas Selo pri Dolenjskih Toplicah. Najino pozornost so vzbujali samo lajajoči psi. Iz te vasi sva dospela na cesto za Dolenjske Toplice, ob kateri je bila tudi bencinska črpalka, kjer sva si kupila nekaj sokov. Iz te ceste sva zavila v gozd, kjer sva hodila po gozdni poti proti naselju, kjer sva tisti dan končala najino pot. Prišla sva do razcepa, kjer je pot vodila naprej proti Gospodični na Gorjancih. Glede na to, da sva načrtovala spanje v Dolenjskih toplicah sva zavila iz poti proti temu turističnemu kraju. Že kmalu, ko sva zavila, sva zagledala prve hiše naselja. Tik pred asfaltno cesto, ki je vodila v naselje, sva poklicala po mobitelu sobodajalstvo Pri Tomljetu, kjer sva nameravala prespati. Gospa Mimi, lastnica sobodajalstva nama je obljubila sobo in naju usmerila proti njihovi hiši. Ni pričakovala, da sva pohodnika in so najino sredstvo za premikanja noge, zato naju je usmerila po cesti za avtomobile. Naredila sva nekoliko daljšo pot kot bi bilo potrebno, a kljub temu v zgodnjih popoldanskih urah prispela k Tomljetu v Dolenjskih Toplicah, kjer sva prenočila v dobrih in poceni sobah.

Zvečer sva se odpravila v Dolenjske toplice, kjer sva želela večerjati. Najprej sva malo "tavala" po Dolenjskih toplicah, iskajoč primerno gostilno. Prva, ki sva jo našla ni ponujala hrane. A na njihovem dvorišču je bila reklamna tabla za gostilno Račka, proti kateri naju je usmerila prijazna natararica. Šlo je za gostilno, kjer so nudili dobro hrano in pijačo. Nekoliko naju je vznemirjal letak, nalepljen na vhodu v sobo, kjer sva se vsedla. Sporočal je, da nudijo medvedji golaž. Ni nama bilo povsem jasno, od kje dobijo medvede. Ko nama je povedala natararica, da meso dobivajo iz kočevskih gozdov, sva začutila olajšanje. Nič ne bi bilo prijetno, če nama bi povedali, da je veliko medvedov proti Gospodični na Gorjancih, kamor

naju je vodilo nadaljevanje poti.

1.9 POHOD DOLENJSKE TOPLICE - PLANINSKI DOM PRI GOSPODIČNI

Drugi dan sva začela pohod v Dolenjskih Toplicah izpred hiše Pri Tomljetu, kjer sva prespala noč. Zunaj se je ravno zdanilo, ko sva začela hoditi proti središču Dolenjskih Toplic, kjer sta staroselska hotela Kristal in Vital.

Od tod sva šla po poti, po kateri sva tudi prišla v Dolenjske Toplice, samo v nasprotni smeri. Zopet naju je pot vodila mimo majhne cerkve na vrhu hriba. Po slabih 2 kilometrih sva prišla na markirano pot E7, katero sva zapustila prejšnji dan z namenom, da prenočiva v že kar nekajkrat omenjenem mestu s turistično ponudbo. E7 je vodila najprej po široko makedamski cesti, na kateri sva srečala lastnika polarnega psa, katerega ime sem pozabil. Pes je le s težavo sledil svojemu lastniku na kolesu. Le-ta je navedel razlog za počasnost psa v njegovi visoki pasji starosti. Nista naju niti prehitela, ker sta se prej obrnila nazaj proti naselju. Nama pa ni preostalo drugega kot, da sva nadaljevala pot proti Gospodični.

Najprej sva dospela do osamljenih kmečkih hiš v Bušincu. Nato je sledila pot po gozdni pot do vasi v Verdun. Tu sva vprašala domačina, ali se vidi iz njihove vasi Gospodična. Pa se je samo nasmehnil in povedal, da še ne.

Pot je nato vodila navzgor v Dobindol, ki je klasična podeželska vas na hribu. Pot se je še kar vzpenjala navzgor proti Lazam. Vse bolj se je odpiral pogled na dolensko vinorodno pokrajino, s številnimi hribčki, pozidani s hišami, ki so v glavnem nekoliko narazen. Strnejnih naselij je v teh krajih bolj malo.

Na vrhu Laz se je pot nekoliko zravnila in na travniku malo najprej so se pasle koze, od najmlajših do starejših.

Sledilo je malo brezpotja, da sva se povzpela do žage, ki je v tem trenutku v lasti Italijanov.

Prečila sva žago, da sva dospela do železniških tirov in nato čez njo do vasi Gornje Laze, kamor je vodila vzpenjajoča asfaltna pot.

V Gornjih Lazah ima pohodnik po evropskih pešpoti E dve možnosti: zavije lahko iz poti za 180 stopinj proti Smuku. Midva sva nadaljevala po poti naravnost proti Radohi. Pot naju je sprva vodila skozi gozd, dokler nisva dospela do gozdarske koče, ki je sedaj v privatni lasti. Usmeril naju je tudi proti vodnjaku s hladno pitno vodo.

Lastnik hiše se je ravno ukvarjal z vrtnimi opravili, ko sva šla tam mimo. Na kratko nama je razložil o nekdanji logistiki lesa na tem področju, ki se je izvajala s pomočjo tirov in vlakovne kompozicije z vagončki za les in loomotivo. Njegov svak je izdelal voziček naložen z lesom na krajših tirnicah.

Od tu je sledila pot strmo nakreber, dokler nisva prišla začasno na bolj ravno pot, a je bila dokaj zaraščena. Mir planin je motila samo ropatajoča motorke, s katerimo so opravljali gozdna opravila.

Zaraščena pot naju je pripeljala na širšo makedamsko pot, ki je šla najprej po ravnem, potem se je pa začela dvigovati, dokler ni prišla na gozdno pot, ki naju je odpeljala do prevala Vahta, ki loči Dolenjsko in Belo Krajino.

Iz Vahte sva se morala povzpeti do Planinskega doma pri gospodični. Pot se je iz asfaltne ceste preusmerila na široko gozdarsko makedamsko pot. Ta pot naju je pripeljala do Planinskega doma pri Gospodični.

Pot se je blago vzpenjala okoli 10 km. Prehojeno razdaljo so označevali milniki ob poti, po kateri je moč priti na Gospodično tudi z avtomobilom, ampak v tem primeru je razdalja 11 km.

Pohodnik na poti ne more ozreti planinskega doma pri Gospodični, ker je izza hribov, lahko pa gleda Trdinov vrh z visokim televizijskim stolpom. Pa tudi le-tega lahko ozre po kakšnih 6 km hoje po prej opisani poti.

Nekje na 7 km E7 zavije na planinsko pot in za nekaj časa zapusti makedam. Ta pot je že bolj vzbuja občutek hoje v planine, kajti Planinski dom pri Gospodični naj bi tja spadal, že glede na njegovo ime.

Planinska pot je vodila skozi gozdove in travnike, kjer je pohodnik deležen zanimivih panoramskih pogledov proti prestolnici Dolenjske Novemu Mestu in njegove okolice.

Preden se zopet pride na makedamsko pot proti Gospodični, pot postane nekoliko strmejša. A makedamska pot, na katero se povzpnemo, je zopet bolj položna in nas pripelje do Planinskega doma pri Gospodični. Gre za obiskano planinsko postojanko, ki nudi dobro hrano, pijačo in lepe sobe za prenočevanje. Cene niso pretirano visoke. Iz tega mesta je do Trdinovega vrha še 50 minut hoje, a po osamosvojitvi Slovenije E7 zaradi meje s Hrvaško ne

vodi preko tega vrha. Enostavno gre mimo Planinskega doma pri Gospodični proti Pletarju.

1.10 POHOD PLANINSKI DOM PRI GOSPODIČNI - KOSTANJEVICA NA KRKI

Od Planinskega doma pri Gospodični je sprva vodila pot po gozdni poti do širše makedamske ceste, ki je vodila po grebenu nad Dolenjsko pokrajino in pod Trdinovim vrhom. Na teh mestih so bile table, ki so označevale mejo z Hrvaško.

Potrebno je bilo hoditi dobre dve uri, da je pot zavila v gozd in se pričela spuščati proti Pletarjem. Na začetku je bila tipična planinska pot, ki se dokaj strmo spušča.

Po kakšnih 3/4 ure hoje po strminah je nenadoma zavila na slabo vrezano pot po zelo dolgih strminah Kobile. Podrta drevesa čez gozdno stezo so dokazovala, da na teh področjih ni odvažanja dreves. Pot se je na nekaterih mestih tako strmo spustila navzdol, da je bilo potrebno zelo paziti pri hoji, da nisva zdrsnila iz poti in po strmini navzdol. Dobro uro je pretila nevarnost padca po strmini navzdol in "plezanje" čez podrta debla.

Končno se je pot nekoliko zravnila in pri srcu se mi je oddahnilo od nevarnosti. Pričela sva hoditi mimo sotesk z žuburečimi potoki. Bilo jih je kar nekaj in vsi so si bili zelo podobni. Pred in za strugo so bila manjša močvirja, ki se jih je bilo potrebno spretno izogniti.

Ko sva prišla do lovske koče Lovskega društva Šentjernej, sva se lahko nekoliko odpočila na njihovi klopcah. Nekoliko umazane roke, s katerimi sva si pomagala v strmini, je bilo možno oiniti z vodo, ki je tekla iz pipe za lovsko kočo.

Pot sva nadaljevala po dokaj udobni planinski poti, ki se je spuščala proti vasi Javorovica. Med hojo po tej poti sva lahko opazovala strmine Kobile, ki nama je vlila toliko strahu v kosti. Do sedaj na svojih pohodih po evropskih pešpoteh še nisem hodil po tako nevarnih terenih.

Iz gozdne oz. makedamske poti sva prišla na travnike, ki so vodili do vasi.

Ko sva šla mimo partizanskega spominika, me je Miha opozoril, da je tu za 1. maja vsako leto srečanje. To so pričale tudi rdeče rumene palice za označevanje cest pozimi. Zapičene so bile po travnikih. Sprva nisva vedela, čemu so namenjene. Odgovor na to vprašanje sva našla na turistični kmetiji Pri Mariji, Javorovica 12, 8310 Šentjernej, tel.: 07/30 81 858, mobi: 051/257 240. Upraviteljica turistične kmetije Marija Golob nama je povedala, da palice označujejo parkrišča za bližnjo proslavo ob prej omenjenem spomeniku. Na tej turistični kmetiji je tudi možno prenočiti in dobiti hrano ter pijačo. Tudi midva sva si privoščila tu kozarec soka in doma pripravljen štrudel.

Po slabi uri počitka sva nadaljevala pot proti Pletarju. Gospa Marija naju je opozorila, da so ob poti napisi, ki opozarjajo na tišino, kajti približevala sva se samostanu Pletarje. Njeno mnenje je bilo, da tudi če zavriskava, ne bo nič narobe. Po udobni gozdni poti sva se spustila do samostana Pletarje. Najprej sva zagledala visok in debel zid samostana, ki se razprostira na veliki površini.

To sva opazila kasneje, ko sva ga obhodilo po vsej verjetnosti vsaj polovico njegove dolžine. Za informacijo naj povem, da sva hodila ob zidu vsaj 30 minut, da sva nadaljevala pot po novo asfaltirani cesti, ki se je strmo vzdignila v hrib proti vasi Mali ban, posejan z vinsko trto in številnimi hišami.

Hodila sva dobro uro po novo asfaltirani cesti proti Malemu Banu pod vročim popoldanskim soncem tistega dne.

Ko sva prišla do te vasi, se je pot nekoliko zravnila, nato zopet dvignila proti vasi Ržišče.

Sledila je vas Velike Vodenice, kjer sva že spraševala domačine, koliko kilometrov je še do Kostanjevice. Navedli so še kakšnih 8 km. To naju je nekoliko ohrabilo, kajti zavedala sva se, da bo kmalu konec današnje naporne poti.

Kmalu sva dospela do širše vzpenjajoče asfaltne ceste, ki je vodila iz Kostanjevice proti Vodenicam. Tu sva lahko prvič videla obrobje Kostanjevice z mogočno cerkvijo.

Podala sva se navzdol po njej in čez nekaj časa sva dospela v Kostanjevico na Krki. Pričakoval sem kmalu gostišču Žolnir. Bil sem kar nekoliko presenečen, ker sva prehodila celotno Kostanjevico mimo mogočnih nasadov jabolk, središče Kostanjevice, kjer sva čez leseni most prečila tudi en krak reke Krke, čez nekaj časa tudi drugi krak Krke, da sva nato prespela do gostišča Žolnir, kjer sva večerjala in prespala iz petka na soboto.

1.11 Pohod Kostanjevica na Krki - Podsreda

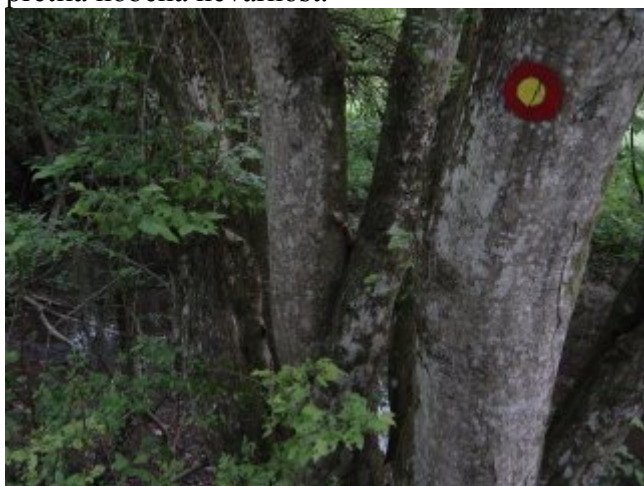
V zgodnjih jutranjih urah sva se z Mihom odpravila iz gostišča Žulnir v Kostanjevici na Krki proti Krakovskemu gozdu. Tega dne sva nameravala priti do gradu Podsreda, kjer se nadaljuje slovenska E7 pot proti Bistrici ob Sotli. Glede na to, da sva potrebovala prenočišče, sva se nameravala spustiti proti Podsredi, točneje do turisitčne kmetije pri Martinu, kjer naj bi prenočila. Gostilna Žulnir stoji ob poti E7, zato sva samo zavila za gostilno levo proti Krakovskemu gozdu.

Zunaj je nekoliko rosilo, kar nama je odgovarjalo, saj je lahko v Krakovskemu gozdu veliko komarjev, ki obletavajo popotnika. Na srečo tega nisva doživela zaradi hladnega vremena. Začetek poti je bil po široki makedamski cesti ob robu Krakovskega gozda.

Po kakšnem kilometru hoje sva prišla do gozda, kjer je bilo potrebno iti najprej desno za 90 stopinj po travniku. Od tu naprej pa je bilo potrebno imeti "oči na pecljih", kajti najprej je bilo potrebno opaziti o znako E7, ki je označevala vhod v Krakovski gozd. Poudariti je potrebno, da je bila pot od tu najprej kakšne 3 km zelo zaraščena in popotnika so vodile samo oznake E7, ki so tukaj zaradi slabe poti vseskozi prisotne. Hodila sva zopet čez podrta drevesa, nekaj podobnega kot po pobočjih Kobile, s to razliko, da tokrat nisva bila v strmini in nama ni pretila nobena nevarnost.

Po 3 km te naporne hoje sva dospela zopet na širši makedam in čistino.

Na desni strani v smeri najine hoje sva ogledala potok Senušo, ob kateri sva hodila okoli 10 km. Gre za bolj stoječ potok, ki pa bil kar napolnen z vodo. Pot je bila zelo različna: makedamska, gozdna, ponekod tudi zaraščena. Okoli naju pa značilen hrastov gozd, s

košatimi drevesi.

Ko sva prehodila Krakovski gozd sva prišla na rob travnikov, malo najprej je bila Gržeča vas. Kasneje sva ugotovila, da sva v bližini avtoceste Ljubljana - Zagreb. Pred to vasjo sva lahko opazovala čapljo, ki je resnično velika ptica, kar je posebno dobro vidno, ko vzleti. V tej vasi sva lahko opazovala tudi konje na paši. Posebno se mi je vtisnil v spomin konj, ki se je pripeljal v prikolici avtomobila in njegovo rezgetanje, ko je opazil ostale konje na pašniku. Tudi konji na pašniku so se na njegovo rezgetanje odzvali s podobnimi glasovi. Očitno so komunicirali med seboj. Ta moja ugotovitev se je potrdila, ko je avtomobil s prikolico, na kateri je bil prej omenjeni konj, zavil na kmetijo, iz katere so bili očitno tudi ostali konji.

Iz te vasi sva se odpravila v vas Mali Podlog.

Ko sva zapustila to vas, sva malo naprej ogledala avtocesto Ljubljana - Zagreb, katero sva prečila preko nadvoza.

Na drugi strani nadvoza je bila Velika vas, kjer sva pri neki hiši lahko zopet opazovala race, ki so se pasle na velikem vrtu kmečke hiše.

Tu sva hodila po asfaltu, dokler nisva iz te ceste zavila v breg proti Venišam.

Kar nekaj časa sva se vzpenjala, dokler nisva prišla do obsežnih vinogradov, kjer nama je prijazen domačin ponudil pijačo. Od tu sva lahko opazovala v daljavi pogorje Trdinovega vrha. Predvsem naju je zanimalo, koliko je še do Krškega. Dobila sva odgovor, da še nekaj kilometrov.

Pot naju je nato vodila po vrhu brega proti Leskovcu pri Krškem. Pod nama sva lahko opazovala ravnino okoli Krškega. Prav zanimiv pogled!

Ko sva prišla do gozdne poti, so naju oznake osmerile proti Leskovcu, ki je predmestje Krškega. To naselje ima že povsem videz mesta.

Kmalu sva prišla do zelo prometne ceste, ki vodi iz Krškega, verjetno proti Hrvaški. Ob gostem in hrupnem prometu ob tej cesti, sva se po pločniku prebijala proti Krškemu. Presenetila me je velikost tega mesta. Očitno gre za eno večje slovensko mesto.

Ko sva šla čez savski most v bližini papirnice Krško, sva zapustila Dolenjsko in vstopila na Štajersko.

V Krškem sva se ostavila v Mercatorjevi trgovini, kjer sva si kupila hrano, pijačo in ostale potrebščine npr. obliže, kajti bil sem že resnično ožuljen. To sva odnesla proti bližnjim klopcom v bližini osnovne šole, kjer sva pojedla in popila kupljeno. Po kakšni uri odmora sva se odpravila naprej po asfaltni cesti proti gradu Podsreda. A od tu je bilo do gradu še zelo daleč. Za boljšo predstavo naj povem, da sva Krško zapustila okoli 12 ure. Do gradu Podsreda pa sva prišla v poznih popoldanskih urah, okoli 19 ure. Pot naju je najprej vodila po asfaltni

cesti v dokaj strm hrib. Ob poti so bile lepe hiše. A ta hrib se ni končal tako hitro. Pot se je več ur vila po teh pobočjih, zavijala levo ali desno. Opazovala sva lahko bližnjo in daljno okolico, ki je bila zelo gričevnata, z značilnimi vinogradi, cerkvami na določenih vrhovih. Zelo zanimiva panorama.

Zelo visoko v bregu je bila vas Zdole. Vas z belimi hišami in značilno cerkvijo.

A tu se ni končal vzpon, potrebno se je bilo dvigniti do vasi Šapole. Ob cesti so bile posebne hišice na avtobusnih postajah. Zaradi utrujenosti sva se za nekaj minut vsedla na eno izmed njih.

Vas Šapole so bile resnično na vrhu opisanega hriba.

Od tu sva se spustila strmo navzdol proti vasi Pečice. Tu sva očitno skrenila iz markirane poti E7. Ko nama je zmanjkalo poti, sva se kar po strmih travnikih spustila proti avtobusni postaji v bližini pečic, ker sva domnevala, da je to postaja, ki je bila opisana tudi v vodiču E7. Imela sva kar prav. Ko sva prišla do prvih hiš Pečic, sva vprašala domačina, ali je še daleč do gradu Podsreda. Pokazal je na hrib nad Pečicami, ki je bil resnično visok in povedal, da morava najprej čez njega, če hočeva priti do gradu.

Kar nisva mogla verjeti njegovim besedam, da se bo potrebno povzpeti na ta vrh. Potrebovala sva kakšno uro, da sva dosegla ta vrh. Še prej sva šla mimo šole v Pečicah, kjer je možno tudi prespati. A odkrito povedano, treba je spati v zapuščeni šoli, ki je bolj v razpadojočem stanju. Poleg tega je potrebno imeti tudi hrano s seboj. Glede na to, da je v tem delu potrebno hoditi

veliko navkreber, pa dodatna hrana v nahrbtniku otežuje hojo. Tukaj sva se srečala tudi s predsednikom planinskega društva Brežice in starejšo gospo, ki ima ključke od prej omenjene šole. Šlo je za zelo zgovorno gospo, ki nama je v nekaj minutah povedala veliko stvari, npr. da so hodili iz Pečic vsako nedeljo k maši v Podsredo. Poskusila pa sva lahko tudi njeno vino, ki ga ji dostavlja sin, ki živi v bližini Gornje Radgone.

Ko sva zapustila ta kraj, sva kmalu dospela do osamljenih kmetij na vrhu hriba. Potrebno je bilo iti samo še po gozdni poti mimo še ene osamljene kmetije, kjer se je že odprl pogled proti Krškem. Pred to hišo sva opazila gospo, ki je delala na polju, kravo, ki se je pasla na travniku in ovčjaka, ki je lajal na kravo. Gospa je razložila, da je želel usmeriti kravo na zeleno mesto. Ta pes se mi je zdel resnično pameten, da je sposoben "pasti" kravo. A glede na to, kar sem opazil, ga krava ni kaj dosti ubogala. Z svojimi rogovi, ga je hotela odgnati, kar je tudi delovalo. Kajti pes se je povsem omaknil.

Ko sva prečila to kmetijo, sva končno prišla na vrh že tolikokrat opisanega hriba, katerega ime sem pozabil, kljub temu, da sem ga izvedel od domačina. Makedamska pot se je pričela spuščati proti gradu Podsreda, ki sva ga po nekaj sto metrih opazila pod nama. Očitno sva prišla na cesto, po kateri lahko pridemo iz Podsrede do tega gradu. Kmalu sva dospela do gradu z mogočnim obzidjem in mogočno zgradbo z značilnimi barvnimi polkni. Grajska vrata so bila odprta, da sva lahko vstopila. Za gradom sva lahko pogledala navzdol proti trgu Podsreda. Na tem gradu je sedež Kozjanskega parka.

Ko sva se na zunaj hitro ogledala grad, sva odšla po strmi planinski poti proti Podsredi.

Po pol ure hoje sva dospela do Podsrede, kjer sva morala iti samo v središče naselja, kjer je poleg neke druge gostilne, turistična kmetija Pri Martinu. Sprejela naju je gospa srednjih let, ki naju je spustila v hišo in najprej odpeljala do sobe, kjer sva prenočevala. Šlo je za sorazmerno lepo sobo, iz katere sva lahko ponoči opazovala tudi prvomajski kres, ki so ga domačini zakurili na bregu nad vasjo. Povedati je potrebno, da je Pri Martinu mogoče tudi dobiti toplo večerju po predhodnem naročilu. Pri večerji sva izvedela, da se na tej turistični kmetiji ukvarjajo s pridelavo ekološke hrane: jabolčni, hruškov, grozdni ipd. sokovi, zdravilna zelišča, propolis itd. Vse te izdelke je možno kupiti ob vikendih na ljubljanski tržnici. Gospodar je tudi razložil, da je bila Podsreda do izgradnje južne železnice zelo pomembno tranzitno naselje več stoletij za trgovce, ki so potovali iz juga proti zahodu, severu ipd. Te karavane so potrebovale oskrbo za konje, ljudi. Zato je bilo tukaj tudi do 3.000 ljudi, ki so se ukvarjali z gostinstvom, kovaštvom, varnostjo ipd. Grad Podsreda pa je bil najprej vojaška postojanka, kasneje pa upravno središče za ta območja. Bil je tudi eden redkih gradov, ki ni

bil osvojen v času kmečkih puntov in turških vpadov.

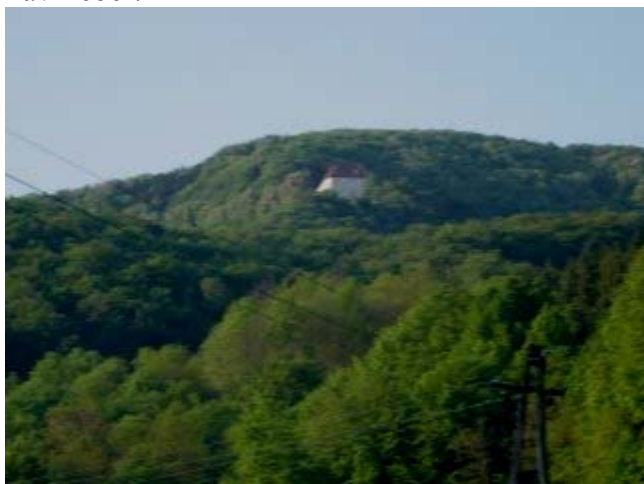

1.12 POHOD PODSREDA - JELENOV GREBEN NAD PODČETRKOM

Prespala sva v Podsredi, na ekološki kmetiji Šmalčič.

Isto pot kot za navzdol, je potrebno ponoviti navzgor. Le tokrat je potrebno hoditi dokaj strmo navkreber.

Ko pridemo na E7 pri gradu Podsreda nadaljujemo pot proti Svetim goram.

Pot gre po makedamski poti, ki je vrezana tik pod vrhovi pogorja, ki je poraščen z gozdom. Od vseh vrhov se najvišje dviguje Trdinov vrh, ki je še bolj opazen zaradi pisano pobarvanega televizijskega oddajnika. Iz te poti lahko popotnik opazuje dolino pod njo, ki jo zapolnjujejo hiše, meni nepoznanih vasi.

Prvi del poti sva hodila po poti, ki je bila obdana z listnatimi gozdovi. Po nekaj urah hoje malo gor, malo dol, sva prišla do prve hiše manjše vasi Vrhovnica, kjer sva govorila z lastnikom hiše. Spraševala sva ga, koliko je še do Bistrice ob Sotli. Povedal nama je, da je do Bistrice ob Sotli približno še za eno uro hoje.

Še prej sva prišla do Svetih gor, kjer so se pravkar zbirali ljudje pod cerkvijo, da bi šli k maši. Tukaj še nisva vedela, da bova videla ta opazni hrib z cerkvami še zelo dolgo, ko bova hodila proti Podčetrtku.

Tukaj sva nekoliko iskala pot navzdol proti Bistrici ob Sotli. Dokaj hitro sva jo našla, skrito med listnatim drevjem. Po njej sva se spustila do že večrat omenjenega naselja. Skoraj tik ob vznožju, sva srečala gospo srednjih let z njeno hčreko, s katero sta šli proti Svetim goram. Vzeli sta si čas za krajši klepet z nama. Ker sva jima povedala, da prihajava iz Žužemberka, kjer sva začela najin pohod, se je gospa želela spomniti priimek njenega znanca iz Žužemberka. Zanimiva je bila njuna "mašna" obleka. V taki obleki pešačiti po planinski poti proti Svetim Goram, malo nenavadno, a razumljivo, če greš k maši. Pot naju je pripeljala v večje naselje Bistrica ob Sotli. To naselje je že povsem blizu slovensko-hrvaške meje. Na cerkvenem zvoniku je odbilo polne, midva sva nadaljevala hojo po markirani E7 poti, ki naju je pripeljala do gostilne Šempeter, kjer sva si vzela čas za kosilo.

Po kosilu sva se odpravila naprej proti Podčetrtku. Vendar takrat še nisva vedela, da bo potrebno še veliko hoditi gor in dol po vročem majskem soncu, da bova prišla na Jelenov greben nad Podčetrtkom, kjer sva nameravala prespati. Pot je najprej vodila po asfaltni cesti, ki je zavila proti Podsredi.

Sledila je hoja po valoviti asfaltni cesti, mimo vasi, vinogradov, travnikov.

Tu sva lahko začela opazovati Štajersko in Prekmursko pokrajino z značilnimi hribi kot so Kum, Donačka gora ipd. Spraševala sva se, kam naj pogledava, da bova videla Podčetrtek in njihov grad. Prijazna gospa, ki je bila doma v teh krajih, nama je pokazala oddaljen hrib, kjer naj bi bil Podčetrtek. Bil je še zelo daleč.

Po več urah hoje iz Bistrice ob Sotli sva se začela malo bolj strmo spuščati proti vasi Polje ob Sotli.

Tu sva se vzela krajši čas za počitek pod košatim listnatim drevesom. Nekaj trenutkov sva lahko opazovala vsakdanje življenje domačinov iz te vasi, kajti iz tega mesta sva to lahko zelo nazorno videla in slišala. Mlajša družina se je odpravila na kolesarski izlet v Podsredo. Iz sosednje hiše so prebivalci le-te prišli domov. Starejši moški je hodil okoli hiše in se hladil pod ogromno lipo.

Od tu naprej je bilo treba najprej priti v vas z zelo nemško zvenečim imenom Virštajn.

Zopet je bilo potrebno hoditi po asfaltni cesti, ki se je kmalu začela vzpenjati proti gričem z vinsko trto.

Najprej sva prišla v vas Buče, ki je bila obdana s polji, višje nad njo so bili griči z vinogradi, sredi vasi pa cerkev z opaznim zvonikom in belim pročeljem. Ob njej je bilo nogometno igrišče, kjer je mladina igrala nogomet.

Sedaj sva prišla v deželo vina Virštajнца. Pokrajina, po kateri sva hodila, je bila gričevnata, z hišami ob asfaltni cesti, travniki polnih travniškega cvetja. Zelo umirjen kraj, kjer človek čuti, da se je čas kar nekoliko ustavil. Malo naprej od Buč višje gor v hribu lahko obiščemo Kmetijo odprtih vrat Škorc, Volavšek.

V glavi sva vseskozi imela vprašanje, kdaj bova prišla do vasi Virštajn, ki je bila tudi v vodniku E7 označena kot končna postaja etape. Po najinih predstavah naj bi bile kar Buče prava lokacija za Virštajn, a to ni bilo res. Kajti osebno si že v mislih postavim lokacijo določenega kraja glede na podatke: število kilometrov ipd.

Postane kar malce nervozen, če tega kraja ni tam, kjer ga je pričakoval, posebej, če si že utrujen.

A vasi Virštajn še ni bilo na vidiku, skrit je bil zadaj za griči. Najprej sva prišla do turistične kmetije Škorc. Tu lahko popotnik dobi hrano, pijačo in pronočišče.

Hoditi je bilo potrebno navzgor, navzdol kar dolgo časa, da se je odprla nova dolina.

Starejša gospa, ki se je vračala iz vinograda, nama je pokazala cerkev v vasi Sela, do katere naj bi se spustila. Bila je resnično daleč navzdol, kar za utrujena popotnika, ni bila nič kaj lepa novica.

Drugega nama ni preostalo, kot da se spustiva po dokaj strmi cesti navzdol do vasi Sela. Najini razpoloženje je nekoliko izboljšalo petje in zvoki frajtonarice iz gostilne v Virštajnu. To ni bilo nič nenavadno, ker je šlo za praznični dan, 1. maj 2007.

Glede na moje žulje, sem se s težavo spuščal proti Selu. Mihi pa je izgledalo, da gre vse lažje, a na njem se je tudi že videlo, da je utrujen. Ko sva prišla do table Sela, sva zopet zavila v breg po asfaltni poti.

Pot se je strmo dvignila proti večjemu hribu, z že znano pokrajino: hiše, travniki, vinogradi,

drevesa, gozdovi.

Pridružil se nama je tudi dalmatinec, za katerega sva upala, da ne bo šel z nama vse do Jelenovega grebena.

Prišla sva do kmetije že kar visoko v bregu, kjer sva poklicala lastnike kmetije in jih prosila za pomoč glede psa, za katerega sva želele, da nama ne bi več sledil. Gospodinja nama je rekla, da ne pozna tega psa, ker ga ni videla na ceplenju. Na srečo so imeli na tej kmetiji očjaka, ki je odvrnil dalmatinca, da bi nadaljeval pot z nama. Enostavno se je ustavil, ne vem, ali zaradi strahu pred ovčjakom. Kam je nato šel, ne vem.

Pot se je po slabi uri hoje prevesila navzdol. Šlo je za asfaltno cesto, obdano z gostim listnatim gozdom. Videla nisva drugega kot gozda. Sploh nisva imela orientacije, koliko imava še do doline. Vedela pa sva, da se približujeva Jelenovemu grebenu nad Podčetrkom.

V vodiču sem prebral, da bova prišla do golf igrišča. A ni mi bilo čisto jasno, kako mora biti v taki divjini, tako urejen objekt kot je golf igrišče. Vendar, če je v bližini zelo razvit turistični kraj Podčetrtek, postane to bolj jasno.

Prišla sva do gostišča Amon, ki je obdano z velikim in urejenim golf igriščem. Jelenov greben sva lahko opazovala na vrhu hriba nad gostiščem. Človek bi pričakoval, da se bo pot vzpela naravnost proti Jelenovemu grebenu, a temu ni bilo tako.

E7 je zavila ob vznožju obsežnejšega hribovitega področja Rudnice za 90 stopinj v levo. Po tej ožji asfaltni cesti sva hodila okoli 2 km. Okolico je popestril že prej omenjeno golf igrišče, z urejeno travo, drugače postrizeno ob zastavici in luknji, kar pomeni cilj za golfista pri tej igri.

Že vsa naveličana hoje je pot le zavila navzgor in jasno nama je bilo, da bova kmalu prispela do težko pričakovane gostilne na Jelenovem grebenu.

Zopet sva hodila navzgor, mimo osamljenih kmetij, ob katerih so se pasli konji.

Že v mraku sva šla mimo manjše in starodavne cerkve Sv. Andreja, ki jo bodo v kratkem prenovili do gostilne na Jelenovem grebenu.

Ta gostilna je znana po Jelenih, ki se pasejo okoli te gostilne. Trgovini, kjer prodajajo različne pridelke iz okoliških kmetij: lešnike, jabolčne, hruškove krhle, jelenove salame, klobase ipd. Za naju je bila zanimiva, kjer sva tam prespala, večerjala in zajtrkovala. Prijazni lastnik oz. najemnik gostilne, pa naju je naslednji dan odpeljal tudi na avtobusno postajo v naselju Mestinje. Od tu sva se z avtobusom odpeljala v Celje.

1.13 POHOD OLIMJE - RUDIJEV DOM NA DONAČKI GORI

V zgodnjih jutranjih urah sva bila s prijateljem Tonetom pripeljana s taksijem iz Rogaške slatine na Jelenov greben nad Olimjem. Gostilna Jelenov greben je sijala v svojem sijaju osvetljena z jutranjim soncem. Zidarji so že začeli s svojim delom. Z njimi se je pogovarjal lastnik gostilne, ki sem ga spoznal že maja 2007, ko sem tu zaključil svoj pohod po E7. Pristopil sem k njemu in ga ogovoril. Potem smo izmenjali nekaj besed. Predvsem je bila zanimiva njegova informacija, da ima neka turistična organizacija za angleše tu mimo

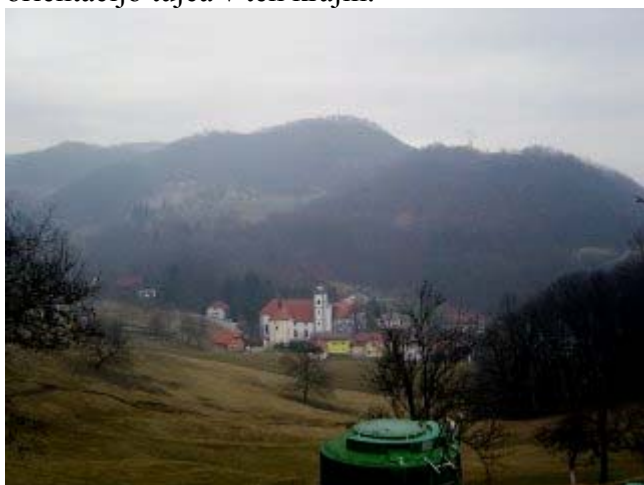
organizirano pešpot iz Brežic do Ptuja. Okoli naju se je ves čas vrtel pes pasme zlati prinašalec, za katerega je njegov lastnik hitro ugotovil, da bo šel z nama.

Ko sva naprtala nahrbtnike na ramo, namestila za pas fotoaparata, diktafona in bidona, sva se začela spuščati v dolino proti Olimju. Najprej sva poslikala jelene, ki so tu kot čreda živali v gospodarskem pomenu besede.

Kmalu je za nama pritekel zlati prinašalec, ki bi verjetno šel kar z nama, če ga ne bi njegov lastnik zaprl v svojo hišo. Kmalu sva prišla na začetek Olimja, kar je jasno govorila stavba značilne samostanske oblike in fasade v posebnih barvah. Videla se je le delno, a dovolj za orientacijo tujca v teh krajih.

Po levi stezi sva zavila na hrib Rudnica nad Podčetrtkom. Po gozdni makedamski cesti sva se vzpenjala proti Koči pri čarovnici. Ko sva prišla do koča sva bila rahlo presenečena nad

domiseljnostjo lastnika in materialnim bogastvom, ki ga je razkazovala ta koča. Idealen kraj za slikanje, kar je dokazovala tudi najina vnema pri pritiskanju na fotoaparatus.

Potrebno se je bilo še nekaj vzpenjati po zelo podobni poti kot na začetku. Ko sva prišla na greben sva lahko ozrla drugo dolino, posejano z hišami, veliko bolj redkimi cerkvami, gozdovi, travniki skratka pokrajino značilno za te kraje.

Sledil je spust proti Podčetrtku. Potrebno je bilo slediti povsem nove E7 markacije z rdeče rumenimi krogi. Izgledale so povsem na novo odtisnjene, narejene s polno občutka za lepe oblike in čiste barve. Tudi napisi E7 so bili narejeni šablonsko, kar je stvari dajalo dodatni čar.

Lepo je bilo stopiti v Podčetrtek, ker je bilo slutiti, da gre za turistični kraj s hoteli, termalnimi kopališči, starodavnim gradom in veliko turisti. Najprej se je na vzpetini pokazal še delno ohranjen grad Podčetrtek.

Pot je vodila naprej do hotelskih kompleksov, kjer se je Tone potrudil iti po žig v hotel Breza. Opaziti je bilo turiste, ki so uživali v svojih počitniških dnevih.

Potrebno je bilo iti mimo mejnega prehoda s Hrvaško, odprtega bazenskega kompleksa Aqualuna, da sva se izognila prometni cesti med Podčetrtkom in Celjem.

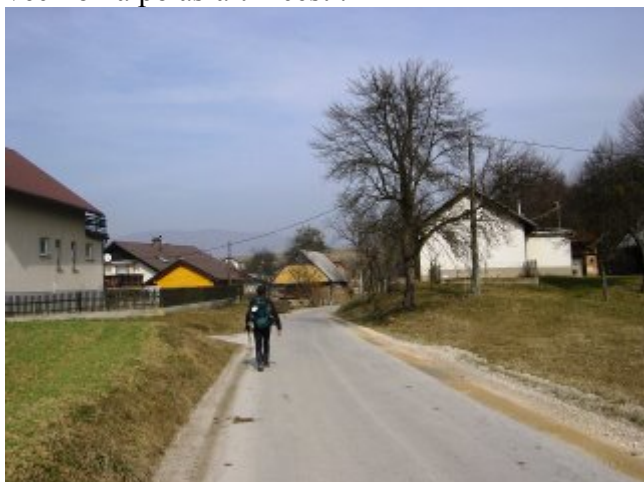
V nadaljevanju sva pešačila proti Sv. Emi. Najprej po cesti Podčetrtek-Celje, nato sva zavila na most čez Mestinjščico, nadaljevala po vaški asfaltirani cesti najprej po ravni cesti, a kmalu se je pot pričela vzpenjati in najbolj se je vzpela tik pod cerkvijo Sv. Ema, kjer je bilo okoli 60 m resnično strmega klanca. Tone se je spraševal, kako pridejo sem gor ljudje že nekoliko v letih.

Pri cerkvi sem si prebral nekatere stvari o Sv. Emi, iz česar se je dalo razbrati, da je bila Ema v davnih časih vladarica tega področja, skrbela za revnejše prebivalstvo in cerkvene potrebe. Življenje ji ni bilo postljano z rožicami, saj je izgubila moža, otroke, a ni izgubila vero v boga.

Od te točke naprej sva pričela slediti poti za Donačko gora, a Donačka gora je bila na tem mestu očem še zelo oddaljena. Lepše je bil viden Boč, pod katerim je tudi Rogaška Slatina, do katere je bilo potrebno najprej priti. Na poti so se izmenjavale vasi kot so Vidovica, Vinec, Brestovec, travniki, gozdovi, gospodarska poslopja z rumenimi storži koruze in hoja je držala večinoma po asfaltni cesti.

Brez problemov sva prepešačila v Rogaško Slatino, ki slovi kot turistični in industrijski kraj, saj imajo tu med drugim tudi steklaro Rogaška Slatina. Tu izvira znana mineralna voda Donat, ki ima ceno v višini sadnih sokov.

Ker sva imela potrebo po pijači in potrebovala sva tudi energijo za vzpon na Donačko goro, sva poiskala trgovino z živili, kjer sva se oskrbela s temi potrebščinami. Bila je nekaj sto metrov iz poti, a "sila kola lomi" kot pravi pregovor. Ko sva se odžejala in najedla, sva odšla proti hotelu Rogaška Slatina.

Znano je, da se običajno veliko energije izgublja, ko iščemo oznake po naseljenih krajih. Bolj so modeni, težje je videti, kakšno oznako. Samo vodnik po Evropski pešpoti E7 nama je naklonil, da sva našla naslednjo orientacijsko točko, ki je bil podhod pod hotelsko stavbo.

Nato sva hodila proti vasi Spodnje Sečovo. Za to vasjo sva ozrla osamljeno goro stožčaste oblike, bolj v stilu kitajskih in nepaljskih gora, seveda veliko nižja z imenom Donačka gora. Sedaj je bila že veliko bližje kot takrat, ko sva krenila od cerkve Sv. Ema.

Ko sva prišla na glavno cesto za Rogatec sva zavila čez njo, se ustavila na njivi, kjer so delali domačini. Ko sva jih vprašala, kje je Rogatec, so nama pokazali povsem v drugo smer kot sva gledala Donačko goro. Kar ni nama bilo jasno, da mora v drugo smer kot je gora. Tone je imel idejo, da bi zapustil E7 in se napotil v smeri Donačka gora. To misel mu je odvrnil domačin nekaj metrov naprej, ki mu je rekel, da se najenostavneje pride na Donačko goro iz Rogatca. Tone mu je le verjel, zato sva se odpravila nazaj proti glavni cesti za Rogatec. Sprva po gozdu, nato pa sva se spustila do ceste, ki naju je pripeljala do Muzeja na prostem Rogatec. Na tem mestu sva zopet ogledala okrogle rdeče rumene oznake, ki so usmerjale proti Donački gori. Odločila sva se, da ne greva v Rogatec, ker je bila ura že okoli 4 popoldan ali več. Potrebno pa je bilo še priti do Rudijevega doma pod Donačko goro. Nisva vedela, ali ta pot omogoča hojo tudi ponoči. Kasneje sva ugotovila, da do Rudijevega doma pripelje asfaltna cesta, kar pomeni, da ta pot omogoča hojo s čelno svetilko.

Po markacijah sva se odpravila najprej do vasi Donačka gora. Med potjo sva poslikala tudi staro šolo v avstroogrskem slogu.

Pot se je rahlo vzpenjala do vasi Donačka gora. Sama gora se je videla vse boljše in boljše in bila je tudi vse bližje. Približno na sredini gore sva opazila tudi cerkev z imenom Sv. Donat. Na pobočju gore je bilo opaziti redke hiše. Spraševala sva se, kjer je Rudijev dom, a sva ugotovila, da na tem mestu ni dosegljiv očem, ker je za hribom.

Sledil je še vzpon do Rudijevega doma po asfaltni cesti, ki se je dokaj strmo vzpenjala proti domu in tudi potrebovala sva več kot eno uro, da sva dospela najprej do točke, kjer sva zagledala osvetljeno hišo. Najprej sva samo slutila, da je to Rudijev dom, kar se je izkazalo za točno predidevanje, ko sva zagledala ta dom, s parkiranimi avtomobili pred vhodom.

V domu sva dobila sobo, hrano, pijača, vse kar sva potrebovala. Mlado osebje koč je bilo prijazno, kar je olajšalo najino bivanje v koči.

1.14 POHOD RUDIJEV DOM - PODLEHNIK

V zgodnjih jutranjih urah sva se odpravila naprej po slovenski E7 poti v osrčje Haloz. Krenila sva iz Rudijevega doma in vsaj meni je bilo kar prijetno pri srcu, da se ni bilo potrebno vzpeti na Donačko gora, kajti pot pelje mimo nje. Malo za koč sva imela priložnost opazovati zvončke, ki so prekrili gozdna tla.

Malo naprej je bilo možno opaziti, kaj se zgodi z markacijami E7. Drevesa posekajo in kakšen izmed njih je tudi z markacijo E7. Morda pa bo kakšnemu popotniku manjkala ravno ta markacija za tekoče nadaljevanje poti.

Od tu naju je pot vodila v Završe, ki je tipična haloška vas. Griči, grape, vinska trta, nekoliko starejši avtomobili, ne preveč razkošne večinoma kmečke hiše.

Čakali so naju zopet griči, doline poraščene z listnatim drevjem ali pokriti s travniki. V listnatem gozdu sva morala hoditi čez številna debla, ki so jih verjetno pred kratkim posekali za kurjavo. V takem trenutku se človek zave, kaj pomeni pot brez ovir.

Čakala naju je še ena atrakcija v vasi Kupčinji vrh, ki leži pod večjih hribom Jelovice. Ta atrakcija je bilo škotsko govedo, ki je bilo presenetljivo plašno v primerjavi z našimi kravami. Takoj, ko so naju zagledali so se spustili v dir in nama izginili izpred oči. Ko sva se pogovarjala z gospodarico, nama je povedala, da imajo škotsko govedo že 3 leta. Redijo jih za meso. Njena prednost pa je, da se hranijo s travo, kar pomeni, da imajo kvalitetno meso.

Sedaj naju je čakal vzpon čez vrh Jelovice in že pogled na hrib je nakazoval, da bo potrebno zopet hoditi v strmejši hrib, kar je vedno naporno za telo.

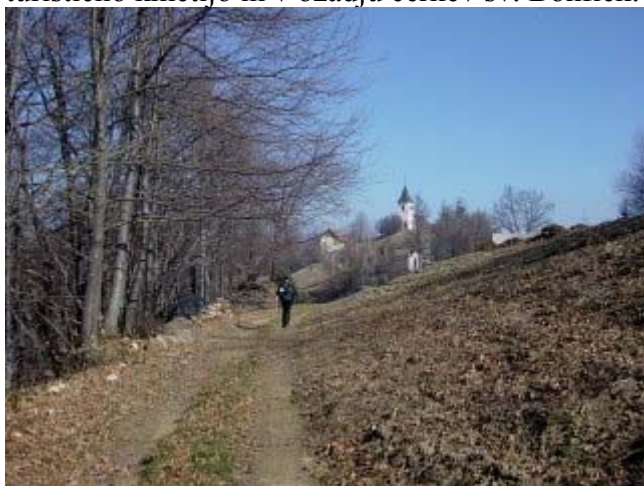
Osebnost sem se zelo odahnil, ko sem prisopihal na vrh Jelovice. Tonetu se ni zdelo smiselno slikati z gozdom poraščenega vrha, a jaz sem kljub temu posnel vrh. Na sliki opazimo tudi okroglo rdeče belo markacijo, ki označuje Haloško planinsko pot. Kmalu sva spoznala, da naju bodo te oznake vodile po tem delu evropske pešpoti. Okrogle rdeče rumene oznanke E7 so na tem delu poti zelo redke. Ravno toliko jih je, da nas na vsake toliko časa opozorijo na evropsko pešpot. Te oznake postanejo nekoliko bolj pogoste, ko se pričnemo spuščati iz Boflenka proti Ptujskim goram. Zelo izginejo zopet pri Podlehniku. Zopet pa se pojavijo v zglednem številu na poti, za katero je zadolženo planinsko društvo Maks Meško iz Ormoža.

Od tu se napotimo proti cerkvi na Boflenku. Ko pridemo na greben lahko prvič zagledamo Ptujsko goro v daljavi.

Malo pred Boflenkom sva srečala nekaj zanimivih ljudi. Nasproti sta prišle dve planinki iz Maribora, ki sta naju razveselili z novico, da je malo naprej že cerkev Sv. Bonflek. Poleg tega sta nama povedali, da velikokrat hodita tu proti Rudijevemu domu v vseh letnih časih, tudi pozimi. Malo nižje sva srečala starejšega moškega, ki je grabil odpadlo listje iz poti, da si je ustvaril vozno pot proti vrhu. Povedal nama je, da živi v Žireh na Primorskem, drugače je pa iz teh krajev, kjer je podedoval premoženje. Zdelo se mu je tudi, da bi država finančno lahko bolj pomagala tem krajem. Ko sva se odpravila naprej po poti, sva resnično zagledala turistično kmetijo in v ozadju cerkev sv. Bonflek.

Pri tej cerkvi je tudi pokopališče in nanese je, da sem si ga nekoliko ogledal. Na pokopališčih

mi padejo v oči fotografije pokojnikov, leto rojstva in smrti, priimki, ki so v teh krajih ipd. Človeka gane, kako je človeško življenje minljivo in mu postane kar tesno pri srcu. A tega dne ni bilo prostora za melanhonijo, saj naju je čakala še dolga pot. Po izkušnjah naju je čakalo še veliko zanimivih krajev in ljudi. In res je bilo tako. Po strmem hribu sva se spustila v dolino reke Dravinje. Še prej sva ugotavljala kam je kazal odlomljeni znak Ptujška gora 1h 15 min in Doklence 1h 50 min. Zgodilo se je, da je ta znak obstal Tonetu v rokah. Kljub temu sva ugotovila, kje se nadaljuje pot.

Nekoliko nižje se je odprl še lepši pogled na Ptujško goro, ki resnično izstopa iz pokrajine s svojo ogromno cerkvijo, ki je posvečena Sv. Mariji in je romarsko središče kot cerkev Sv. Marije na Brezjah na Gorenjskem.

Po hribu sva se spustila v vas Naraplje, ki je v dolini. Pred vasjo sva lahko opazovala teloh v vsej svoji lepoti.

Sedaj je bilo potrebno priti po asfaltni poti do reke Dravinje in potem skozi vas Stogovce, kjer sem opazil gnezdo štoklje. Tu sta naju pri slikanju in menjavanju spominske kartice fotoaparata opazovali dve mladenki, ki sva jih kasneje osebno spoznala v gostišču Pri Ribniku.

Od tu naprej ni bila več daleč Ptujška gora, ki je resnično kraj lepih sakralnih objektov in z veliko energije. Zaradi vsega tega tu ne manjka ljudi, posebej v nedeljah. To je dan, v katerem sva tudi midva obiskala ta kraj. Tone je iskal žig, zato je zašel tudi v trgovino s spominki. Tudi meni se je porajala ideja, da kupim kakšen spominek v obliki manjšega kipca. Odločil sem se za manjši kipek Sv. Marije, ki sedaj krasi mojo sobo, poleg ostalih kipcev, ki sem jih prinesel iz raznih potovanj.

Ko sva zapustila Ptujško goro sva se najprej odpravila k drugemu današnjemu daljšemu

vzponu na Janški vrh, zopet z cerkvijo na vrhu. Potrebno se je bilo kar potruditi s hojo v strmino, da sva približno po 40 minut hoje zopet bila deležna spusta.

Med spustom naju je očarala lepa doga, očitno so to kraji, kjer imajo poleg številnih "cuckov" tudi lepe čistokrvne pse.

Ko sva šla v dolini mimo vasi, sva prišla v gozdu do nenavadne poti, ki je bila betonska z vrezanimi žlebovi, vendar se beton ni raztezal čez celotno širino poti, ampak samo za nekaj dcm na mestu, kjer gredo pri avtomobilu kolesa. Na sredini pa je bil klasični kolovoz, torej peščena tla. Očitno je bilo, da bova na vrhu zagledala nekoliko bogatejše naselje oz. kmetije.

Ta nenavadna pot naju je pripeljala v Dežno pri Podlehniku. Tone, ki je hodil pred mano se je ustavil pred vikendom, kjer je klepetal z lastnikom vikenda. Odrekel se ni tudi kozarcu vina, ki je bil pridelan v teh vinogradih. Vinogradi so tukaj postajali veliki in so naznanjali, da

prihajamo v vinoroden okoliš, kjer se prideluje veliko kvalitetnega vina. Že preden sem stopil mimo vikenda, kjer se je ustavil Tone, sem sklenil, da se ne ustavim, ker mi v tem trenutku vino ni prav nič teknilo. Vse skozi sem svoje telo "močil" z Zalo vodo z okusom bele breskve in ves čas sem čutil kislikasti okus v ustih. Poleg tega pa nisem vaje, da uživam alkohol med napornejšo hojo, kot sem jo bil deležen tega dne. Veliko bolj mi ustreza pijača take vrste po končanem naporu.

Ob spremstvu pasjega laježa s strani "cucka", ki je s svojimi malimi tačkami vztrajno tekel za mano in agresivno lajal, sem dospel do vrha brega, ki se je vlekel kar nekaj časa in tudi strmina mi ni dala dihati. Zelo sem se odahnil, ko ga je bilo konec.

V nadaljevanju je pot vodila v glavnem navzdol, a malo tudi navzgor skozi značilne prostrane vinograde proti Podlehniku, bolj točno proti gostišču Pri Ribniku, ki je kakšen kilometer pred naseljem Podlehnik.

Ko sva zagledala naselje pod sabo, ki je bil po vseh značilnosti Podlehnik, kar je potrjeval tudi ribnik v daljavi, sva se oddahnila, saj sva vedela, da bova prišla do gostišča pred nočjo.

Potrebno je bilo samo še iti mimo markantne cerkve in se spustiti do ribnika.

Ker sva prišla po gozdu na desno obalo, naju je tik pred gostiščem čakalo presenečenje v obliki vode, ki jo ni bilo mogoče prečiti, ne da bi stopil v blato in si zmočil in umazal čevlje z blatom. Osebnost sem se odločil, da grem po ozkem kovinski robu v obliki tračnice. Strah me je bilo, da padem v vodo. Pri prečkanju sem se počutil kot cirkusant na žičnati vrvi visoko v zraku, vendar meni ni pretila nevarnost višine. Dobil sem malo adrenalina, a srečno prispel na drugo stran.

V gostišču Pri ribniku naju je čakala okusna hrana, lepa soba, dobra družba gostilniškega osebja.

1.16 POHOD PODLEHNIK - ORMOŽ

Tega dne naju je čakal zelo dolg in naporen pohod iz Podlehnika, bolj natančno iz gostišča Pri Ribniku do Ormoža. Po pregledu vodiča E7 sva ugotovila, da je dolžina poti okoli 40 km in vzponom okoli 700 višinskih metrov. Temu primerno sva začela pohod ob 6 uri zjutraj. Zakaj sva se odločila za tako dolgo razdaljo? Tone je nujno moral ujeti vlak iz Ormoža za Ljubljano, ki odpelje iz železniške postaje Ormož ob 19:45 uri. Naslednji dan je že moral biti na delovnem mestu. Pri meni je bila situacija lažja, saj sem imel zimske počitnice, a kljub temu sem imel željo, da bi ujel ta vlak. Ko sva vstopila na plano, se je najprej postavilo vprašanje, kje nadaljevati pot. Oprla sva se na vodiča E7, ki naju je vodil do asfaltne ceste, ki je sprva zavila v nasprotno smer, kot sva videla naselje Podlehnik.

Ker sva sledila vodiču, v katerem piše: Najprej gremo mimo gostišča desno, ob obali ribnika do gozda in ob njegovem robu levo navzgor po kolovozu do ceste. Na njej zavijemo desno in gremo mimo obeh hiš v gozd, kjer oznaki kmalu pokažeta desno na kolovoz. Slepo sva verjela vodiču, da morava zaviti desno na kolovoz, kar nama ni bilo logično. Ker sva spregledala tudi oznako, sva odšla po cesti naprej in navzgor. Oznak Haloške planinske poti ni bilo več, katerim sva sledila. Kmalu nama je postalo jasno, da nisva na pravi poti. Nekoliko naju je zaskrbelo, ker sva vedela, da ne smeva zgubljati preveč časa. Vrnila sva se nazaj, dokler nisva zagledala oznak za nadaljevanje, a bile so na levi strani. Z zadovoljstvom sva se spustila po gozdni cesti do Podlehnika, kjer je Tone želel iti po žig v motel Podlehnik, za katerega pa sva že vnaprej vedela, da je zaprt. To sva izvedela od domačinov.

Z hitrim korakom sva nadaljevala proti naselju Podlehnik. Tone si je nabral že nekaj prednosti, ker se je zavedal, da ne sme zamuditi vlaka. Tudi jaz sem na napol tek, pa kljub temu, sem lahko opazoval Toneta, ki se je ustavil pred trgovino, da jo odprejo ob 7:30. Ker

sem sam kupil pijačo že na bencinskem servisu v Podlehniku, sem po vodniku zavil desno v haloške hribe.

Pot se je pričela vzpenjati navzgor skozi naselje Podlehnik. Vodič me je kmalu usmeril na gozdno pot, za katero lahko rečem, da je na tem mestu zelo slabo označena z okroglimi rdeče belimi oznakami Haloške planinske poti. Na tem delu so okrogle rdeče rumene oznake E7 zelo redke. Ko sem po nekaj minutah prišel na razcep poti nisem videl nikjer nobenega znaka za nadaljevanje. Zato sem šel najprej po eni poti in v dolžini 200 m nobene oznake, potem še po drugi poti zopet nobene oznake v dolžini 200 m. Sedaj sem se moral odločiti po kateri poti iti. Na mojo žalost sem se odločil za napačno. To sem opazil, ko je bila gozdna pot, ki je peljala tudi čez travnike in vinograde, postavljene v breg, vedno manj izrazita. Na koncu pa je izginila. Mir so zmotile samo srne, ki so v galopu planile mimo mene. Vrnil sem se na razcep in poskusil srečo še po drugi poti. Po 300 m vzpenjanja po tej poti, sem na moje veselje le zagledal na betonskem stebru vinograda rdeče belo oznako. Sedaj sem vedel, da sem zopet na pravi poti.

A porajalo se mi je novo vprašanje: Ali je Tone za mano ali pred mano? Kot sem omenil se je ostavil pri trgovini in od tistega trenutka sem hodil sam. Ni mi preostalo drugega, da sem ga poklical na njegov mobilni telefon. Na srečo se je po nekaj poskusih klicanja oglasil in mi sporočil, da je že pred mano in da me čaka pred nekim vinotočem, ki jih v teh krajih ni manjkalo. Po četrtni uri hoje sem zagledal Toneta, ki je čakal pred omenjenim vinotočem. Ko sem se mu približal, sem izrekel nekaj pikrih na označeno pot, da sem nekoliko potešil svojo jezo. Strumno sva nadaljevala pot navzgor po asfaltu mimo lepih hiš in vikendov. Posebno všeč mi je bil bernandinec, ki je svojo prisotnost razkazoval z laježem in vzpenjanjem na leseno ograjo vikenda.

Kar nekaj ur je bilo potrebno hoditi po grebenu haloških gričev, da sva se spustila v vas Dravce. Ker sem popil vso vodo, sem želel na turistični kmetiji Korpič obnoviti zaloge. Želel sem kupiti sadni sok, vendar mi je lastnik, ki je ravno takrat prišel mimo naju, povedal, da ima samo Fruc. Ponudil nama pa je tudi njegovo žlahtno kapljico, ki jo je pridelal. Tone se je odzval ponudbi, meni v tistem trenutku ni preveč prijalo niti vino niti Fruc, tako da nisem vzel ničesar od omenjenega. Prijazen gospodar nama je tudi razkazal manjši muzej z imenom Od zrna do kruha. V njem so prikazovali krajani te vasi, kakšne pripomočke so potrebovali, da so spekli kruh. Na stenah pa je bilo tudi nekaj opisov, povezanih s to dejavnostjo. Skratka zelo zanimiva turistična kmetija, ki nudi poleg gostinski storitev tudi športne aktivnosti in kulturo tega kraja.

Zopet sva bila na asfaltni poti in vzpenjajoč se v breg proti Gradišču. Od tu je bil lep pogled na Dravinju in v daljavi se je videl že tudi grad Borl, do katerega sva želala priti okoli 12 ure, kar bi pomenilo, da sva še vedno v igri, da ujameva zeleni vlak.

Ko sva se vzpela na Gradišče, je bilo jasno, da bova proti Borlu hodila malo gor in dol ob zanimivem pogledu v dolino, kjer je bilo moč videti tudi mesto Ptuj in njegove okoliške vasi.

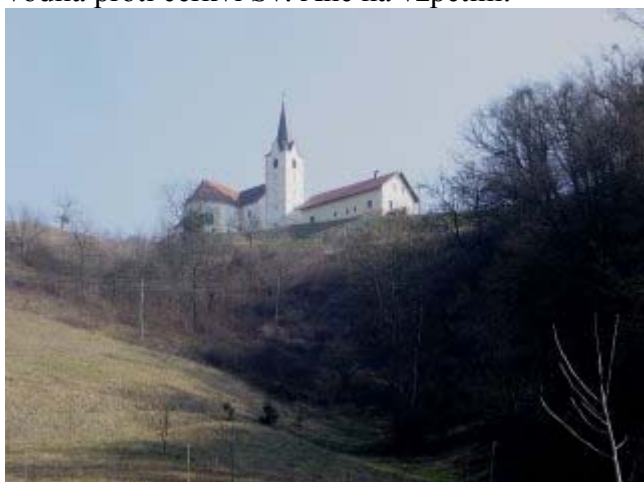
Več kot uro je bilo potrebno hoditi po tem terenu in vročem februarškem soncu, ko so bile temperature okoli 15 stopinj celzija. Ob poti je morda bila za mene še najbolj nenavadna boječa koza, ki se je pasla na bregu travnika. Opazil sem, da se živali ne počutijo najbolj, če jih fotografiraš. Tako je bilo tudi tokrat.

Ko sem prišel do smerokaza, ki je kazal v smeri moje hoje na Cirkulane. Medtem, ko je za grad Borl usmerjal navzdol, sem se pričel spuščati v dolino.

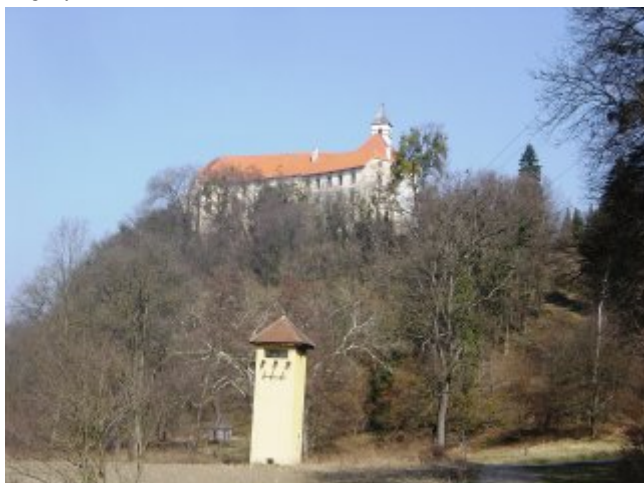

Pot me je pripeljala v dolino. Grad Borl na vzpetini me je poleg markacij usmerjal v nadaljevanju moje hoje. Potrebno je bilo iti na lokalno cesto in kmalu iz nje po travniški ozki poti do brvi čez potok. Ko sem šel čez brv potoka sem zagledal pred sabo dve hiški, proti katerim sem se usmeril po nasvetu vodnika in verjetno tudi markacij. Izpred hiše sta proti meni planila dva psa, ki sta agresivno lajala. Posebno manjši je kazal močno agresivnost, da je izrazito kazal svoje zobe. Mirno sem nadaljeval pot in stopil na širšo makedamsko cesto, ki je vodila proti cerkvi Sv. Ane na vzpetini.

Tu sva bila zopet s Tonetom v kontaktu preko mobilnih telefonov. Bil je nekaj 10 minut pred menoj in mi je sporočil, da je na gradu Borl, vendar nima smisla glede na stisko časa hoditi do

njega, ker ni nikogar. Domenila sva se, da se dobiva pri transformatorski postaji pod gradom Borl.

V bližini transformatorske postaje sem zopet naletel na znanilce pomladi zvončke. Toneta še ni bilo na vidiku, a sem ga pričakoval, a kljub temu sem se odpravil naprej proti glavni cesti za Ptuj in Varaždin. Kmalu sem zagledal tudi Toneta, ki me je s hitrim korakom dohitel. Odpravila sva se do gostišča Herman Kokol, kjer sem si kupil 2 litra gostega soka, ki mi je predstavljal tudi hrano, saj tistega dne še nisem zaužil še nobene hrane. Ko sem pretočil tekočino v bidona, sva se lahko s prijateljem odpravila najprej proti Ormožu. Zavedala sva se, da bo ta del poti odložil, ali bova ujela vlak ali ne.

Ko sva šla čez most Drave, si zanimanjem ogleda Dravo in še zadnjič grad Borl iz neposredne bližine, sva stopila v Prlekiju. Tega v tistem trenutku še nisem vedel, vendar je kasneje sledila ta informacija s strani domačinov.

Kmalu nato sva zavila za 90 stopinj v smeri najine hoje. Glede na podatke iz vodnika bi morala kmalu najti cesto, ki jo pa nikakor nisva videla. Glede na časovno stisko sva "odrvela" po asfaltu do prve vasi. Tone je bil že kar nekaj sto metrov pred mano. Osebnost mi ni bilo všeč, da ne hodim po markirani poti evropske pešpoti E7 z okroglo rdečo rumeno oznako in Ormoški poti z okroglo rdečo belo oznako. Ko sem videl domačina, ki je na vrtu obrezoval drevje, kar je počelo ogromno ljudi ob poti, s to razliko, da so nekateri obrezovali tudi trto, sem se odpravil čez travnik do njega. Takoj se je videlo, da je prijazen človek. Vprašal sem ga, ali je v gozdu videl okrogle rdeče rumene oznake. Pritrdil mi je, skočil iz lojtre in mi rekel, da mi jih bo pokazal. V trenutku sem postal boljše volje in mu z veseljem sledil. Med hojo mi je pripovedoval, da je nekoč delal pri SCT. Naneslo je, da so gradili tudi v Kobaridu, iz koder tudi pride slovenska E7. Že takoj na obrobu gozda sem zagledal prvo markacijo E7, malo naprej še drugo. Zahvalil sem se prijaznemu gospodu za pomoč in odšla sva vsak svojo pot. On obrezovati drevje, jaz pa naprej po E7. Upal sem samo, da bo pot solidno označena, drugače se bom hitro izgubil v gozdu z listnatim drevjem in Dravo na moji desni strani. Šlo je za dokaj širok kolovoz, ki je potekal po ravnem terenu. Nekajkrat sem zgrešil pot po svoji krivdi, a vedno sem se vrnil do zadnje oznake in nadaljeval pot v pravi smeri.

Moj prvi geografski cilj je bila hidroelektrarna Formin, do katere sem prišel po dveh urah hoje. Šel sem mimo nekaterih zanimivih objektov kot je tovarna Perutnine Ptuj, lovska koča in lovska opazovalnica. Hodil pa nisem samo po gozdu, ampak tudi med njivami in po travnikih.

Preko travnikov in kolovoza sem prišel do HE Formin, ki je zanimiv gospodarski objekt, ki ga ne vidiš vsak dan.

Sedaj je bilo potrebno iti skozi prvo prleško vas Osluševeci.

Pot je bila ves čas lepo označeni z oznakami E7, da ni bilo problemov z orientacijo. Skrbeti je bilo potrebno le za dovolj hiter korak. Na vrtovih so bili domačini, ki so mi povedali, da je šel tu mimo Tone že pred kakšno uro. Ena izmed domačink me je na to izrecno opozorila po prošnji Toneta za to sporočilo. Opazil sem še zanimiv šport, s katerim so se ukvarjali domačini v zgodnjem ponedeljkovem popoldanskem času. Šlo je za keglanje, pri čemer je bila krogla pritrjena na vrh. V daljavi sem zagledal malo naprej od Osluševecv večje naselje z velikimi stavbami. Predvideval sem, da gre za cerkev, grad. Domačina sem vprašal, katero naselje je to in na žalost to ni bil Ormož, kot sem si želel, ampak Velika Nedelja, ki je bo besedah

domačinov oddaljena od Ormoža okoli 4 km. To sem kasneje spoznal tudi sam. Ko sem prečkal cesto, ki je peljala proti Veliki Nedelji, sem se odpravil proti vasi Podgovci, kjer se je že od daleč videlo, da se bo potrebno povzpeti na manjši hrib.

Monotonost ravnine je prekinil vzpon iz Podgorcev proti Veliki Nedelji. Zopet sem prišel do vinogradov, ko se je pot spustila proti vasi Sodinci, ki je zopet na ravnini. Iz te vasi se je potrebno vzpeti do naselja Senešce. Ko sem začel vzpon je bila ura blizu 6 popoldan. Ko sem pa šel skozi vas Senešce se je pa že počasi mračilo. V tem trenutku mi je bilo jasno, da peš tega dne ne bom prišel v Ormož. Obstajale so variante, da prespim v Veliki Nedelji, a po besedah domačinov tam ni prenočišč, da iz Velike Nedelje pokličem taksi in se odpeljem v Ormož ipd. Vse skozi sem pričakoval, da se bo pot le končno spustila v Veliko Nedeljo. Ko se je to zgodilo, sem prišel do hiše na robu vzpona. Zunaj sem zagledal mladega moškega z majhnim otrokom. Vprašal sem ga koliko je do Velike Nedelje, ali so tam prenočišča. Na moje presenečenje mi je odgovoril negativno glede prenočišč v Veliki Nedelji, ima jih pa njegova snaha, ki ima registrirano turistično kmetijo. Takoj sem predvidel, kje naj bi to bilo, saj sem šel pred nekaj minutami mimo, a meni se je to zdela bolj vaška gostilna, enostavno nisem bil pozoren, ko sem šel mimo, saj tu nisem načrtoval postanka. Ko sem nekoliko premislil, sem ugotovil, da bi bilo zelo dobro, da prespim na turistični kmetiji Sonja Ozmec, kajti drugi dan lahko naredim še pot do Ormoža, kar mi bo zelo olajšalo nadaljno pot do Hodoša v bližnji bodočnosti. Mladi moški mi je ponudil prevoz do gostišča, ker je opazil, da sem zelo že utrujen, kar je povsem normalno po 12 urni hoji brez pravega počitka. Na tem kmečkem turizmu sem zelo dobro večerjal in prav tako trdno spal v lepo urejeni sobi s tušem in WC. Pri večerji sem lahko opazoval tudi utrip vaške gostilne, kateri so gostje domačini. Naslednji dan sem se okoli 8 ure odpravil iz Senešce proti Ormožu.

Tega dne je bil moj korak veliko počasnejši, saj se mi ni nikamor mudilo glede na odhod

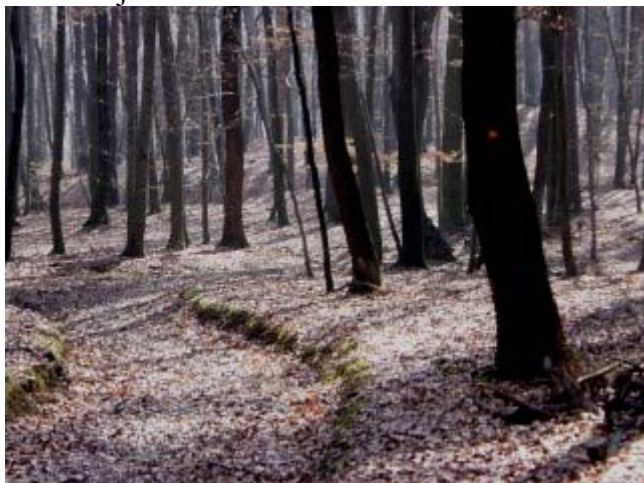
mojega vlaka iz Ormoža ob 13 uri. Kako prijetno je po 2 dnevih hitenja, tempo nekoliko umiriti. Markacije so me uspešno vodile naprej proti cesti, a na moje začudenje nisem zavil v Veliko Nedeljo, ampak na cesto mimo obsežnih vinogradov, kjer je moški obrezoval trto. Na moje vprašanje mi je razložil, da v tem vinogradu gojijo 20 vrst trte in vse sorte so na določenih delih.

V nadaljevanju pohoda sem prišel v naselje Velika Nedelja, vendar center naselja sem opazoval iz daljave.

Vzpel sem se do vasi Hajdnl, ki je bila zadnja vas pred Ormožom. Tu mi je domačinka zopet povedala, da se od tu v lepem vremenu vidi Ptuj in Varaždin z okoliškimi griči. Tu sem vozil nekoliko "veleslalom" med hišami in vrtovi, da sem prišel do gozdne ceste, ki mi je odpeljala na obrobje Ormoža.

Ko sem prišel iz gozda, sem šel po makedamski cesti nekaj metrov in proti podvozu glede na markacije in navodila iz vodiča E7.

Ko sem pod podvozem zagledal potok, mi ni bilo takoj jasno, kako čez njega, sam nisem videl nobenega mostička. Po nekaj sekundah gledanje, se je le prikazal pred menoj in zadovoljen sem stopil čezenj na bližnja ormoška polja.

Po travniški stezi sem se odpravil do prvih hiš na Cvetlični ulici. Pred hišo sem srečal starejšega moškega, ki je škropil sadje. Vprašal sem ga, kje je železniška postaja. Po odgovoru na to vprašanje, je nanesla beseda tudi na gospodarstvo tega kraja, saj sem od prej vedel, da je tu tovarna sladkorja Ormož. Na moje presenečenje mi je gospod povedal, da tovarna "stoji", kajti zaprl jo je lastnik iz Nizozemske, da bi s tem zmanjšal konkurenco. Povedal mi je tudi, da po teh gozdovih, iz katerih sem ravno kar prišel, nabira gobe.

Po tem zanimivem pogovoru sem se odpravil v center Ormoža in nekoliko kasneje proti železniški postaji Ormož, ki je kakšnih 800 m oddaljena od centra mesta.

1.14 POHOD IZ ORMOŽA DO JERUZALEMA

To pot sem se odločil, da sam premagam zadnji del poti E7 iz Ormoža do Hodoša. V meglenem četrtekovem dopoldnevu, v enem izmed prvih dni v aprilu, me je vlak odložil v Ormožu. To postajo sem že poznal, kajti prejšnjikrat sem se iz te postaje odpeljal proti Ljubljani. Vedel sem že, na katero mesto odditi, da sem lahko nadaljeval s pešpotjo, imenovano E7 Slovenija. V Ormožu sem se povzpел po krajšem vzponu v center tega mesta. Koncentracijo na pot me je zmotil zvok mobitela. Glede na to, da sem ga imel v nahrbtniku, je odzvonilo do konca. Zanimalo me je, če je kakšen pomemben klic, zato sem ga vzel iz nahrbtnika in z nastrpnostjo čakal, katero ime se bo prikazalo. Ko sem zagledal klicatelja, izpisanega s številko, mi je bilo jasno, da me ni klical kakšen znanec oz. kdo izmed članov ožje družine. Ko sem poklical navedeno številko, na katero se je oglasila gospa. Predstavila se je kot uslužbenka Avtotehne in je želela moje mnenje o njihovem servisu. Ali sem zadovoljen z njihovimi storitvami ali ne? Moj odgovor je bil pritrdilen. Oba zadovoljna sva odložila slušalke in vsak odšla k svojemu delu. Za sebe vem, da sem odpešal naprej za lovom markacij. Kmalu sem jih ogledal in jim sledil. Ves čas sem se usmerjal tudi s pomočjo vodiča po E7, ki sem ga imel posnetega na dikf fonu. Ko sem zavil proti športnemu parku, po nekaj časa hoje ni bilo nobene markacije okoli mene. Zato sem s pomočjo mimoidočih poiskal Cvetlično ulico v Ormožu poleg velikega nakupovalnega centra Spar. Tam sem pa le na drevesu zagledal rdečo rumeno okroglo oznako. Nekaj časa sem jim sledil, potem jih zopet ni bilo. Ko sem prišel na levi odcep, sem jih z olajšanjem zopet imel pred seboj.

Po cesti sem se odpravil do prve vasi iz Ormoža, imenovana Pušenci. Šlo je za tipično vas, v bližini mestnega naselja. Opaziti je bilo kmetije, obrtniške delavnice in hiše ljudi, ki se služijo denar z delom pri različnih delodajalcih.

To pot sem opazoval še en vidik, kako določeni ljudje okrasijo svoje hiše z raznimi izdelki kulturne industrije: vrtni kipci, vrtnimi maketami gradov, hiš ipd., vrtečimi racami, štorcljami, petelini itd. Nekateri pa dodajo svojim kulturnim izdelkom še malo humorja oziroma komunikacije z mimoidočimi.

Ko sem se odpravil naprej po evropski pešpoti E7 v smeri vasi Hum, me je avdio posnetek iz vodiča po evropski pešpoti E7 avtorja Daria Cortesea opozarjal na težave o hoji po gozdu, češ da pot ni izrazita, kratka lepa priložnost, da pohodnik zgreši pot. Tudi s pomočjo prej opisanega pripomočka sem pravilno zavil pred gostilno in trgovino v Pušencih za devedeset stopinj v levo. Kmalu sem ozrl jasne markacije ormoške pohodniške poti in tudi rdeče rumeno oznako evropskih pešpoti, kar je pomenilo, da me bodo vodile po bolj neizraziti poti.

Najprej sem šel malo iz smeri, a kmalu zagledal oznako, a tudi velikega debelega črnega psa, ki je kulovratil po tem gozdičku. Sprva je šel mirno mimo mene, potem pa ko sem se mu nekoliko približal, je začel lajati, kar mi ni bilo nič všeč. A na srečo se je umiril in sva šla vsak svojo pot. Upal sem si še, da ne bo preveč nadležnih psov na poti in morda celo kakega ogriza s strani kosmatincev. V nadaljevanju poti sem lahko opazoval še več agresivnih psov različnih pasem, med njimi tudi veliko Šarplanincev, ki so še posebno agresivni. A skoraj vsi so bili na verigah ali za ograjo. Glede pasje nevarnosti sem prišel srečno na cilj v Hodoš, kar pomeni, da sem uspešno prestal eno od potencialnih nevarnosti na poti. Pot se je kmalu "kultivirala" in postala kar prijetna.

Ko sem prišel na plano, sem pred seboj zagledal nekaj hiš pod bregom in še več na vrhu brega. Sprva nisem vedel, da gre za vas Hum. Pri hišah pod bregom je bila pot speljana v stilu Ormoške poti, ki teži po temu, da skrene iz makedamske ali asfaltne poti na gozdno pot, pa čeprav za nekaj sto metrov in potem se nadaljuje po glavnih poteh naprej. Ko sem stopil na to pot, sem zagledal markacije, a sprva nisem šel v pravi smeri, da sem malo izgubil na času in s tem podaljšal dolžino poti. A bil sem zadovoljen, da sem kljub iskanju poti, le-to končno našel in nadaljeval pot v pravi smeri. Pot je vodila na Hum čez travnike po kolovozu vrezanem v njega.

Vas Hum je razpotegnjena po hribu in najbolj markantna stavba je vaška cerkev s šolo ob svojem desnem boku v smeri moje hoje. Gojijo tudi trto, ki je prisotna na E7 že od Žužemberga naprej. Prav preko vinograda sem prišel do te cerkve, kjer je E7 zavila na asfaltno cesto naprej proti Jeruzalemu, ki pa je na tem mestu še zelo daleč. Mislim, da je bila ura okoli 11 dopoldan, za informacijo naj povem, da sem prispel v Jeruzalem že v mraku okoli 18:30.

Na tem mestu sem poslikal bližnjo in daljno okolico Huma. Šlo je za tipično pokrajino tega dela Slovenije: griči, zaselki, travniki, pašniki, odseki listnatih gozdov z bolj redkimi iglavci, vinogradi in v tem pomladanskem aprilskem letnem času s cvetočimi češnjami in drugimi cvetočimi grmički večinoma bele barve.

Na vaškem drevesu v Humu sem opazil tudi tablo z napisom Kog, 2h, PD Maks Meško,

Ormož. Proti tem krajem sem se napotil tudi sam v nadaljevanju moje poti.

Pot se je spustila po asfaltni cesti v dolino in moraš biti kar pazljiv, da na odcepu pravilno zaviješ ostro v desno in te pot ne potegne naravnost. Tudi če bi tu zgrešil pot in v nadaljevanju pravilno zavil, bi prišel v Šalovce. A vsaka zgrešitev poti pomeni izgubo markacij in potem se je potrebno orientirati na druge načine s pomočjo zemljevidov ipd. Najlažje je seveda hoja po markacijah, zato sam vedno težim, da jim imam na vidiku. Tudi če jih izgubim, se potrudim, da jih zopet najdem in hodim v pravi smeri, namesto, da "lutam" po pokrajini. Seveda pravilno smer hoje omogočajo čestokrat tudi nasveti ljudi, ki jih prosiš, kje je pravilna smer. A oni velikokrat svetujejo svoje variante do določenega mesta, kar pomeni hojo brez markacij. Opazil sem, da imajo veliko željo, da bi hodil po njihovem nasvetu in so kar malo ožaljeni, če jim rečeš, da moraš hoditi za markacijami. Tu sem hodil skozi gozd po lepih asfaltnih cestah, seveda je pot zavila tudi na gozdno pot tik ob tej cesti, da pohodnik ne bi preveč "grizel" asfalta. V končni fazi vedno prideš na asfalt. V spominu imam, da sem prišel v Šalavce, potem ko sem se spustil po travnati površini mimo strašila na asfaltno pot za to vas. Je pa res, da gremo skozi vas Šalavci še enkrat v Goričkem tik pred Hodošem.

Malo naprej od Šalavcev, sem šel mimo tipične prekmurske hiše, ki je bila stilsko zelo lepo urejena. Stala je na samotnem kraju in s svojim sadovnjakom se je lepo vklapljala v panonsko pokrajino, ki je bila tu rahlo gričevnata. Prav taka kot sem se sam vedno predstavljal Prekmurje.

Od tu najprej sem za spremembo hodil po prijetnem gozdu ob zanesljivih in pogostih markacijah še živih barv. Dejstvo je, da pohodniku zelo veliko pomenijo kvalitetna označitev poti bodisi z znaki na drevesih, smernimi puščicami ipd. Po svoje je prav neodgovorno, če določena skupina ljudi prevzame odgovornost za ureditev pohodniške poti, potem pa ne poskrbijo za primerno označitev ljudi in jim povzročijo frustracije raznih vrst, predvsem tujcev, ki ne znajo jezika niti pokrajine.

Na tej poti sem prišel do zapuščene kmetije, kjer sem lahko opazoval blizu hiše gozdarje pri počitku. Tu sem se nekoliko več ostavil, ker se mi je zdelo, da je padlo nekaj dežnih kapel iz vseskozi precej temnih gostih oblakov. Namestil sem na nabrtnik prekrivalo proti dežju. A dežja ne srečo ni bilo, padlo ni niti malo več dežnih kapel. A ravno na tem mestu je pot zavila ostro po gozdu v dolino na plano. Najprej sem zgrešil pot, a glede na pogoste markacije, sem se zavedal, da je potrebno iti nazaj in jih poiskati. To sem tudi storil in kmalu sem prišel na plano in po kratkem vzponu došel do kmetije, kjer sem v daljavi zagledal belo črno kepo. Sprva se mi je le zdelo, da gre za spečega psa. A ko se je prebudil, skočil na noge in pričel lajati, sem podzavestno zavil na travnik za hišo in hitro odhitel naprej ob spremljajočem oddaljenem pasjem laježu. Niti na misel mi ni prišlo, da bi šel čez to dvorišče kot je bila načrtovana pot in mimo tega velikega ovčarskega psa z gosto in dolgo dlako, verjetno bernardinca.

Ko sem preko travnika prišel na pot, mi sprva ni bilo jasno, kje iti naprej, nazaj, levo ali desno. A pri hiši, kjer sem imel srečanje z lajajočim psom, sem opazil moškega, ki me je opazoval, ob njem je bila pasja marcina. Ko je videl, da hodim naprej in nazaj, je začel mahati z roko, da naj grem naprej v smeri moje dotedanje hoje. Očitno se podobna situacija kot se je zgodila meni, dogajala tudi drugim pohodnikom po Ormoški pohodniški poti oziroma E7. Kmalu sem prišel do glavne ceste, mislim da z dvema pasovoma, ki sem jo samo prečil in zopet sem bil na travnikih, njivah, gozdovih. Pot je bila zopet neizrazita, a lepo označena. To priča spodnja fotografija z markacijami na košatem hrastu.

Ko sem prišel iz gozda, me je naprej pozdravil majhen ribnik in opozorilo "audio vodiča", da bo potrebno zavijati levo, desno, kar sem tudi storil, da sem prišel do asfaltne ceste za Lačaves.

Lačaves je dolga vas, ki se vije ves čas ob vzpenjajoči cesti. Tu pešpot zavijema malo naokoli in ne direktno proti Jeruzalemo, da se ogledamo kogško vinorodno območje. Vinogradništvo je v teh krajih resnično na visokem nivoju, kar se odraža na materialnem blagostanju uspešnih vinogradnikov. V teh krajih imajo tudi uspešne obrtnike, saj sem se po kratkem pogovoru z domačinom, ki je urejal okolico redko videne večje hiše iz lesa, ki je namenjena bivanju, izvedel, da jo je kupil od prej omenjenega obrtnika.

Ko sem došel na vrh klanca, kjer sem opazil trgovino, apartmaje Kog, cerkev, ki se je videla še daleč proč, se je pot spustila navzdol.

Dospel sem do vasi Kog, kot omenjeno izrazito vinogradniški okoliš, z vrsto lepo in moderno urejenimi vinogradi. Meni kot laiku so naredili betonski stebri za vitje trte veliko bolj moderen vtis kot leseni stebriči. A teh tu skoraj ni bilo opaziti. Ti so bili bolj pogosti na Goričkem, kjer običajno nimajo tako obsežnih in moderno urejenih vinogradov.

Tudi hiše tukajšnjih prebivalcev so pričele, da je tu zaslušek kar spodoben.

Kar nekaj časa je bilo potrebno hoditi malo gor in dol sredi vinogradov, hiš in lepim pogledom v dolino, kjer se je že kazala panonska nižina okoli Ljutomera in še naprej proti Madžarski. Ko je cesta zavila v levo, sem se začel strmo spuščati proti vasi Vuzmetinci. Ta kraj se me je že ko sem pregledoval zemljevid vtisnil v spomin, ker je ležal precej nižje kot Lačavas in Kog. Logično mi bi bilo, da bi se pot nadaljevala naprej, a tu je naredila "klobaso" kot mi je malo prej slikovito povedal domačin iz vasi Lačaves, ki sem ga zmotil pri polaganju cevi za fakalno vodo. Povrh sem že zgrešil odcep E7, ki je vodila skozi vinograde in travnike v levi krak Vuzmetincov. Sam sem prišel v središče Vuzmetincov, kjer sem nekaj časa iskal oznake, poslušal avdio vodiča, spraševal domačine, kje iti, da sem končno le odšel po pravi poti do markacij. Le te so se pojavile kakšen kilometer iz križišča, kjer sem došel v Vuzmetince. Pot je prišla iz travnikov na cesto, po kateri sem se gibal, z namenom, da najdem markacije in pot, ki se bo vzpela do naslednjih hiš Vuzmetincov in turistične kmetije, ki je žal v vodiču narobe napisana in se ji reče turistična kmetija Puklavec.

Ko sem se po poti vzpenjal v zaselek Zasavce, sem ogovoril gospodarja, ki je bil zunaj. Iz pogovora sem izvedel, da je ljudski glasbenik, izdeluje instrument, ki bi ga opisal kot zaprt cilinder s paličico, žal ne vem njegovega imena. Ima na njem tudi patent. Njegova hčerka pa dela v Turistično informativnem centru v Ormožu in bi mi znala odgovoriti na moje vprašanje, zakaj se imenuje kraj Jeruzalem, v katerega sem bil namenjen kot zadnjo točko današnjega pohoda in mesto prenočevanja. To me je vedno zanimalo. Rekel me je, da jo vsak čas pričakuje. Res se je pripeljala z avtomobilom in oče jo je takoj poklical k nama in ji zastavil moje vprašanje. Videlo se je, da je gospodična profesionalka in slikovito mi je povedala naslednjo zgodbo, iz katere izvira ime Jeruzalem. V času križarskih vojn so se križarji namenjeni v sveto deželo vsi utrujeni in bolani ustavili v današnjem Jeruzalemu. Tu so jih domačini rešili njihovih bolezni, sami so pa ugotovili, da ima ta kraj vse lastnosti Jeruzalema v sveti deželi, kamor so bili namanjeni, in sicer: čudovita pokrajina, lepe ženske. Mislili so si, morda je to že kar Jeruzalem. Ko so se križarji vračali, so domačine obdarili z darili, v zahvalo za njihovo prijaznost do njih. Tako je ta kraj dobil ime Jeruzalem. To je eden redkih manjših krajev v tem delu Slovenije, za katerega sem slišal že prej. Spominjam se steklenice vina, na kateri je pisalo Jeruzalemčan, bila je rumene barve, z moškim s kozarcem v roki. Šlo je za ustekleničeno namizno vino s kovinskim zamaškom. Upam, da ga imam prav v spominu. Že dolgo časa nisem videl te steklenice, ne vem, če ga še prodajajo v taki embalaži. Poleg tega sem pričakoval kraj v ravnini in trg v stilu Gorenjskega Tržiča. Pa kraj, ko sem prišel v njega sploh ni bil takšen. Blagostanje kraja so izpričevali podobno bogati vinogradi kot na Kogu in dva elitna gostinska obrata, kar bom podrobneje opisal nekoliko kasneje.

Na vrhu hriba sem vneto fotografiral turistično kmetijo Puklavec, katere glavna tematika je bilo vino, kar so pričali veliki sodovi, ki so sedaj služili kot informativno gradivo.

Sedaj sem odšel proti težko pričakovanemu Jeruzelemu. Bil sem že prav radoveden, kako izgleda. Preko vinogradov in vasi Kajžar, kjer sem opazil hišo z lepimi kaktosi skozi okno, sem se spustil zopet do glavne ceste z dvema označenima pasovoma. Po njej sem se spustil do levega odcepa, ki je vodil do Jeruzalema.

Kmalu sem zagledal vrh brega vodovodni stolp, cerkev, a takrat še nisem vedel, da bom v bližini tega stolpa danes prenočil. Jeruzalem se nisem predstavljal na takem mestu in kot majhno vas. Ko sem prišel do osamljene kmetije, pred katero je brnel traktor in je oral njivo so me smerokazi usmerili v desno, stran od poti, po kateri sem pričakoval, da se bom vzel na prej opisani hrib z vodovodnim stolpom.

Potem sem izgubljeno hodil po vzpenjajočim travnikom, kjer sem na začetku še opazil oznako Ormoške in E7 poti. Ormoška je celo kazala, da je potrebno zaviti levo, a nikjer nobene

izrazite poti, zato sem krenil naprej navzgor. A markacij ni bilo več, premišljeval sem, ali naj grem nazaj, kar sem enkrat že storil. Ker nisem našel pravih markacij, sem se vrnil in najprej dospel do hiše v gradnji sredi brega. Ni mi bilo všeč, da sem se oddaljeval od stolpa. Jasno mi je bilo, da bo potrebno iti k njemu, k čemur me je ohrabrevala vidna cesta v tej smeri. Prešnil me je strah, da nobena pot ne bo vodila do te opažene poti. Na moje srečo sem po nekaj deset minutah le dospel do ceste, ki bi lahko vodila do Jeruzalema.

Najprej sem šel skozi vas Miklavž pri Ljutomerju, ki ni bila v mojem avdio vodiču, očitno sem zgrešil pravo pot. Malo višje sem zagledal že zbledele oznake Pomurske planinske poti ali E7, torej je nekoč tu šla markirana pot. Predvideval sem, da gre drugje.

Na cesto za Jeruzalem sem prišel pri hiši s številko 42, ki se nahaja v vasi Ilovci. Tu sem že zagledal tablo z napisom Jeruzalem.

Odrzel sem kar naprej kot, da želim v Ljutomer. Že kar nekoliko sem se spustil proti dolini, ko me je prešinilo in sem po mobitelu poklical tega dne načrtovano prenočišče Vinski hram Jeruzalem Brenholc. Prijazna natarica me je usmerila proti vodovodnemu stolpu in cerkvi, ki sem ju že kar nekaj časa opazoval. Odpravil sem se nazaj v breg proti cerkvi. Kasneje pa sem ugotovil, da tudi proti dvorcu Jeruzalem s štirimi zvezdicami za kakovost.

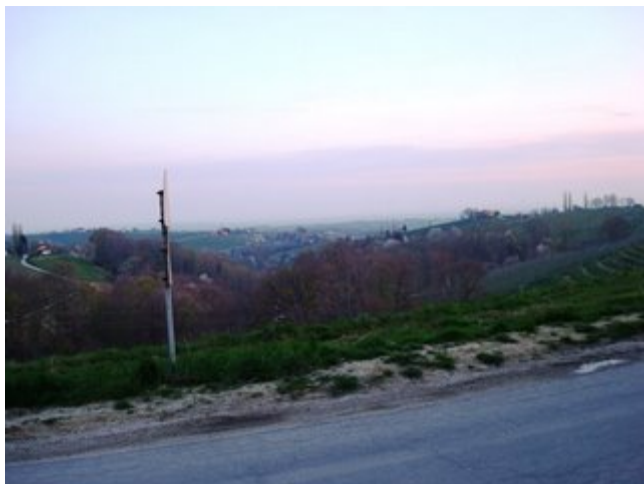

Še malo naprej je Vinski hram Jeruzalem Brenholc, ki je enako odličen gostinski obrat z dobro hrano, prijazno postrežbo in lepimi sobami. Cene niso ravno nizke glede na kakovost, ki jo nudijo. Sama gostilna se nahaja v prenovljenih prostorih bivšega dvorca ali samostana, kar se vidi po visokih stropih in srednjeveški arhitekturi. Izvedel sem, da sem gor prihaja veliko avtobusov na kosila, večerje, seveda pa uživajo tudi v lepi okolici Slovenskih Goric. Veliko gostov imajo iz Nemčije, kar mi je povedala natarica. Slikovito se je izrazila, da poleti tu gori veliko "šprehajo" po Nemško. Ves zadovoljen, da sem prišel v Jeruzalem po več urni hoji, sem se najprej uredil v kopalnici sobe, ki sem jo najel. Sledila je dobra večerja in dober spanec iz četrta na petek. Zajtrka zjutraj nisem bil deležen, ker sem odšel iz gostilne že ob 6 uri zjutraj. Tega dne sem moral dospeti do Moravskih toplic, ki so od tu oddaljene 32 km. Veselil pa me je vzpon 0 v vodiču. To se na E7 zgodi samo še enkrat in sicer na odcepu iz Gornjih Petrovcev do Hodoša. Drugače pa je vedno vzpon vsaj 150 m in več.

1.17 POHOD JERUZALEM - MORAVSKE TOPLICE

V zgodnjih jutranjih urah sem se odpravil iz Vinskega hrama Jeruzalem proti Ljutomerju. Očitno je bilo, da se bo potrebno spustiti v dolino. Najprej po asfaltni cesti, kaj bo pa v nadaljevanju, pa mi v tem trenutku še ni bilo jasno.

Pokrajina je bila bogata z vinogradi, ki so bili podobno moderno urejeni kot na Kogu. Najprej sem dospel do vasi Železne Dveri.

Avdio vodič me je že vnaprej opozarjal na nekdanji samostan menihov, ki so pridelovali vino, da je ob njem treba iti do vinograda in nato navzdol do ribnikov. To sem tudi storil.

Kar prilegla se je hoja po vinogradu, mimo osamelih hiš, nato dalje po gozdu, dokler nisem prišel do velikih ribnikov. V taki velikosti jih vsekakor nisem pričakoval. V bližini je tudi turistična kmetija Ozmec.

Ko se sprehodimo mimo obširne vodne gmote v obliki ribnikov in v aprilu mimo cvetočih češenj, pridemo do glavne ceste, že praktično v Ljutomer.

Gremo čez cesto, travnike in železniško progo in smo že v enem od delov Ljutomera.

Sledi skoraj 1 urna hoja po obrobju Ljutomerja. Pešpot je po mestu zgledno označena, zato ni prevelike možnosti, da bi zgrešili pot.

Ko se pričnemo spuščati po klančku navzdol, pridemo v samo središče tega dokaj velikega in urejenega prekmurskega mesta.

Sedaj smo prišli na ravnino, ki je ravna kot miza in to je bilo nekoč morsko dno Panonskega morja. Po Ljutomeru sem nekaj časa še hodil ob glavni cesti, obkroženi s številnimi poslovnimi zgradbami: trgovinami, proizvodnimi obrati. Tudi sam sem obiskal enega od njih, in sicer bencinski servis OMV, kjer sem kupil že dolgo načrtovano izletniško karto Prekmurje, izdajatelja Kod&Kam. Na tem mestu se še nisam zavedal, kako bom v nadaljevanju potreboval informacije iz tega zemljevida. Seboj sem nosil Slovenija turistični atlas, ki ima nekoliko bolj grobo vrisane te kraje, vendar na tem delu nima vrisane E7.

V nadaljevanju poti sem se spraševal, kje zaviti. Avdio vodič je govoril, da je potrebno iti proti vasi Babince in da moram zaviti pri tabli z napisom Tehnični pregledi, saj tabla Babince

kot smerokaz ne obstaja.

Delavec v obratu s kovinami, mi je pokazal, kje je potrebno zaviti za Babince in tako sem nadaljeval pot do te vasi. To je vas, ki je kakšen kilometer oddaljena od Ljutomera. V teh krajih sem se prvič srečal s prekmursko ravnino, kjer se človek resnično počuti neomejen v prostoru, kajti nikjer ni nobenih hribov, ki te do neke mere otesnjujejo. Počutiš se kot bi bil na morju, le tistega morskega duhu ni, bolj vonj po travnikih, poljih in gozdovih.

V tej vasi se mi je dopadel tudi vhod na travnik domačina, izdelan iz lesa in slamnato kritino in okrašen z ročno žago in lesenim kolesom. Na vidnem mestu pa napis Pozdravljen prijatelj. To priča o dobrodušnosti tukajšnjih prebivalcev. Resnično je v teh krajih čutiti neko prijaznost do drugih ljudi, to sem opazil, ko so mi z veseljem svetovali, kje hoditi. Poleg tega, ko sem hodil po prometnih cestah niso vozniki vozili brezobzirno mimo mene z veliko hitrostjo, ampak jih je večina zmajšala hitrost in me po mojem mnenju, kar preveč občili z avtom.

Glede na to, da je Ljutomer znan po konjskih dirkah in na vzreji konj, me ni presenetil travnik s konji na paši.

Na koncu te vasi sem ozrl gnezdo štoklje, v katerem je vedrila tudi njegova izdelovalka.

Predno sem stopil v Šalince, sem posnel še eno tipično prekmursko hišo, ki bi bila na Gorenjskem prava eksotika.

Nato sem dospel v vas Šalince in nadaljeval po ravni asfaltni cesti v Krištance, Grlavo in v Banovce, kjer sem z zanimanjem pričakoval terme Banovce.

Sredi vasi sem najprej dospel do gostinskih obratov, ki so naznanjali, da se v teh krajih zadržujejo turisti iz različnih držav.

Potem, ko sem zavil nekoliko iz smeri za Veržej proti termam Banovci, sem zagledal panonske terme Banovci. Velik kompleks s hotelom, kopališči in avtokampom. Pred termami sem srečal tudi nemško govorečega turista, kar priča, da imajo terme obisk iz evropskih držav. Po dobrodošlici sodeč vsaj iz Slovenije, Velike Britanije, Nemčije in Italije. Malo sem bil presenečen nad toplicami Banovci, ker sem prvič slišal za njih. Mislil sem, da bom šel samo mimo Moravskih toplic, ker sem se mimo njih peljal, ko smo bili na ekskurziji v Veržēju.

Od tu sem se odpravil proti Veržaju, kjer sem poznal Babičev mlin na Muri. Potrebno je bilo iti samo po kolovozni poti čez travnato področje z njivami. Ves čas sem gledal Veržaj v daljavi. Vsako minuto sem mu bil bližje, dokler nisem vstopil v samo naselje.

Avdio vodič mi je svetoval naj grem do Babičevega mlina v Veržaju nekoliko iz poti. Glede na to, da sem bil že večkrat tam, se nisem odločil za to pot, ampak sem odšel po originalni E7 poti proti Beltincem. Pri občini Veržaj sem zavil desno in pričel odisejajo po glavni, zelo prometni cesti proti Beltincem. Nisem pričakoval, da bom skoraj 3 kilometre pešoč po tako prometni poti mimo strug reke Mure, na začetku s prav čudnimi imeni, ki jih tudi ponoviti ne znam, nimam pa tudi slike, da bi si pomagal z njo. Na vsake toliko časa sem ogledal tudi markacijo, ki mi je potrjevala, da sem na pravi poti. Nekako na sredini te poti sem prišel do glavne struge reke Mure, ki je resnično velika reka. Na poti slovenske E7 lahko njeno velikost primerjam s Savo pri Krškem.

Malo naprej je bil bajer ob cesti, v katerem so plavali labodi. Prav romantični kraj ob tako prometni cesti, ko mimo tebe švigajo vozila z veliko hitrostjo.

Tako sem prišel do prvega naseljenega kraja od Veržeja z imenom Dokležovje.

Avdio vodič me je že opozarjal, da bo tu potrebno zaviti desno proti vasi Melinci in Ižakovci. Točno tako sem storil, najprej sem že videl markacije, potem so pa izginile, tako da sem bil v dvomih, ali grem v pravo smer proti Beltincem. Avdio vodič me je opozarjal na veliko prašičjo farmo, pri kateri je potrebno zaviti levo. Ko sem že nekaj časa hodil po tej cesti, nikakor nisem zagledal prašičje farme. Najprej sem mislil, da že vidim ta objekt, ki se je prikazoval v daljavi kot neka bela zgradba, morda podobna prašičji farmi. Ko sem se približal, sem lahko ugotovil, da to ni prašičja farma in tudi ugotoviti nisem mogel, za kakšen objekt naj bi šlo. To sem ugotovil šele kasneje. Glede na to, da nisem videl nobene markacije, sem

sklepal, da sem na napačni poti. Vrnil sem se nekoliko nazaj proti Dokležovju in zavil desno proti gostilni, kjer sem vprašal goste te gostilne, ali je kje v bližini prašičja farma. Hitro so mi jo pokazali, potem mi je bilo jasno, da moram nadaljevati s hojo v začetni smeri. Kmalu sem zagledal na svoji desni strani ogromno moderno prašičjo farmo, bolj točno KG Rakičan, Prašičereja Nemščak, d.o.o., ki je bila vključena tudi v skupino Panvita, za katero sem pozneje ugotovil, da se ukvarja s trgovino in proizvodnjo, povezano s kmetijstvom po celem Prekmurju, če ne celo po celi Sloveniji in Evropi. Vsekakor dobi človek v misli veliko hipotez, ki pa niso potrjene.

V bližini te prašičereje sem zavil levo proti Beltincem. Najprej sem hodil ob velikem nasadu jagod, za katerega sem sprva mislil, da je prašičja farma.

Sedaj sem hodil po obširnih travnikih in poljih skoraj naravnost proti Beltincem. Ta pot se je vlekla več kot uro.

Tokrat nisem takoj videl svojega cilja Beltincem kot v primeru Veržēja. Potrebno je bilo najprej hoditi nekaj časa po makedamski poti, da sem videl v daljavi Beltince. Potem sem se jim vztrajno približeval, dokler nisem prišel do prvih hiš tega naselja.

Že pri prvih hišah sem zavil desno, kjer bi moral po navedbah avdio vodiča priti do koč in čebelnakov Čebelarskega društva Beltinci. Markacije tudi tokrat niso "zatajile" in zanesljivo sem došel do teh objektov, mimo nogometnega štadiona Beltinci, ki pa je bil oddaljen od poti nekaj sto metrov. Resnici na ljubo, sem videl samo hrbtišče tribun in kakšen detajl nogometnega igrišča.

Pot me je nato vodila skozi gozd po gozdni stezi. Vseskozi sem lahko na svoji desni strani opazoval iz različnih vidikov nogometni štadion NK Beltinci, ki so nekoč igrali v prvi slovenski ligi. To je potrjeval tudi njihov štadion, ki ni bil nič kaj vaški. Tudi naselje Beltinci

so bili bolj trg kot velika vas. Tu se je kopičilo materialno bogastvo in politična oblast, kar je pričal tudi Beltinški grad in lepa, mogočna cerkev. Šlo je za evangeličansko cerkev, ki ni v hierarhični strukturi papeža iz Rima. Gre pa za vejo krščanske vere, ki jo je utemeljil nemški duhovnik Martin Luther iz protesta proti razkošnosti krščanske cerkve pod nadzorom Rima. Ne častijo Sv. Marijo in imajo cerkev manj razkošno okrašeno, vsaj tako so mi o tej cerkvi povedali domačini

Zopet sem potreboval informacije ljudi, kje naj nadaljujem pot. Svetovali so mi, naj grem do glavne ceste in nato čez njo po kolesarski stezi v Gančane. Že nekaj minut kasneje sem bil na kolesarski poti, ki se je v ravni liniji vila proti Gančanam, ki sem jih ravno tako videl v daljavi. Hodil sem kar po prekinjeni beli črti, ki je ločevalo vozišče za gor in dol in po slabi uri došel v Gančane.

Iz avdio vodiča in žepnega vodnika Evropska pešpot E7, Naprudnikova pot od Soče do Mure, sem izvedel, da lahko pridem do Mlajtincev v bližini Moravskih toplic po dveh poteh. Ena gre po cesti za avtomobile za Mlajtince, druga pa po poljskih in gozdnih poteh. Na tem mestu sem še kolebal katero naj izberem, a ko so me markacije usmerile na uradno E7 pot po prometni cesti v Mlajtince, sem se odločil za to smer. Za drugo nisem niti vedel, ali bo markirana, pa tudi opisi poti v avdio vodiču so bili polni zavijanj pri raznih hišah, prečkanje potokov ipd.

Sedaj sem res dolgo časa "tolkel" asfalt, najprej do prometnega smerokaza Bogojina in nato je preteklo vsaj debelo uro ali več, da sem prišel do desnega smerokaza Ivanci. Zopet se je ponovila stara zgodba, da sem najprej zelo v daljavi videl naselje, ki sem se mu vsako minuto bolj približeval.

Do Ivancev je potem šla cesta v ravni črti vsaj še dober kilometer. Potem skozi vas, mimo cerkve in na koncu vasi nas pričaka privlačen majhen ribnik.

Od tu sem se odpravil po isti cesti naprej do Mlajtincev. Do Mlajtincev je približno 3 km. Cesta se vije mimo travnikov, polj in dokaj obsežnih gozdov. Vsake toliko časa pride mimo kakšen avtomobil, a zaradi ovinkaste ceste ne vozijo preveč hitro. Očitno je, da tukaj ne gre, kakšna glavna prometna cesta, kot je bilo v primeru iz Veržeja proti Beltincem.

Vas Mlajtinci so samo dober kilometer oddaljeni od Moravskih toplic. Avdio vodič me je opozoril na gasilski dom v vasi, ki sem ga tudi našel in nekoliko podrobneje ogledal. Vzel sem si krajši čas za počitek na avtobusni postaji poleg tega doma. Šlo je za prijetno počivališče z udobno klopco in 3 stenami in streho.

Pri hiši številka 10a kot me je opozoril video vodič, sem zavil desno na ožjo cesto brez bele prekinjene črte na sredini in je šla v ravni črti v dolžini okoli 500m do pravokotnega križišča v smeri Moravskih toplic. Potem je šla cesta za 90 stopinj v levo in še enkrat je bilo potrebno

zaviti za 90 stopinj proti golf igrišču Moravske toplice.

Golf igrišče se je razprostiral na veliki površini, izgledal je lepo urejen. Opazni so bili manjši ribniki v sklopu igrišča in igralo je kar nekaj igralcev golfa v tem času, ko sem šel mimo.

Kmalu sem prispel v kompleks Moravskih Toplic, ki jih imenujejo Terme 3000. V kompleksu sem opazil avtokamp, več hotelov, trgovine z živili, spominki, kopalno opremo, kozmetiko, izposovalnico koles, apartmaje itd.

Nastanil sem se v hotelu Termal, ki je luksuzni hotel, kateri gostu ponuja udobne sobe, kopanje v Termah 3000. Gre za najdražji hotel na slovenski evropski pešpoti E7. Vendar je v Moravskih Toplicah dokaj bogata ponudba prenočišč od privatnih sob, apartmajev do verjetno tudi cenejših hotelov. Skratka gre za zelo razvit turistični kraj, morda celo najbolj na vsej E7 pešpoti v Sloveniji. Po razvitosti se mu nekoliko približajo Dolenjske Toplice, za katere se mi

pa zdi, da jih je nekoliko "povozil" čas.

1.18 POHOD MORAVSKE TOPLICE - HODOŠ

Tega dne me je čakala zadnja etapa iz Moravskih Toplic do Hodoša. Prva in zadnja etapa sta najslajši. Pri prvi je pričakovanje, kakšna je pot. Pri zadnji se pohodnik veseli prihoda na cilj, ker ga je pot verjetno že pošteno namučila s svojo dolžino, žulji, iskanjem poti, divjimi psi, divjimi živalmi ipd. Na pot sem se odpravil že v zgodnjih jutranjih urah. Ravno kar se je zdani v začetku aprila, ko smo že pomaknili uro naprej in se zdani kasneje, kot bi se po normalni sončni uri. Med drugim sem lovil tudi vlak v Hodošu, ki je imel odhod ob 17:40. Pred hoteli v Moravskih Toplicah sem srečal nekaj turistov in nekaj mlajših moških, ki so se verjetno odpravljali na delo. V centru Moravskih toplic sem opazoval predvsem hotelske komplekse, ki so resnično na visokem nivoju in temu primerno imajo tudi ceno svojih storitev. Očem pa ne uide tudi izstopajoča cerkev ob glavni cesti.

Pot drži skozi Moravske Toplice naravnost, potem čez približno 700 m od hotela Termal zavije za 90 stopinj v levo proti hotelu Vivat, za katerega sem bral reklamo prejšnji dan v parku Moravskih Toplic. Porodila se mi je želja, da bi nočil tam, vendar nisem vedel, da je tik ob E7 in da ima tudi svoj bazen. Šlo je za velik hotelski kompleks. Če sem odkrit, me je njegova velikost presenetila.

Pot sem nadaljeval proti nekoliko oddaljenim hišam od hotela Vivat. Že pri prvih hišah sem zavil na kolovoz, a na mojo žalost ni bilo več opaziti E7 markacij. Pot je označevala samo smerna puščica Zelena pot. Glede na to, da sem imel izkušnje iz tega dela poti, da so markacije dokaj pogoste in če jih ni več, verjetno zgrešiš pot, sem šel nazaj do prvih hiš, kjer sem zavil, in še na desnem odcepu ceste pogledal, če bi se kje pojavile oznake, a jih ni bilo. Iz nahrbtnika sem vzel zemljevid Pomurje, v katerem je vrisana tudi E7 pot in pogledal, kje naj bi šla. Potrdilo se je, da gre po kolovozu, po katerem sem šel najprej. Kljub temu, da ni bilo

markacij, sem šel po tej poti v upanju, da je prava.

Kar nekaj časa sem hodil po njej, se oziral levo, desno, naprej, nazaj, če bom kje opazil širšo cesto, na katero naj bi vodila ta pot kot mi je sporočal avdio vodič. Videl jo nisem, a vsi podatki so govorili, da hodim v pravo smer. Približeval sem se gozdu in tudi intuicija mi je govorila, da grem v pravo smer. Po približno pol ure hoje ali morda celo več sem dospel na širšo cesto, ki bi lahko imela dva pasova, če bi bila asfaltirana. Mimo mene se je peljalo tudi nekaj avtomobilov, kar je pričalo, da se vozijo v bolj gosto naseljen kraj izven Moravskih Toplic.

Pot se je peljala najprej po ravnini ob robu gozda, potem je zavila v gozd in se je polagoma dvigovala do vasi Ivanovci. Malo pred vasjo sem opazil tudi markacijo Pomurske planinske poti. Nato mi je kar malo odleglo, saj sem dobil potrdilo, da sem na pravi poti.

Ivanovci so razpotegnjeni ob cesti, po kateri sem se prebiral proti Kančevcem. Imeli so dokaj velike vinograde. Opazil sem tudi, da se je trta vila okoli lesenih debel in ne okoli betonskih stebrov, kot je bil to primer v Kogu in še kje drugje na poti. Meni se je zdelo to nekoliko zastarelo kot laiku.

Na vrhu hriba se je pred mano pojavila zopet tabla Moravske Toplice in to kar 5 km ven iz termalnega raja Moravskih toplic. V gostilni ob cesti Zeleni gaj mi je dobrodušen gostilničar razložil, da so to tudi Moravske Toplice, pa čeprav več kilometrov oddaljene od Moravskih Toplic s hoteli in drugimi turističnimi kapacitetami. Bil je eden redkih gostilničarjev, ki mi je literski sadni gosti sok prodal skoraj po trgovski ceni.

Pri tej gostilni je bilo potrebno zaviti levo po dokaj prometni cesti, ki je med drugim vodila tudi do mejnega prehoda Prosenjakovci kot so mi povedali domačini. A pot je kmalu zavila proti Kančevcem za 90 stopinj v desno v smeri moje hoje. Proti temu cilju je peljala bolj ozka asfaltna cesta rahlo navzgor med hišami, vinogradi, travniki, njivami in gozdovi. Bil sem na obrobju Goričkega. Najprej sem šel mimo hiše s kupolo v svoji sestavi za opazovanje zvezd kot sem izvedel od gospe, ki je delala na vrtu. Povedala mi je tudi, da tu vedno vleče veter.

Nekoliko najprej sem imel še en zanimiv pogovor z domačinom, ki je delal v svojem vinogradu. Beseda je tekla o dobrodušnosti ljudi na tem območju, madžarski narodni skupnosti, poleg tega mi je ponudil čisto sveža jabolka, skratka že drugi dobrodušni mož v kratkem času. Nato sem po dobre pol ure hoje pred sabo zagledal cerkev Sv. Benedikta in poleg njega veliko rumeno stavbo Doma duhovnosti Benedikt. Prišel sem v Kančevce, konec prve današnje etape mojega avdio vodiča

Nato je moja pozornost vzbudila tabla, ki je opisovala na kratko življenje duhovnika iz teh krajev. Naredil je veliko duhovniško kariero in je bil pokopan za cerkvijo. Od daleč sem videl njegov nagrobnik, ki je bil predstavljen na prej omenjeni tabli.

Za cerkvijo sem šel v gozd, gledal sem, kje bi šla pot. Ker nisem našel markacije, sem šel po občutku po levi gozdni poti proti cesti, iz katere sem skrenil pred cerkvijo. Bila je pravilna

smer. Pot sem nadaljeval po zelo podobni okolici kot prej: hiše, travniki, njive, redka drevesa in ožja asfaltna cesta. Dokler nisem došel v vas Kukeč.

Nekaj časa sem hodil skozi to vas, dokler nisem za vasjo prišel v večji gozd, za katerega je bilo značilno gosto borovo in listnato drevje in hribovit teren. V ta gozd sem vstopil pri močvirju.

Potem pa po malo širši gozdni poti, pokriti z listjem navzgor in nato se je pot vzravnila, dokler nisem srečal ženske, ki je nakladala listje za steljo živine. Povedala mi je, da ima njihov sovščan v Kranju hotel za smučarje, a jaz nisem točno vedel, kje bi bil ta hotel. Na začetku me je vprašala, ali grem k stolpu, kar sem ji tudi potrdil in povedal, da grem še dlje do Hodoša. Ko sem ji povedal, da sem prišel sem iz Kobarida, sicer ne v enem kosu, ampak v večjih časovno ločenih etapah, se je samo čudila razdalji.

Kmalu sem prišel iz tega dokaj velikega gozda, resnici na ljubo tudi z zelo lepo markirano potjo na plano. Pred sabo sem zagledal hiše, griče, drevesa, njive in travnike. Bil sem v osrčju Goričkega, ki se prične malo pred Moravskimi Toplicami v Mlajtincih po besedah prej omenjene gospe, ki so imeli na hiši kupolo za opazovanje zvezd.

Pot je pri hišah zopet zavila v breg. Jasno mi je bilo, da grem k stolpu, ki pa ni več v funkciji, da se povzpne na njega in uživamo v panorami bližnje in daljne okolice. Ni bilo potrebno preveč dolgo hoditi do stolpa, ki stoji na hribu Kamenek.

Malo naprej sem šel mimo hiše z večjim številom anten. Na travniku ob tej hiši je bilo večje število ljudi, ki so pospravljali pijačo, morda tudi hrano v avtomobile. Ko sem šel mimo njih, sem jih vprašal, če so radio-amaterji, pa so mi odgovorili, da so pripravljali drva. Beseda je tekla tudi o tem, kam grem, od kje sem prišel. Dobil sem tudi plastenko radenske od nekoga prisotnega. Pokazal sem jim tudi zemljevid, kje želim hoditi v nadaljevanju. A ta hip se še nisem zavedal, da bom na tem mestu krožil okoli 2 uri, ker ne bom točno vedel, kje se nadaljuje E7. Tu bom izgubil tudi veliko časa in zamudil vlak ob 17:40 iz Hodoša. Vse to se je dogajalo v vasi Kuštanovci in bližnji njeni okolici.

Nisem prav dobro razumel vodiča, ki je dovolj natančno povedal, da je potrebno zaviti s ceste desno. Jaz sem razumel, da je potrebno, ko se cesta razcepi, iti desno. To sem tudi storil. Ko sem že naredil nekaj sto metrov po tej poti, sem se vrnil nazaj k hišami z antenami, ker na poti ni bilo nobene rdeče rumene oziroma rdeče bele markacije. Tu sem si natančno ogledal tudi zemljevid, ki je kazal, da naj grem po tej poti. Ostavil sem se tudi pri hiši, kjer mi je gospa ponudila 2 dcl radenske. Po pogovoru z njo, mi je tudi ona potrdila, da bom po tej cesti prišel v Gornje Petrovce. Prepričan sem bil, da je to prava pot, zato sem hodil po njej skoraj 2 km, ko mi je postala stvar sumljiva glede na to, da je vodič omenjal, da pridemo do potoka Mala Krka, da je pot dobro markirana. A jaz nisem opazil nobene markacije ta dva kilometra. Odpravil sem se proti traktorju na bližnji njivi in vprašal mlajšega moškega, kje se pride do Kovcin brega in Ovčekovi ter Male Krke. Mladi mož ni bil prav zgovoren, zdelo se mi je kot da ne ve, kje naj bi šla zelena pot. Potem sem prevzel pobudo in rekel, če moram iti nazaj k hiši z antenami. Pritrdil mi je in rekel, da gre tja gozdna pot. Hitro sem jo odkuril nazaj proti hiši z antenami. Čas je pa tekel in zazdelo se mi je, da sem s to zgrešitvijo poti zamudil vlak iz Hodoša proti Ljubljani. Ko sem bil že v bližini hiš z antenami, sem želel še enkrat vprašati gospo, ki mi je postregla z radensko, kje naj bi bila pot. Prepričan sem bil, da tam ni nobene druge poti, saj sem si prej okolico tega razcepa dobro ogledal. Gospa pa je hitro povedala, da je tam pot, tudi markirana z oznakami rdeče bele barve in da vodi k Mali Krki. Šla je z mano, da mi pokaže pot. Z navdušenjem mi je povedala, da tu hodi po kosilu s psom. Resnično je pot zavila desno iz poti, po kateri sem prišel v to vas. Videl sem tudi sveže markacije, kot je pisalo v vodiču. Krajši čas je gospa še hodila z mano, ko je po razcepu šla v smer, po kateri običajno hodi, sem opazil markacijo na drugem kraku poti in sem se usmeril na to pot, me je gospa zapustila. Sedaj sem se spuščal po gozdu proti Križevcem. V dolini sem ozrl tudi tako zeleno Malo Krko.

Ko sem zagledal prve hiše Križavcem, sem zopet šel v napačno smer do ženice, ki je delala butare. Vprašal sem jo, kje hodijo pohodniki, pa mi je pokazala v drugo smer v hrib, kjer je tudi brnel traktor. Tudi sam sem se usmeril tja in kmalu sem pričel hoditi zopet navzgor proti cilju 2. etape tega dne, v naselje Gornji Petrovci.

V tej vasi mi ni bilo povsem jasno, kje hoditi, zato sem zopet iskal pot in jo našel s pomočjo nasveta domačina, ki se je pripeljal s traktorjem. Potem sem zopet zgrešil odcep, ki je vodil čez travnike do lovske opazovalnice. Kje moram v nadaljevanju hoditi, smo razčistile šele z gospo in gospodom, ki sta sedela pred svojo hišo v že večkrat omenjeni vasi Križevci. Zopet sem šel nazaj do odpcepa, kjer sem tokrat pravilno zavil.

Že od tu sem videl lovsko opazovalnico, mimo katere bi moral iti po navedbah avdio vodiča. To sem tudi storil in po nekaj desetih minutah hoje sem bil pri opazovalnici, ki je nosila oznako E7. Pohodnik se misli, dobro da sem sploh našel to skrito pot. Priznam, da mi brez avdio vodiča to ne bi uspelo tako "gladko".

Tik pred to opazovalnico sem nezaupljivo zavil proti njej po stezi, ki je bila komaj opazna, nato mimo nje, do bolj uhojene poti, ki je bila tudi dobro markirana in skozi gozd sem se prebil do glavne ceste za Hodoš. Za cesto pa sem lahko opazoval vas Gornji Petrovci.

Ko sem poslušal avdio vodič mi je bilo takoj jasno, da tu ne bo šla pot proti Hodošu, ampak najprej po žig k Pindži, kjer je bila nekoč manjša gostilna. Sam na poti nisem zbiral žige, a zavedal sem se, da moram k tej gostilni, če želim hoditi po markacijah naprej. Šel sem mimo občinske stavbe Gornji Petrovci. Zavil na cesto, ki je vodila v hrib. Nato sem nenavadno zavil iz poti in po markirani poti prišel do ograje za ovce. Vodič mi je velel, da naj grem po neohojeni poti po hribu navzgor. To sem tudi storil in se prebijal čez trnovo grmičevje k oznaki, ki sem jo prej opazil iz poti. Nato pa ob robu ograje na sedlo, kjer sem nekaj časa iskal pot za nadaljevanje k že vidni Pindži. Prave poti nisem opazil, ker je bil travnik pregrajen z mrežnato visoko ograjo. Odločil sem se, da grem na pot, ki sem jo nižje zapustil. Videlo se je, da vodi na že večkrat omenjeno Pindžo.

Nato sem šel mimo hiše, kjer je mlajši moški delal na vrtu. Spraševal sem ga, ali po spodnjih travnikih pelje kakšna pot k Pindži, pa mi je odgovoril, da je nekoč peljala, a sedaj pot ni več prehodna zaradi ograje za ovce. Vprašal sem ga tudi, če v Hodošu lahko kje prespim, pa mi je povedal, da imajo prenočišča v gostilni Rudi v Šalovcih, ki so nekaj kilometrov oddaljene od Hodoša. Kar odleglo mi je, da imam možnost spanja v bližini Hodoša, pa tudi iz vodiča sem se spomnil, da je bila omenjena ta gostilna kot prenočišče. Odšel sem najprej proti cerkvi Sv. Trojice.

Ko sem prišel v bližino te cerkve, sem zagledal oznako E7 na cesti tik ob cerkvi. Odločil sem se, da ne grem do Pindže, ampak proti Šalovcem in Hodošu. Še prej sem se ostavil pri domačinu, ki je bil na svojem vikendu in ga vprašal, katera vas je v daljavi z večjim številom hiš. Povedal mi je, da so to Šalovci. Pokazal mi je tudi Hodoš in še nekatere okoliške vasi, razmeščene po okoliških goričkih gričih.

Dobro označena pot me je vodila proti Šalovcem, kjer sem se odločil, da bom tega dne prespal. Hodil sem po kolovozni poti, najprej kar več kot 500 m od glavne ceste za Hodoš tik ob robu gozda.

V bližini vasi Peskovci sem zapustil gozdni rob in se usmeril proti tej vasi, ki sem jo kmalu dosegel. Nekaj časa sem potem hodil po asfaltni cesti skozi to vas.

Nato sem zopet zavil na kolovoz in tik ob cesti nadaljeval proti Šalavcem, dokler nisem zavil na glavno cesto za Hodoš.

Po njej sem po nekaj desetih minutah prepešačil v tehniki nordijske hoje do bencinskega servisa v Šalovcih, kjer sem si kupil 2 litra pomarančnega soka in nekaj vode z okusom. Nadaljeval pot do bližnje gostilne pri Rudiju. Omenim pa naj, da sem tik pred vasjo lahko z očmi spremljal vlak za Ljubljano, ki sem ga zaradi zgrešene poti, tudi dokončno zamudil.

Kot rečeno sem prespal v gostilni Rudi, kjer je možno dobiti tudi večerjo ali kakšen drugi obrok. Tega dne je bilo poskrbljeno tudi za glasbo in ljudsko petje v izvedbi domačina, gostilniških gostov in se mi zdi tudi gostilniška osebja. V tej gostilni je bilo sproščeno vzdušje. Veselilo pa me je tudi, da sem imel v sobi velik televizijski ekran, preko katerega sem spremljal na RTV neko starejšo televizijsko igro z legendarnimi slovenskimi igralci kot so Duša Počkaj, Majda Potokar in še nekateri drugi, katerih imena ne znam iz glave. Neki barki oz. na koncu so pokazali, kar čolnu so želeli dati ime in žene oglednežev iz tega kraja, so se zelo trudile, da bi plovilo dobilo njihovo ime.

Naslednje jutro sem imel vlak iz Hodoša za Ljubljano ob 5:05, zato sem vstal že ob 3 uri zjutraj, da bi ujel vlak. Zjutraj sem se podal po asfaltni cesti za Hodoš. Ta končna točka E7 naj bi bila oddaljena od Šalevcev 3 km. Praksa je pokazala, da je bila železniška postaja Hodoš oddaljena res približno toliko. Hoja ni bila naporna, saj se je cesta pretežno rahlo spuščala proti Hodošu. Mimo mene je peljalo nekaj avtomobilov, ki jih lahko preštejem na prstih ene roke. Okoli 4:45 sem prispel na železniško postajo Hodoš, kjer je že brnel moj vlak za Ljubljano, ki je nadaljeval vožnjo do Kopra.

Tako se je končala moja pot po Slovenski evropski pešpoti E7. Bilo je naporno, saj je bilo potrebno prehoditi 600 km, mnogo vzponov, ravnin in spustov. Na poti sem dobil številne žulje, ki sem jih uspešno saniral. Imel sem priložnost videti primorsko, gorenjsko, notranjsko, dolenjsko, belokranjsko, štajersko in prekmursko pokrajino ob poti. Za Slovenijo lahko rečemo, da je dokaj hribovita dežela, poraščena z obseznimi gozdovi, ki so prekinjeni s travniki, njivami, večjimi in manjšimi naselji. Na poti se gre skozi nekaj mest: Tolmin, Škofja Loka, Žužemberg, Krško, Ormož, Ljutomer in skozi številne vasi. Skozi nekaj toplic: Dolenjske Toplice, Banovci, Moravske Toplice. Priložnost imamo tudi obiskati nekaj gradov: Škofjeloški, Žužemberški, Ormoški, Beltinšk grad in ne smemo pozabiti na grad Podčetrtek. Za konec naj rečem, užitek je bilo hodi po slovenskem delu E7, saj se človek lahko naužije mnogo svežega zraka, vidi marsikaj narejenega s strani narave in človeka. Z eno besedo: človek se na poti združi z naravo in resnično postane njen del, kar nam je civilizacija vzela kar v zadostni meri.